

แบบเรียนภาษาไทย

การเดินทางไปใจกลางพิภพ

สำหรับปวเรศมรณาลัย และ อาชีวะศึกษาชั้นสูง

ของ

กรมอาชีวะศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

แบบเรียนภาษาไทย

เรื่อง

การเดินทางไปใจกลางพิภพ

สำหรับประโยชน์มัยมปลาย และอาชีวศึกษาชั้นสูง

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ๕๐๐๐ ฉบับ

พ. ศ. ๒๔๘๗

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๑ บาท ๓๐ สตางค์

พิมพ์ที่โรงเรียนช่างพิมพ์ วัดสังเวช

ปากคลองบางลำพูบน พระนคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

คำนำ

กองวิชาการ กรมอาชีวศึกษา ได้นำนิยายเกี่ยวกับ
วิทยาศาสตร์ เรื่อง การเดินทางไปใจกลางพิภพ ของ
จูลส์ เวิร์น มาแปลและเรียบเรียงขึ้น ใช้เป็นหนังสืออ่าน
สำหรับเด็กชั้นมัธยมอาชีวปปลาย เพื่อให้เด็กได้รับ
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหมวดวิชาใหม่ๆ ที่เด็กไม่ได้โอกาส
เล่าเรียนในชั้นต้นๆ และให้ความเพลิดเพลินอันอยู่ใน
ขอบเขตแห่งความจริงที่เป็นสาระสำคัญในท้องเรื่องแต่
ต้นจนจบ ทั้งยังสอนให้บังเกิดความรู้สึกการผจญภัย มี
น้ำใจเข้มแข็งอดทน ไม่ย่อท้อต่อความลำบาก และเป็น
ผู้มีใจเอื้อเฟื้อเป็นหนักแน่น รู้จักใคร่ครวญพิจารณาด้วยเหตุ
และผลอีกด้วย

กองวิชาการ กรมอาชีวศึกษา

19 กันยายน 2487

0079403

เงาแห่งยอดเขาศคาร์ตาริส..... (ดูหน้า 40)

การเดินทางไปใจกลางพิภพ

บทที่ 1

ลุงของฉัน

ฉันอยู่กับศาสตราจารย์ ลิเคนบรอก ผู้เป็นลุง บ้านเลขที่ 19 ถนนเคอนิก ถนนสายนี้เป็นถนนเก่าแก่ของหมู่บ้านเล็ก ๆ ใกล้เมืองฮัมบวร์ก ซึ่งเป็นเมืองท่าและเห็นชื่อของประเทศเยอรมัน

วันหนึ่งตรงกับวันอาทิตย์ 24 พฤศจิกายน ศาสตราจารย์ ลิเคนบรอก เห็นกะโหลกศีรษะของลูกพี่ลูกน้อง บ๊ามาร์ธา แม่ครัว แลเห็นเขาเดินมาแต่ไกล ก็คิดว่า คงจะรับประทานอาหารเย็นไม่ทัน เพราะเสียงน้ำในหม้อบนเตาเพิ่งจะเริ่มเดือดเท่านั้น

ฉันนึกในใจว่า ถ้าลูกเกิดหัวขึ้นมาก คงขาดสติสติเสีย เอ็ดลันชานเป็นแน่ เพราะเขาเป็นคนมีนิสัยคนเดียวอยู่มาก

“ท่านลิเคนบรอกกลับมาแล้ว” บ๊ามาร์ธา ผู้กำลัง ตันตกใจร้องบอกฉันจากประตูห้องอาหาร

“ฉันเห็นแล้ว เขากลับเร็วกว่าทุกวัน เวลานั้นยังไม่ถึง
14.00 น. เลข นาลิกาที่หอโยกเซนต์ไมเกลเพิ่งตีครึ่ง
เท่านั้น” ดิฟคอย

“ทำไมท่านศาสตราจารย์จึงกลับบ้านแต่วันนั้นล่ะ?” ข้า
มารทำพุดด้วยควมสงสัย

“เขาคงบอกเราเองแหละ”

“ท่านศาสตราจารย์เข้าประตูมาแล้ว ฉันไปละ อักเซล
ถามเขาเองได้แล้วล่ะว่า ทำไมเขาจึงกลับบ้านเร็วนัก และ
ไปรษณีย์แจ้งให้เขาฟังด้วยว่า อาหารยังไม่เสิร์ฟ” แล้วข้ามารทำ
กริบเขาคิ้วแรมมือหงทาคือไป

ฉันจำต้องยืนอยู่แต่ลำพัง และรู้สึกว้า ไม่กล้าพอที่จะเดิน
หน้ากับลุงของฉันในเวลาที่เขาอารมณ์ไม่ดี ฉันจึงพยายามเสียง
จะกลับขึ้นไปห้อง พอได้ยินเสียงลูกบิดที่ประตูหน้าบ้าน และ
มีเสียงฉเทาทันที ๆ ก้าวขึ้นบันได แล้วลุงของฉันก็โผล่เข้ามา
รีขตรงไปยังห้องทำงานของเขา เมื่อโยนไม้เท้าหัวค้อนไปยัง
มุมห้อง และวางหมวกสักหลาดเก่าของเขาไว้บนโต๊ะแล้ว ก็
ตะโกนเรียกฉันทันที

“อักเซล! เข้ามาหาลุงในห้อง”

ฉันยังไม่ทันเขยื้อนตัว ก็มเสียงเรียกซ้ำอก สดแตงว่า

ท่านมีอะไรด่วนมาก

“เฮ้! ยังไม่มาอีกหรือ?”

ฉันจึงรีบวิ่งตรงไปยังห้องทำงานของเขาทันที

ลุงของฉันเป็นศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยอัมบุร์ก เป็นผู้บรรยายวิชาโลหะวิทยา ระหว่างเวลาบรรยาย เขามักจะหัวเสียบ่อยๆ นอกจากนั้น เมื่อเขาพยายามใช้คำศัพท์วิทยาศาสตร์ยาวๆ เขามักจะพูดตะกุกตะกักขึ้นมาทันที นิสิตที่ไม่เข้าใจได้ในวิชา ก็พร้อมกันเอาเท้าตบพื้นห้องให้เกิดเสียงดัง เพื่อแสดงความรู้สึกไม่พอใจ ท่านศาสตราจารย์ยังคงตัวเองมากจน แต่อย่างไรก็ตาม ศาสตราจารย์ก็เคยบอกรับเป็นผู้ที่สนใจในการค้นคว้าผู้หนึ่ง ถ้าส่งก้อนหินให้เขาพิจารณา เขามองดูด้วยความพิศพิศเคราะห์ แล้วก็ลบลบล่า หรือเคาะๆ ฟังเสียงว่าดังอย่างไร หรือไม่ก็มดๆ แล้วเขาก็จะบอกไว้ว่าเป็นหินชนิดไหน เกิดขึ้นที่ไหนอย่างไร และมีอายุที่โหดร้าย บัดนี้เราซาบซึ้งแล้วว่า มีหินอยู่ประมาณหกหรือเจ็ดชนิด ลุงของฉันอาจบอกไว้ทันทีว่าเป็นหินชนิดใดในจำนวนหกหรือเจ็ดชนิดนั้น เขาเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทั้งทางภูมิวิทยาและโลหะวิทยา

ตามปรกติ ลุงของฉันไม่ใช่คนขู่ไร่นัก แต่มักมีอารมณ์
ฉุนเฉียว โกรธง่ายชั่วแล่น และเอาใจยาก ข้างคราวเขาก็
ทำเครื่องทกลองเกี่ยวกับวิชาวิทยาศาสตร์ แตกหักเสียหาย เพราะ
หิบบนยหนักมือเกินไป

เขาเป็นคนผอม ว่องไว มีอายุถึงห้าสิบแล้ว แต่ก็ยัง
แข็งแรง ว่องไว ราวกับคนอายุสี่สิบ ลุงของฉันมีลักษณะ
และท่าทางแปลกกว่าคนทั้งหลาย เช่น มินัยน์ตากลอกไปมาไม่
หยุดหย่อน มีมูกยาว เกินกำหนดแน่นเสมอ ใครๆ ที่ยังไม่
รู้จักคุ้นเคยกับเขา พอเห็นท่าทางของเขาเข้าครั้งแรกๆ ก็ไม่
หยากจะสมาคมด้วย

ธิดาของศาสตราจารย์มักไม่ใช่คนมั่งมี แต่ลุงของฉันเป็นผู้
พอมีอนะกิน เขามีบ้าน มีเครื่องเรือน เครื่องใช้บริบูรณ์ นอก
จากนั้น เขายังสามารถให้การศึกษากับฉัน ซึ่งเป็นหลานกำพร้า
ของเขาอย่างเต็มที่ รวมทั้งนางสาวกรวยเบน บุตรบุญธรรม
ชายสิบเจ็ดขวบด้วย เมื่อจบการศึกษแล้ว ฉันก็เป็นลูกมือคอย
รับใช้เขา ในการทดลองต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์

ฉันชอบวิชาภูมิวิทยาเป็นพิเศษ และไม่รู้สักเขื่อน่ายต่อการ
หมกมุ่นอยู่กับพวกโลหะหรือก้อนหินต่าง ๆ เลย

ถึงแม้ว่าผู้ปกครองของเราจะเป็นผู้ที่ผินเคี้ยว และมีนิสัยคิดว่าคนอื่นอยู่เสมอ แต่ทุกคนในบ้านก็มีความสุขสบาย และเชื่อฟังคำเขาทุกเมื่อ บางคราวเขาอาจแสดงอาการโกรธออกมาบ้าง แต่เขาก็รักฉันจริงๆ เขาเป็นคนที่คอยใครไม่ได้ และใจเร็ว จนผู้อื่นปฏิบัติตามไม่ทัน บางทีเขาปลุกฉันไม่คอกลงในกลางดึก ทุกๆ เช้าเขาคอยเคาะไข่ม้วนออกเสมอ เพื่อเร่งให้ฉันรีบตื่นได้เร็วขึ้น

วิธีที่เขาออกหาไรเขานั้น ไม่มีอะไรที่ยิ่งไปกว่า รับประทานอาหารตามคำสั่งของเขาทันที

ห้องทำงานของศาสตราจารย์ ลีเคนบรอก เหมือนกับห้อง
พิพิธภัณฑ์ ในห้องมีหินตกชนิด กระจ่างไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย
และเขียนชื่อกำกับไว้ด้วย ฉันเองก็ได้รู้จักก้อนหินเหล่านั้นค
งกัน เพราะคอยเอาใจใส่กับผง และรักสำความสะอาด จน
ละทิ้งจินตนาการไปเอง แทนที่จะเสียเวลาไปเที่ยวเตร่ คบหาสมาคม
กับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน

แต่พอก้าวเข้าไปในห้องทำงานของเขา ฉันก็ได้คิดถึงก้อน
หินตัวอย่างเลย เพราะมีใบกระดาษอยู่ถึงสองของฉันท่าน เขา
กำลังนั่งหย่อนเก้าอี้ทาวแชนตัวใหญ่ คงตรึงตรองถึงเรื่องใน
หนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งเขาถืออยู่ตรงหน้า

“วิเศษจริง! วิเศษจริง!” เขาออกอุทาน

ควนกล่าวไว้ในต้นค้วยว่า สิ่งของนี้เป็นนกอ่านหนังสือคน
หนึ่ง แต่หนังสือเก่า ๆ เป็นของไม่มีค่าสำหรับเขาเลย นอก
จากจะเป็นหนังสือที่หาที่ไหนอีกไม่ได้ หรือเป็นหนังสือที่ไม่มี
ใครสามารถอ่านออก

“อะไร! อีกเซต ยังไม่เห็นอีกหรือ?” เขาคำถาม “เป็น
สมบัติวิเสสที่เกี่ยว ลงไปพบหนังสือเล่มนี้เขาเมื่อเช้านี้เอง เมื่อ
ลงไปเลือกหนังสืออยู่ที่ร้านขายหนังสือของทนายเวเวลีย์”

“หนังสือวิเสสเล่มนี้ชื่ออะไร?” ฉันถาม

“ชื่อ” เขาคอบด้วยอารมณ์ขัน “ชื่อว่า โสมสักรังกลา
ผู้แต่งคือ สันธรวเร เทอร์เลสัน นักประพันธ์ชาวไอซ์แลนด์ ผู้มีชื่อ
เมื่อสมัยกรอชมาแล้ว หนังสือนี้เขียนเป็นตำนานของรศทมาเยเทศ
ของบันดาเจ้าชายชาวนอร์เว ซึ่งครองเกาะไอซ์แลนด์”

“โอ—โอ!” เมื่อได้ฟังเขาคำ ฉันแกล้งทำอาการคันเต้น
ไปด้วย “แล้วก็แปลออกเป็นภาษาเยอรมันหรือ?”

“ลงจะไปอะไรอะไรกับหนังสือที่แปลมาแล้ว หนังสือเล่มนี้
เป็นฉบับเดิม เขียนเป็นภาษาไอซ์แลนด์ เป็นหนังสือตัวเขียน
ตามต้นฉบับ เขียนด้วยอักษรวิค ในไอซ์แลนด์ได้ใช้อักษร
วิคมาแต่เดิม และตามเรื่องที่เล่าสืบกันมาว่า ท้าวโอดินเป็นผู้
ประดิษฐ์อักษรนี้ขึ้นขึ้นด้วยพระองค์เอง ฤๅ อักษรแบบต่างๆ
เหล่านี้แหละ เป็นความนึกฝันของเทพเจ้าองค์หนึ่งละ”

แต่ก่อนที่ฉันจะทำตามที่เขายกไว้ ก็มีเหตุการณ์อย่างหนึ่ง
เกิดขึ้น ซึ่งทำให้การสนทนาของเราต้องเปลี่ยนเรื่องไป คือใน

ทันใดนั้น มีหนังแกะเก่าๆ แผ่นหนึ่ง ตกลงมาจากหนังสือคร่ำคร่า
เล่มนั้น

เขาเอื้อมมือไปคว้าชนหนัง กระวัก กระวัง ชน มาทันที หนัง
ชิ้นนั้น เป็นเอกสารโบราณซึ่งค้นไว้ในหนังสือเล่มนั้น คงเป็น
เวลานานมาแล้วจนประมาณไม่ไ้ ถึงเช่นนั้น ดึงของชิ้นก็ยัง
เห็นว่า มันเป็นสมบัติอันมีค่าอันเหลือทีเกี้ยว

“นี่อะไรกัน!” เขาร้องออกมา และในเวลาเดียวกันนั้น
ก็ค่อย ๆ คลี่แผ่นหนังออกวางบนโต๊ะ หนังแกะชิ้นนี้มีขนาดยาว
ห้านว กว้างสามนิ้ว มีตัวอักษรเรียงแถวเหยียดเป็นพืดหยา
เต็ม เป็นอักษรที่เหลือสลับกับฉาวตามฉนวนจะพึงเข้าใจได้

X. A K F M	๙ ๕ ๓ ๙ ๕ ๙	๕ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๕ ๙ ๙ ๕ ๕ ๙	๙ ๕ ๙ ๕ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๕ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙

ฉนั้นได้ลอกภาพตัวอักษรที่แท้จริง ซึ่งปรากฏบนแผ่นหนังไว้
ในทันที อักษรประหลาดเหล่านั้นแหละ ได้นำให้ศาสตราจารย์
ลิเกนบรอก และตัวฉนั้นผู้เป็นหลาน ออกเดินทางทำการสำรวจ
หยา่างพิสดาร ซึ่งจะไ้เล่าให้ท่านฟังต่อไป

ลุงของฉันมองตัวอักษรประหลาดหยาบๆหนึ่ง เลื่อนแว่นตา
ขึ้นไวบนหน้าผาก แล้วพูดว่า

“นี่เป็นอักษรวิเศษแน่ๆ มันต้องมีความลึกลับแฝงอยู่ ลุง
จะต้องไขออกให้จงได้ หรือมิฉะนั้น — — —”

เขาขบประโยคด้วยการโบกไม้โบกมือสแลงอาการไข ซึ่ง
ฉันเองก็ไม่เข้าใจ

“นั่งลง” เขาพูดต่อ พลางชี้ไปที่โต๊ะ “แล้วเขียนไป”

ฉันทำตาม

“คราวนี้ ลุงจะบอกให้หลานถอดตัวอักษรในภาสาของเรา
ซึ่งตรงกับตัวอักษรของชาวไฮชแลนดึเหล่านั้นทีละตัวๆ กุ้
หรือว่า เราจะได้ความอะไรบ้าง ต้องระวังอย่าทำให้ผิดนะ”

เขาเริ่มถอดตัวอักษรทีละตัวๆ ฉันพยายามจดโดยปรานี
ที่สุด เมื่อครบทุกตัวอักษรแล้ว ก็ได้ถ้อยคำซึ่งไม่เป็นที่เข้าใจได้
เรียงกันอยู่ ดังต่อไปนี้

mm.rnlls

esreuel

seecJde

sgtssmf

unteief

niedrke

kt,samn

atrateS

Saodrrn

emtnael

nuaect

rrilSa

Atvaar

.nscre

ieaabs

ccdrmi

eentul

frantu

dt,iac

oseibo

Kediil

พอเกิด ถึงกระเซาะกระแค้น แผ่นดินเข็นไปพิจารณา
 อย่างพิถีพิถันเพราะเป็นเวลานาน

“มันหมายความว่าอะไรนะ?” เขาพึมพำๆ ซากๆ
 ดันสารภาพว่า ดินเองก็ไม่สามารถที่จะบอกเขาได้ นอก
 จากนี้ เขาก็ได้ถามดินด้วย เป็นแต่บันทึกตัวเองเท่านั้น

“นั่นแหละคือลายแทง ซึ่งมีความลึกลับที่ผู้เขียนจงใจไม่ให้
 ทั่วๆ คนค้นพบ” ดินของดินอธิบายต่อไป “เราจะต้องรักเวียง
 ทั่วอีกสักระยะให้ถูกวิธี จึงจะอ่านได้ความ บางทีข้อความ
 เหล่านี้จะเป็นคำขบแค้น หรือจะเป็นข้อไขความลับให้รู้ถึงการค้น
 พบสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่สำคัญยิ่งก็ได้ เราของหนังสือเล่มนี้จะเป็นใคร
 ก็ตาม คงเป็นผู้เขียนอีกสักระยะขึ้นชื่อ แต่ท่านผู้ใดคือใครเล่า?
 เขาจะไม่จารึกชื่อของเขาลงในหนังสือเล่มนี้แบบเทียวหรือ?”

ดินถอนแวนตาขึ้นแยะไว้ที่หน้าผาก หยิบแวนขยายอันหนึ่ง
 มาต้องตรวจดูหน้าตาต่างๆ ของหนังสือขึ้น ทักานหลังของกระดาก
 แผ่นที่สอง เขาพบรูปๆ หนึ่ง ซึ่งดูคล้ายกับเป็นรูปหมึก แต่
 เมื่อตรวจโดยละเอียดก็สังเกตเห็นว่า เป็นตัวอักษรหลายตัว ซึ่ง
 ลอยเลื่อนไป เขามีความเห็นว่ามันแหละเป็นกุญแจสำคัญซึ่งจะต้อง
 เอาใจใส่ เขาตรวจดูตัวอักษรเลื่อนๆ เหล่านั้น โดยใช้ความ

พยายามเต็มที่ จนในที่สุด เมื่อได้ไต่ถามขยายอันใหญ่ของเขา
จึงอ่านอักษรวนิคมเหล่านั้นออก แล้วเขาก็อ่านอักษรเหล่านั้น
ทันที

1๒๕ 417๕๕44X

“อาร์เน ลักเนสเสมม์” เขาเปล่งเสียงด้วยความแน่ใจว่า
เขาจำได้แล้ว “นี่เป็นชื่อคน และเป็นสำเนียงชาวไอซ์แลนด์
เสียด้วย เป็นชื่อของทีลาปาโมซ นักรถยานะวิทยาผู้ลือนาม
คนหนึ่ง ในสควัสท์ลียหก”

ฉันทมของลุงของฉันทมีความเลื่อมใส

“ลักเนสเสมม์คนนั้น” เขากล่าวต่อ “เป็นผู้ซึ่งคุณความรู้ผู้
หนึ่ง ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้เขียนไว้เป็นภาษาพื้นเมืองของเขา เขา
ก็คงนำเอาภาษาที่ใช้กันอยู่แพร่หลายในหมู่ชนที่ไคร้บการลึกลับ
ในสควัสท์ลียหกมาใช้ ลงหมายถึงภาษาลาติน ถูกแล้ว ภาษา
ลาติน” ลุงย่ำคำแล้วพูดต่อไป “แต่เป็นภาษาลาตินที่ผิด ๆ
ถูก ๆ ถ้าใครรู้จักไขความลับของลายแทงนั้นแล้ว ก็จะสามารถ
เรื่องได้เป็นอย่างดี เราจะทำอย่างไรทีละ?”

ฉันไม่ตอบว่าอะไร เพราะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย

ก่อนที่เราจะหาความหมายของลายแทงนั้น ก็เปลืองเวลา
ไปหลายวัน ครั้นได้พยายามสลัษัต์ตัวอักษรตามวิธีต่าง ๆ แล้ว
ฉันจึงพบเงื่อนไขซึ่งแปลได้ความดังนี้

“ท่านนักท่องเที่ยวกู้ล้าหลาน จงลงไปตามปล่องของ โยคด
แห่งสเนเฟลด์ ซึ่งเงาของยอดเขาสคาร์ทาร์วิส ทอดไปจรดพอดี้
ในวาระก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม ท่านจะได้บันลึกลงไปยังแหล่ง
พินพิภพ คงที่ท่านปฏิบัติมาแล้ว ฮาร์เน สกัสน์เสมม์”

เมื่อศาสตราจารย์เคเนบรอกได้อ่านข้อความในลายแทงนั้น
เข้าใจโดยตลอดแล้ว ก็กระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี เขา
เดินกลับไปกลับมามากอยู่ในห้องหลายครั้ง ประดาน้ำทั้งสองไว้ที่
หัวข้าง เทียนสลักโน้นตั้งนี้ เลื่อนเก้าอี้ไปมาบ้าง จักหนังสือ
บนหนังสือ ข้างที่หยิบยกขึ้นเห็นต่าง ชนิดอันมีค่าของเขาโยนขึ้น
แล้วกรีบ ในที่สุด เมื่อเขาค่อยสงบอารมณ์ลงบ้างแล้ว เขาจึง
พูดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ด้วยอาการเหนื่อยหอบ

“ไปกินข้าวกันเถอะ” เขากล่าวขึ้นในที่สุด “และ ค่อย
จากนั้น — — — —”

“ต่อจากนั้น จะทำอะไรอีก?” ฉันถาม

“เตรียมของของลงบันไดขึ้นทาง” เขาสั่ง

“เฮ้!” ฉันร้องด้วยความพิศวง

“และของหลานเองด้วย” เขาพูดต่อ ขณะที่เดินไปหิ้ง

อาหาร

บทที่ 3

ข้อหาข้อ

คำสั่งของเขาทำให้ฉันตัวสั่นด้วยความกลัว แต่ฉันก็ไ้
คุมสติไว้ และตั้งใจว่า จะต้องผนึกขบเรืองนี้ด้วยอารมณ์อันสุขุม
ความตั้งใจของลุงที่ระเินทางไปสู่โลกกลางพิภพนั้น ฉันเห็นว่า
เป็นความฝันอันเหลวไหล ฉันจะต้องคัดค้านให้เต็มที่ ในเมื่อ
มีโอกาสชนะสนทนากัน คำสั่งของฉันเป็นนักวิทยาศาสตร์ ฉัน
จะต้องคิดหาหลัก วิทยาศาสตร์ มาอ้างให้เขาเปลี่ยนความคิดให้
จงได้

ระหว่างเวลากินอาหาร กลางส่ายไ้มาก เขาหัวเราะ
บ่อยๆ และเล่าเรื่องขบขันให้ฉันฟังสองสามเรื่อง เมื่อกิน
ของหวานเสี้แล้ว เขาก็พยักหน้าเรียกฉันให้ตามเข้าไปในห้อง
ทำงานของเขา

เขานั่งลงที่โต๊ะ และฉันก็นั่งตรงข้ามเขา

“ฮักเซล” เขากล่าวด้วยเสียงเรื้อยๆ “หลานเป็น
เด็กที่มึ่ใจพริบคิ และทำประโยชน์ให้แก่มาก ลุงจะไม่
ลืมเลยในข้อนี้ และหลานควนจะไ้มีส่วนในข้อเสี้ง ที่เรา
จะไ้รบในครงนี้ด้วย”

ฉันเห็นว่าเขากำลังอารมณ์ดี จึงคิดว่าถึงโอกาสที่จะ
ออกความเห็นของฉันบ้างแล้ว แต่เขากลับพกคอกไปอีก

“ยิ่งกว่านั้น ดึงขอให้เกยเรื่องนั้นไว้เป็น ความลับที่สุด
ที่เกี่ยว หลานคงเข้าใจดี มีหลายปัญหาอื่น ๆ อีกหลายคน
ที่ของการแย่งชิงเสียง และพวกนักนิยมปราศรัยที่จะผ่านทราย
ไปตามหนทางที่ตายทางหนึ่งไว้ เราคงไม่ให้ใครรู้เรื่องราว
ใดเลย จนกว่าเราจะกลับ”

“ท่านคิดหรือว่า จะมีคนอื่น ๆ กล้าพอที่จะเสี่ยงโชคเช่น
นั้น?” ฉันถามขึ้น

“แน่ทีเดียว ใครบ้างจะยอมยับยั้งไม่รีบฉวยโอกาส
แสวงหาชื่อเสียงเช่นนั้น ถ้าตายทางหนึ่งอื่นแล้วหายไป นัก
ภูมิวิทยาทั้งปวงจะพากันรีบร้อน ออกเดินทางไปตามวิถีของ
อาร์เน สกัสนส์เต็ม”

“ฉันยังสงสัยอยู่ เพราะไม่มีพยานหลักฐานอะไรที่จะ
เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นข้อเท็จจริงของสายทางนั้นได้”

“การที่เราได้พบสายทางในหนังสือเล่มนี้ ยังไม่พยานหลักฐาน
พออีกหรือ?” เขาพกคอกด้วยความไม่พอใจ

“สิ่งนี้เป็นความจริง ฉันยอมเห็นพ้องด้วยในข้อที่
สกัสนส์เต็มเป็นผู้เขียนข้อความเหล่านั้น แต่ในนั้นมิขบถไว้

หรือเปล่าว่า เขาได้ทำการเกินทางเป็นผลสำเร็จแล้ว และ
ท่านเชื่อไหมว่า สายทางคร่ำคร่าอันนี้จะไม่เป็นการเล่นตลก ?”

คำพูดประโยคสุดท้ายของฉันทอก จะหละหลวมไปสักหน่อย
แต่เมื่อได้กล่าวออกไปแล้วก็รู้สึกเสียใจ ฉันทเห็นศาสตราจารย์
ซมวทคว จึงนึกว่า ฉันทคงทำให้เขาโกรธอกแล้ว แต่ก็ยังเ็น
ไม่เป็นเช่นนั้น แทนที่เขาจะโกรธ เขากลับยิ้ม แล้วพูด

“นั่นแหละเป็นสิ่งที่เราจะได้รู้ในภายหลัง”

ฉันทถามต่อไป “ฉันทหยากชายว่า โยคูล สเนเฟลด์
และสคาร์ตาริส เหล่านี้เป็นอะไร? ฉันทไม่เคยได้ยินชื่อมา
ก่อนเลย”

“ลองบอกให้ไ้ ง่ายนิดเดียว เมื่อเร็ว ๆ นี้ เปเตอร์มัน
เพื่อนของลุงไ้ส่งแผนที่มาให้ฉันทหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นโชคประจวบ
กันก็ไ้ ไปเอาแผนที่แผนที่สี่ในห้องสมุด ช่องที่สองชุด I
มานะ”

ฉันทลุกขึ้นไปในห้องสมุด ฉันทอดเส้นลางของฉันทไม่ไ้
ในการที่เขาจะมีความจำเ็นย่ำอยู่ ฉันทได้พบแผนที่ทศกองการ
ในทันใดนั้นเอง ลุงของฉันทางแผนทศออก

“นี่เป็นแผนที่ทศทศของเกาะไอซ์แลนด์ และ ลุง

กล่าวยาวไว้ว่า แผนที่จะกำจัดข้อสงสัยต่าง ๆ ของฟลานไท์
หมด” ลงพัก

ฉันทมนของคตามทเขาชบนแผนทแผนน

“คทเกาเรนช เตมไปกวยพเขาไฟทงน” สาทวารย
อริยา “หลานงสงเกทว หเขาไฟเหล่านี ลวนโตชอว
โยกลทงน คานเปนภาสาไอชแลนท ทมายความดิงมน
น้าแ่ง ตามลวนเหนอของไอชแลนท โดยมากพเขาไฟระเบค
ทลพนน้าแ่งชนมา”

“ฉนเข้าโนลว” ฉนทอย “สเนเฟลลว?”

ฉนคาทว่า เขาทงจะกอบคาวมชอนไมโต แตกฉค
ฉนท เขาเริ่มอริยาชอ

“คณช” แลวตงของพนคชตามแนวผทเลตวันทกชอง
เกาไอชแลนทโนแผนท “หลานเห็นเรกยวีก ซงเปนเมอง
หลวงไหมลว? ก็แลว กตอไปตามชาวแคช วมผง ทน
ไคละคิรท 65 องสา เห็นอะไวบ่าง?”

“ฉนเห็นพเขาลกทงน ทูรวกยไผล ชนมาจากทเล
ทเกียว”

“กิละ นนคช สเนเฟลลว”

“สเนเฟลลทว?”

“นั่นแหละ ยชกเขาสเนเฟลด์ สูง 5000 ฟุต เป็น
ยชกเขาลำคันยชกหนึ่งในเกาะนี้ และถ้าปล่องของมันนำไปถึง
ใจกลางพิภพใต้ ก็ต้องนับว่า เป็นยชกที่มีชื่อเสียงที่สุดในสากล
จักรวาลอย่างยิ่ง”

“เป็นไปได้!” ฉันทนเสียง ยกไหล่สั่นแค้น ความ
ไม่เชื่อ

“เป็นไปได้ทั้งนี้” ลงของฉันทนคำ “ทำไม?”

“เพราะปล่องของมันเต็มไปด้วยแร่ธาตุละลาย และ
ก้อนหินร้อน ๆ และเพราะว่า.....”

“แต่ถ้ามันเป็นปล่องที่ภัยแล้วละ?”

“อ้อ! ภัยแล้วหรือ?”

“ภัยแล้วนะซี มีรายงานการระเบิดครั้ง สดกท้ายของ
ภูเขาไฟลูกนี้ในปี ค. ส. 1219 ตั้งแต่นั้นมาการสันตเทือนก็
ค่อยส่งลงทีละน้อยๆ จนบัดนี้เราไม่นับเข้าเป็นจำพวกภูเขาไฟ
ที่ยังคุ้ยคุ้ยอยู่แล้ว”

ฉันทนเอียงข้อสงสัยอื่น ๆ ในสายตานั้นต่อไปอีก

“คำ สครา์คาร์วิส หมายถึงอะไร และเกี่ยวข้องกับ
วันที่ 1 กรกฎาคมอย่างไร?”

ลุงของฉันทึกหุ้ยสักครู่หนึ่ง คราวนั้นแน่ใจว่า ลุงคง
ตอบฉันทไม่ได้ แต่ในไม่ช้าเขาก็กล่าวต่อไปอีก

“สิ่งที่มีคุณค่าสำหรับหลานเป็น สิ่ง ที่ แจ่มแจ้งสำหรับลุง
สักคนเสมี่ยมเป็นคนฉลาดมากทีเดียว สเนเฟลล์มปล้องหุ้ย
หลายแห่ง ฉะนั้นจึงเป็นการจำเป็นที่คงสแดงข้อสังเกตให้เห็น
ชัดว่า ปล้องใดอาจนำไปสู่ใจกลางพิภพได้ ทิสายาโมซชาว
โอซแดนได้ค้นได้สแดงไว้โดยวิธีไรเล่า ? เขาได้สังเกตว่า
เมื่อวันถึงวันที่ 1 กรกฎาคม หรือราวปลายเดือน มิถุนายน
ยอกเขาเลิกหุง ซึ่งมีข้อ สการทาวส์ จะทอดเงาหุ้ยเห็นอย่าง
ปล้องที่เราต้องการพบนั่น และเขาก็ได้อ้างหลักฐานอันไว้ใน
ลายแทงนั้นแล้วว่า เราจะต้องไปตามทางใดต่อไป แต่ขอให้
หลานสงบไว้ก่อน จำไว้นะ ทุกสิ่งทุกอย่างหย่าได้แพร่พราย
ไปเลย หย่าให้ผไทได้ช่วยความคิดค้น ก่อนที่เราจะสำรวจพบ
ใจกลางพิภพเป็นที่เรียบร้อยแล้ว”

การสนทนาในเรื่องลึกลับนักสนสกลลง เราได้บันทึกข้อ
ที่ใช้ในการเดินทางเรียบร้อยในบ้ายวันนั้นเอง คราวนี้รุ่งขึ้น
เราก็เริ่มออกเดินทาง

ทางไปสเนเฟลต์

สัตราจารย์และฉันนั่งรถไฟจากเมืองฮัมบูร์กไปยังเมืองคัล
 ซิงห์ช่ายทเล การเดินทาง ระยะนี้สั้นเวลาสามชั่วโมงเต็ม
 คอจากนั้น เราลงเรือไปขึ้นที่เมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งหยุดบนฝั่ง
 ตะวันตกของเกาะชแลนค์ แล้ววิ่งขึ้นรถไฟไปลงที่เมือง
 โคเปนเฮเกน

เราต้องเสียเวลาอยู่ที่โคเปนเฮเกนห้าวัน ขณะที่ลงใต้
 ผลให้ฉันขึ้นต่อการมองทูลจากที่สูง โดยพาฉันไปบนยอดหอคอย
 แห่งหนึ่ง แล้วให้มองลงมาภาพเบื้องล่าง เขาพาฉันไปสัก
 เช่นนทกวัน ฉันไม่รู้สึกรวดและไม่วียนหัว ถึงวันที่ 2
 มิถุนายน จึงลงเรือเดินทางต่อไป ออกจากโคเปนเฮเกนได้
 สองวัน ก็มองเห็นฝั่งสกอตแลนด์ แล้วเรือกักข้ายหน้าไปยัง
 หมู่เกาะฟาโร ผ่านไประหว่างเกาะออร์กนี และเกาะเซ็คแลนด์
 ในวันที่ 11 เราก็เห็นแหลมยอร์กแลนด์ ซึ่งหยุดตอนใต้ของ
 เกาะไอซ์แลนด์ เรือแล่นมุ่งไปทางทิศตะวันตก ในแถบนี้
 ก็มีคนเดินเรือห่างจากฝั่งไวส์มอ เพราะความฝั่งของไอซ์แลนด์

เป็นหินระเกะระกะ และตกลงมาถึงคนอง ครั้นแล้วเรอกอดม
แหลมเรกยะเนส เข้าสู่เมืองเรกยะวิกในวันที่ 13 เดือน
เกียวกิน

ก่อนที่เรากะชนยก ดวงโคชให้ฉันททางทิศเหนือของอ่าว
ฉันทเห็น ยอดเขาสูงตระหง่านสองยอด ซึ่งปกคลุมด้วยหิมะ
ตลอดคย

“นั่นหยา่งไรละ สเนเฟลด์” ดวงของฉันทร้องด้วยความ
ทนทน

เขากำชับฉันทอีกครั้งหนึ่งว่า “ไม่ให้พูดถึงความประสงค์
อันแท้จริงของเรา ในการที่มดของเกาะนี้เลยเป็นอันขาด แล้ว
เราลงเรือพายไปขึ้นฝั่ง เราได้ตกลงว่าจ้างคนจับเป็ดทะเล
ชาวเตนมารกผู้หนึ่งชื่อ ฮันส์ บเฮลเก เป็นผู้นำทาง ฮันส์เป็น
ชายร่างสูง แข็งแรง ลำสัน มีกำลังผิบทมิตา หัวโต นัยน์ตา
สีน้ำเงิน ซึ่งฉันทูลึกว่า เขาเป็นคนขยันขันแข็ง อุตทน และมี
ไหวพริบ ผมของชายผู้นี้สีเทา ยาวประมา เขามือปร่าง
ผอมผาย มีลักษณะเป็นนักกีฬา ว่องไว และมีอารมณ์สงบ
เรียบง่าย รู้สึกว่าเขาไม่เอาใจใส่กับเรื่องราวของผู้ใดเลย
งานสิ่งใดที่เขาเห็นควน เขาก็ลงมือทำทันที

เราคงใช้มาสัตว์ สัตวาทารยและฉนชนคนละตัว อีก
สองตัว สำหรับบันทึกสัมภาระ ส่วนอื่นนั้นเกินไป เพราะเขา
ฉนก็เกินไปมากฉนฉนมา เขารู้จักพื้นที่ฉนฉนเล่นเป็นหย่างก็
เขาฉนฉนฉน ฉนฉนไปยังพหุเขาไฟสเนเฟสส์โดยทางลัดที่ใกล้
ที่สุด

ลุงก็ฉนฉนฉนว่าจ้างชายฉนฉนไว้ตลอดเวลาเกินทางทำการ
สำหรับทางวิทยาศาสตร์ของเขา โดยฉนฉนฉนให้สัปดาห์ละ
สามเหรียญหกช ซึ่งก็ฉนฉนฉนฉนฉนว่า จะช่วยให้ทุกฉน
ฉนฉน

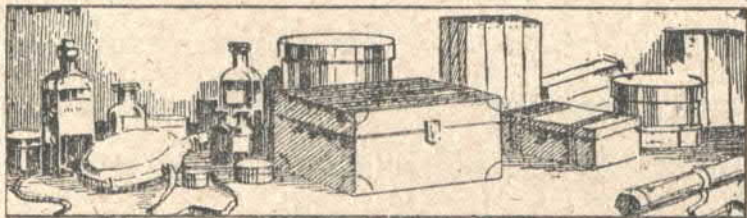
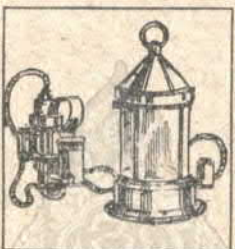
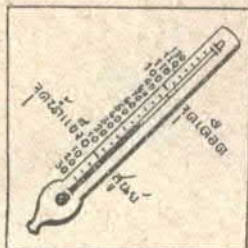
การสำรวจจะเริ่มตั้งแต่วันที่ 16 มิถุนายน

“นายฉนฉนฉนฉนฉน” ลุงพหุฉนฉน เมื่อฉนฉนฉน
กลับไปแล้ว “แต่เขาไม่ฉนฉนฉนถึงความสำคัญฉนฉนฉนฉน
ฉนฉนฉนฉนในพหุฉนฉนฉน”

“ฉนฉนฉนจะไปกับเราฉนฉนฉนฉนฉนฉน?” ฉนฉนฉน

“แน่ฉน ฉนฉน เขาฉนฉนไปฉนฉนฉนฉนฉนฉน”

เรายังมีเวลาเหลืออีกสี่สัปดาห์ก่อนที่เรานจะออกเดินทาง
ระหว่างฉน ฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉน ฉน
ฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉน ฉนฉนฉนฉนฉน

เก็บที่ เครื่องวิทยาศาสตร์ไว้พวกหนึ่ง เครื่องชาวอวกาศพวกหนึ่ง
เครื่องมือการช่างไว้ที่อื่น และอาหารไว้ที่อื่น รวมเป็นสี่
ประเภทด้วยกัน

ฉันไม่อาจกระไรได้ว่าเราทำอะไรไปบ้าง รู้สึกว่าลง
เป็นคนละเอียดยังไม่ได้ล้มอะไรทำเป็นในการเดินทางคราวนี้เลย
สักอย่างก็แล้ว แม้แต่เงินก็นำไปถวายเป็นจำนวนมาก เขาคง
หวังว่า จะได้ไปพบร้านขายสินค้าต่าง ๆ ในใจกลางโลกกระมัง
สิ่งของที่เตรียมเอาไปซึ่งควรรอดำรงนั้น มีเทอร์โมมิเตอร์
ซึ่งอ่านได้ถึง 150° ซ. อะนิมอกราฟีโรมิเตอร์ใช้วัดความ
กดกันของอากาศสายไต่พื้นพิภพ ไต่โรโนมิเตอร์ คือ นาฬิกา
ชนิดพิเศษ อ่านได้จนถึงระดับส่วนของวินาที เซมทิส ตะเกียง—
ไฟฟ้า ขันยาว ขวานเจาะ ยันโคเชก ไม่เท่าขอเหล็ก
ขวานฟัน ค้อน และเชือก อาหารโดยมากเป็นจำพวกแข็ง
และเนื้อแห้ง พอกันได้ถึงหกเดือน ขวดน้ำซึ่งมีไคยมน้ำไป
ถวายเลย เพราะลงเชื่อมั่นว่า อาจไปนั้นได้ภายหลังเมื่อไปพบ
น้ำพุสายไต่พื้นพิภพเข้า นอกจากสิ่งเหล่านี้ เรายังเอาขารักส
ไวค และเครื่องใช้ในการบำรุงรักษาพยาบาลไปถวายเป็นอันมาก

ครั้นถึงเวลา 6.00 น. วันที่ 16 มิถุนายน เราได้
เริ่มเดินทางออกจากเรกยวิก อันต์เดินนำหน้าไปอย่างรวดเร็ว

ถัดมาถึงมาสองตัว ซึ่งบนทกสัณหาระ ดงและคนขมำคนละตัว
 ตามไปข้างหลัง อันสนำทางไปตามถนนอันคเคยวเลียบฝั่งทะเล
 เมื่อออกจากเรกยะวิกมาไ้ร่วสองชั่วโมง ก็ถึงหมู่บ้านกุพูนส์
 เราหยุดพักทศนครึ่งชั่วโมง แล้วก็ออกเดินทางต่อไป วนเที่ยง
 ก็ถึงหมู่บ้านอียูลเบอร์ก เราหยุดให้ม้ากินอาหาร แล้วเดิน
 ไปตามทางแคบ ๆ ระหว่างทะเลและภูเขาจนถึงอ่าวแห่งหนึ่ง
 เราลงเรือข้ามฟากไปชั่วโมงกว่า ๆ ก็ถึงฝั่ง และเมื่อเดินต่อ

ไปอีกครึ่งชั่วโมง ก็ถึงหมู่บ้านการคาร ชันส์จัดการปล่อย
 มาให้ออกไปหาอาหารกินเองในทุ่ง แล้วเราก็เข้านอนพักค้าง
 คืนในกระท่อมหลังหนึ่ง ซึ่งอากาศภายในไม่บริสุทธิ์นัก แต่ก็
 ชื่นสบายดี

วันรุ่งขึ้น เวลา 5.00 น. เราอำลาเจ้าของกระท่อมผู้
 ใจดีออกเดินทางต่อไป

เราจึงเดินทางไป ภูมิประเทศก็ยิ่งเปลี่ยนและ กันการ
 มากขึ้น ไม่มีคนหยา คนไม้ หรือสัตว์ต่างๆเลย นอกจาก
 มาสของสามตัว ซึ่งเที่ยวหาอาหารกิน บางคราวเราเห็นนก
 ตัวใหญ่ ๆ บินไปทางใต้ เราต้องขาม แม่น้ำและ อ่าวเล็ก ๆ
 หลายแห่ง และไปพักค้างคืนที่ไทรลอสท์

วันที่ 19 มิถุนายน เราเดินทางต่อไปตามทาง ซึ่งมีกลิ่น
 ขรขระแถมมคม ทำให้การเดินทางลำบากยิ่งขึ้นทุกที ตาม
 ทางที่ผ่านไ้มน้ำพรอน พุงขึ้นมาจากไ้ดินหยุหลายแห่ง ยอก
 เขาสนเฟลตขาวโพสนด้วยหิมะ และสูงเทียมเมฆ หยุห่าง
 จากเราไม่ถึงไมล์ ฉันทูลักซอนเฟลตเหลือเกิน แทบหมดแรง
 แค่งลังของฉินยังคงแข็งแรงกระฉิกะแรงตามเคย ส่วนฉันทัน
 กุรวากษ์ว่าการเดินทางครั้งนี้ เป็นเพียงการเล่นเล่นตามสบาย
 ของเขาเท่านั้น

วันเสาร์ที่ 20 มิถุนายน เวลาห้าค่ำ ถึงหมู่บ้านบเคอ
ซึ่งอยู่ชายทะเล ที่นั้เองเป็นบ้านของอันส์ ผู้นำทางของเรา
เขาขอรับเงินค่าจ้างในสัปดาห์แรก ลุงก็ได้จ่ายให้ด้วยความ
เต็มใจ ญาติพี่น้องของเขาพากันมาต้อนรับเราด้วยความฮาร

เช้าวันรุ่งขึ้น เราทุกคนมาออกเดินทางต่อไป เรายังใกล้
พบเขาไฟสเนเฟลสเข้าไปทุกขณะ สัตววิทยารยลึเคนบรอก เฝ้า
แต่ร้องคอยขอเขาไม่ว่างตา ย่างที่ฉันได้ยินเขาพูดคนเดียวว่า
“สเนเฟลสเอง ที่มทวนน้ำไปสู่ใจกลางพิภพ ลึกันสเลมมี
ฮารเน ลึกันสเลมมี เรามาถึงแล้ว” ในวันนั้นเราพบนอนที่
หมู่บ้านสตาบ

วันต่อมา เราเตรียมพร้อมที่จะไต่ขึ้นเขา เราไม่ต้องการ
ใช้ม้าอีกต่อไปแล้ว จึงได้ว่าจ้างชาวไอชแลนดสามคนให้
แบกสัมภาระของเราไป เราถือไม้เท้าขอเหล็กไปด้วย อันส์
เตรียมเติมน้ำใส่ขวดใหญ่ ซึ่งจะมีเหล็กกันจนตลอดสัปดาห์
ครั้นเวลา 9.00 น. เราก็ออกจากหมู่บ้านสตาบ

ปืนภูเขาไฟ

ภูเขาไฟสเนเฟลล์ส่งลงท่าพ่นไฟ ในขณะนี้ เรามอง
เห็นแต่ไหล่เขาและหิมะที่ปกคลุมอยู่เบื้องบนเท่านั้น เรา
เดินเรียงหนึ่งตามกันไป อันสับสนคนนำหน้า ต่างก็ไม่ได้
พูดจาอะไรกันเลย ความมืดและสิ่งแวกล้อมตามบริเวณ
ภูเขาไฟนี้ ทำให้ฉันหวนนึกไปถึงภูมิประเทศของเกาะไอซ์แลนด์
ซึ่งศาสตราจารย์เคยเล่าให้ฟังก่อนที่จะมาถึงเกาะนี้ เมื่อหลาย
ร้อยล้านปีมาแล้ว ที่ซึ่งเป็นพื้นที่ในบันทึกมหัศจรรย์ใต้ท้องทะเล
ครั้นนานเข้าก็ค่อยโผล่ขึ้นทีละน้อยๆ จนเป็นพื้นที่ดังที่ปรากฏ
ตามแผนที่ในปัจจุบัน เกาะไอซ์แลนด์ค้นพบโดยนักเดินเรือ
ในราวสามศตวรรษก่อน และบางทีก็อาจจะยังโผล่ขึ้นเรื่อยๆ
ต่อไปอีก ภูมิประเทศประกอบไปด้วยภูเขาไฟที่ดับแล้วโดยมาก
พายุไต้ฝุ่นพายุฝนครั้งรุนแรงใหญ่ และถ้ายังลงไปลึกเข้า
จนหลุมก็ยิ่งสูงขึ้นทุกขณะ ถึงกระนั้นสูงของผืนก็ยังคงคงใจ
จะไปได้ถึงศูนย์กลางของโลกให้ดังได้ เป็นความคิดที่แสดง
พิสดารเลี้ยวเหลือเกิน แต่ว่าบางทีเมื่อเขาได้ไปถึงที่ซึ่งมีหิน

กำลังละลาและเกือบพลิก ๆ หย่นแล้ว เขาคงจะยอมเลิกล้ม
ความคิดกะมิง เมื่อฉันทึกเข็นแล้ว ก็ค่อยรู้สึกสบายใจขึ้น
ทางที่เราเดินไปนั้นยิ่งชันมากขึ้น ทำให้เราเดินไปไ้
ด้วยความยากลำบากขึ้นทุกขณะ อันสับสนไปหย่าง สบาย
ราวกับกำลังหย่นถนนทรายเรียบ เขาเขาก็ขึ้นหินมากองเป็น
เครื่องหมายไว้ตามทางที่ผ่านไปเป็นระยะ ๆ เพื่อเราจะไ้หา
ทางกลับไ้สะดวก นี่ไ้ว่าเป็นความคิดที่ดีของเขา แต่ในที่สุด
ก็มีไ้ไปประโยชน์แก่เราเลย

เราเดินทั้งมาแล้วถึงสามชั่วโมงเต็ม แต่เรายังคง
หิวเพียงครึ่งเท่านั้นเอง ยืนสับสนทำให้เราหยุดพักกินอาหารกัน
เสียก่อนสักครึ่งหนึ่ง ของ ถนนที่เดินเสียดกันคนจนเป็นนาน
เพราะความโหรงเหรงของเขาที่ระลอกเดินทางต่อไปโดยเร็ว แต่
เรามักให้หยุดพักกินอาหารเท่านั้น เรายังคงพักเห็นขอยอดขาว
หนึ่งชั่วโมง ยืนสับสนทำให้เราเดินทางต่อไป ชาวไอซ์แลนด์
สามคนนั้นไม่ค่อยพกพาอะไรเลย

เราไต่ไปตามทางที่ชันขึ้นทุกที ยอดเขาซึ่งมีหิมะปกคลุม
หยาบ แลคนชาวโพลันเป็นเครื่องลงตา คราวนี้ว่าหยาบไต่ได้
เต็มที แต่किनเวลาตั้งหลายชั่วโมงกว่าจะขึ้นไปถึง ยิ่ง
กว่านั้น เรายังได้รับความลำบากในประการอื่นๆ อีก ก่อนขึ้นซึ่ง

มีไต่คืบแน่นหุบกับพนักหิน หรือไม่มาก็อย่ายักเหินยวให้คืบกับ
เมื่อเราย่ำเหยียบ ก็กลิ้งลงไถลร่วงลงมาตามลาดเขา

ลงไปพยายามเก็บชีวิตตัวฉันทสก เขาไม่เคยปล่อยให้
ฉันทสกไปไหนเลย และก็มีหลายครั้งที่เขาต้องช่วยพยุงเมื่อฉันทสก
ไต่ยงตัวไม่หุบ ส่วนตัวเขาเองนั้นไม่เคยเหยียบพลาดเลย
เมื่อมองดูความสูงของสเนเฟลด์แล้ว ฉันทสกคิดว่า ถ้าขึ้นทาง
ด้านนี้ ก็คงไม่มีวันถึงไต่ นัยกรากให้ไล่เขาจะชันน้อยกว่า
เท่านั้น แต่เพราะหิกละเมื่อก่อนเราพยายามย้ายบนชันมาจนเห็นค
เห็นอ้อยแล้วหนึ่งชั่วโมง เราก็ขึ้นถึงลาดเขาตอนที่มีสกสณะ
คล้ายกับไต่ทอดหุบหว่าง กลางพนักหิมะ ซึ่ง ปกคลุมให้ลื่นพเขาไฟ
ด้านนั้น ทำให้การไต่เขาในตอนนั้นสะดวกขึ้นมาก ทางใน
สกสณะนั้นเกิดขึ้นจากหินละลาย ซึ่งพเขาไฟไต่พนักออกมาใน
คราวระเบิดนั่นเอง

พอเวลา 19.00 น. เราก็ขึ้นเข้ามาไต่สองพนัก
และไต่ขึ้นมาหุบบนปากปล่องของพเขาไฟที่คืบแล้ว
ทั้งที่เราเย็นยิ่งกว่าจะกลับนำทเลถึงสามพนักสองร้อยฟุต
และเห็นอรรถกับหิมะชันมามาก รู้สึกหนาวจัด มีลมหนาวพัดแรง
ฉันทสกกำลังที่จะเดินต่อไป เมื่อสำรวจจาวัยเห็นว่า ฉันทสก

ตามาตระแซงตัวขึ้นใหญ่ไต่ เขาจึงตกลงใจหายกพกทันทัน และไต่
 สังก้านก็สั่นฉวนหายคโให้ชั้นส่าย แต่ชั้นสก็กลับขึ้นหัว

“เห็นระของชนไปอีก” ลงหินมาพคกับฉัน แล้วร้อง
 ถามเหตุผลกับชั้นส

“มีสตร” ชั้นสตอบ

“ยา มีสตร” ชาวไอซแลนด์คนหนึ่ง กล่าวทวนด้วย
 น้ำเสียงที่สั่นไหวให้เราเห็นว่า เขาหวาดกลัวสิ่งใดสิ่งหนึ่งใหญ่

“เขาพูดว่าอะไร” ฉันถามด้วยความไม่สบายใจ

“คุณนี่!” ลงตอบ พลางชมอไป

ฉันมองลงไปเบื้องล่าง แลเห็นผืนหิน และผืนพเขาไฟ
 ปลิวรับรวมกลุ่มเป็นลำใหญ่ ลอยหม่นคว้างชนเขียงบน วาวกับ
 ลมหอยน้ำทะเลชนบนฟ้า กระแสลมให้พคพคกลุ่มระของเหล่าน
 ตรงมายังลาดเขาที่านที่เราพคอยู่ เมื่อกลุ่มระของนั้นลอยผ่น
 กวงอาทิตย์ ก็ยังเกิดเงาดำมัวมาทพเขา ถ้ามันลอยมาทางท
 เราอยู่ กระแสลมก็จะทงเขาเราขึ้นไปในอากาศด้วย ซึ่งทกำลัง
 ปรากฏอยู่นั้นคือ พายมีสตรของแถบพเขาน้ำแข็ง

“ฮาสติกค์! ฮาสติกค์!” ผู้นำทางของเรา้องตะโกน
 บอก ทั้งๆ ที่ฉันไม่รู้ภาษาเดนมาร์ก ฉันก็เภาลว่าเขายอก
 “เร็วๆ เข้า! เร็วๆ เข้า!” เราจึงรีบออกเดินจากที่นั่น ในไม่ช้า

ถ้ากลุ่มละของหมานนักผ่านมาถึงไหลเข้าอีกข้างหนึ่ง ก่อนนั้น
และฝนตกกคดอยขึ้นไปนั้น ก็กระหายตกพรตงเบองล่าง นี้ว่า
เป็นโชคคักของเรา ทวีบหลยหนีมาอยู่เสีย อีกด้านหนึ่งโคกหิน
จึงพ้นอันตราย ถ้าหากผู้นำทางของเราผลลธ ไม่ระวังตกเขื่อน
ให้รู้ควเลียดก่อนแล้ว ร่างของเราคงถูกยึกเป็นเกลียวด้วยสายลม
และถูกยึกเป็นแผ่น แล้วตกกระวักกระวายทั่วไป คล้ายกับเสลดหิน
ของดาวตกเป็นแน่

ถึงกระนั้นก็ตาม อันลยัรเห็นว่าเป็นการปลอดภัยที่ระ
หยาบพิกันนอนที่ปากปล่องเท่านั้น เราจึงต้องขึ้นไปตามทางคค
เคียวค่อไป หนทางซึ่งเราจะคองบนจนถึงอกพินท้าว รอยฟกน
สันเวลาเกือบห้าชั่วโมง ความระชะทางตรงข้าง คคข้าง วก
กคยหลังมาข้าง คคอยู่ใรรวมกำไมลเป็นหย่างน้อย คค
เห็นอานหมกแรงเพราะ ความหนาวและความหิว และรู้สึก
หายใจไม่เต็มปอด เพราะอากาศบางลงทุกที

ในปล่องภูเขาไฟ

เรารีบรับประทานอาหารกินเร็วที่สุด เล็กแล้วต่างก็พักผ่อน
หลับนอนตามแต่จะได้อันต้องนอนบนพนักหีบ ๗ ท้ายยังไม่พอ
เพียง และหายใจไม่เต็มปอด เพราะเหตุว่าที่ที่เราพัก
นั้น สูงจากระดับน้ำทะเลถึงห้าพันฟุต แต่สำหรับตัวฉันกลับ
นอนหลับสนิทเหมือนตาย และมีไค้ผ่นถึงอะไรเลย

รุ่งขึ้น เมื่อเราตื่นนอน ก็รู้สึกชาไปครึ่งตัวเพราะอากาศ
หนาว แต่เช้าวันนั้นแดดคลา ฉันลุกขึ้นจากพนักหีบ แล้วก็
ไปเดินรอบ ๆ ภูเขาอันงดงามซึ่งปรากฏอยู่เบื้องล่างของ
ภูเขาไฟ ในทันใดนั้นแสงและซันส์ก็เดินมาหยุดอยู่ข้าง ๆ ฉัน

ที่ซึ่งเรายืนอยู่นั้น เป็นยอดหนึ่งของยอดเขาแปดแห่ง
ภูเขาไฟสุเนเฟลด์ จากที่นั้นฉันมองเห็นภูมิภาคว่าส่วนใหญ่ของ
เกาะไค้ฉันนี้ ลงหันไปทางทิศตะวันตก และชมต่อไปยังแผ่นดิน
แห่งหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะการกลุ่มหมอกเห็นออกันที่เห็นอยู่ลิบ ๆ
ทางขอบฟ้า แล้วพบว่า

๔๔ L A A ๔๕
นูนคอกกรนแลนค

“กรรณแลนคหรือ?” ฉันทวนถามด้วยความประหลาดใจ

“ถูกแล้ว เราอยู่ห่างจากถนนแค่นิ้วโป้งไมล์เท่านั้น”

เมื่อถึงวัด ทนายแห่งตระกูล พวกหมขาวก็จะเกาะมากยอก
 น้าแห่งทเลือนไหลจากทางเหนือ จนถึงไอซ์แลนด์ใต้ แต่เรือน
 ไม่ล้ำคั่นอะไรหรอก เกยวนเรามาหย่อนยอกเขาสเนเฟลล์แล้ว
 พะชานมต้องยอก ยอกหนึ่งหยู่ทางใต้ และยอกยอกหนึ่งหยู่ทาง
 เหนือ อันสิ่งจะบอกเราไว้ว่ายอกที่เราหย่อนหยู่ ชาวไอซ์แลนด์
 เรียกชื่ออะไร”

ลงหนังสือตามหนังสือ หนังสือตอบว่า "สคาร์คาริส"

ลงมือจนกว่าจะความยุติ เพราะเหตุประสงค์ของเขาใน
๒ ๑๔ ๖ ๕ ๓
ชนแรกกษัตริย์ - สวรรค์การดี ซึ่งเป็นทวารพระพาเขาไปสู่พายุใน
โกลดางพิภพ

ปากปล่องภูเขาไฟสเนเฟลล์ เป็นรูปกรวยเอาปลายแหลม
ลงต่ำ มีเส้นผ่านศูนย์กลางราวไมล์ครึ่ง จนคนเว
วลิกคงราวสองพันฟุต ล้อมนักชีววิทยา ครึ่งหนึ่งนานม
แล้ว ปล่องนี้เองไ้พื้นแวก้าง ๆ ที่กำลังละลายออกมาด้วย
เสียงสเทือนเลือนลั่นยิ่งกว่าเสียงฟ้าคะนอง และมีเปลวเพลิง
พุ่งไหลลงจากปากปล่องนั้น กันปล่องวัคโดยรอบคงไม่เกิน

กว่าห้าร้อยฟุต ดังนั้น ความชันของกรวย ปาก ปล่อง จึงไม่สูง
มากนัก เราจึงไต่ลงไปใต้สทวก

ชั้นดินเหนียวลงไปตามทลานั้น โดยไม่รู้ลึกสัก
สักทอนต่อสิ่งใดเลย ฉันไต่ตามลงไปเรื่อยๆ

เพื่อให้การไต่ลงสะดวกขึ้น ฉันก็เลือกไต่ลงตามทาง
คดเคี้ยวไปมา แทนที่จะลงไปตรงๆ เราจำเป็นต้องไต่ไปกำ
ก้นหินแตกๆ ซึ่งพอดูก็เหยียบหนักๆ เขาก็หล่นเลื้อยลงไปยัง
ก้นเหวลึก และทำให้ยังเกิดเสียงสทอนชนมากกกก

บางตอนของ ปล่องรูปกรวยนี้ เป็น ทง น้ำแข็งไหล ฉัน
ต้องเก็บ กวย ความ ระมัดระวัง เขาต้องเอาไม้เท้าขอเหล็ก
เคาะพื้นเพื่อฟังเสียงเรื่อยไป ว่าที่ใดจะเป็นโพรงบ้าง เมื่อถึง
ตอนทลสงสัยว่าจะเป็นโพรง ก็จำเป็นต้องใช้เชือกเส้นยาวมัด
ลำตัวของเราโยงติดกัน เพื่อว่าเมื่อผู้ใดพลากพลั้งถลาลงไป
ผู้อื่นจะได้ช่วยกันลากขึ้นมาได้

ถึงหย่างไรก็ตาม นอกจากความยากลำบากต่างๆ ในการ
ไต่ลงไปตามทางลาด ซึ่งผู้นำทางเองก็ไม่เคยรู้จักแล้ว ตลอด
ทางตอนนั้นหาได้มีอุปสรรคอันใดเกิดขึ้นแก่เราไม่ พอเที่ยงวัน
เราก็ลงถึงก้นปล่อง ฉันแหงนหน้าชมองค์เบืองบน แลเห็น
ส่วนหนึ่งของท้องฟ้า ปรากฏอยู่ พายในวงกลมเล็ก ๆ ของปาก

ปล่องเหนือหัว ตอนหนึ่งของทางนโมเมยหนาชน ก็ให้เห็น
ยอดของสคาราคารีศหฺยในท้องฟ้าพอก

พอลงถึงข้างล่างแล้ว ก็พบว่า ที่กินของปากปล่องนั้น
เป็นทรวมของปล่องเล็ก ๆ 3 ปล่อง ซึ่งเมื่อครั้งพเขาไฟระเบิด
นั้นตรงนั้นเป็นใจกลางของสเนเฟลด์ ที่พื้นหินละลายและไอรอน
ออกมา ปล่องเหล่านี้คล้ายกับปากเหวคอยอ้ารับเราหฺย ปล่อง
หนึ่ง ๆ มีเส้นผ่านศูนย์กลางราวร้อยละ ห้า ฉันไม่กล้าพอที่จะ
มองลงไปตรง ๆ ในปล่องเหล่านั้นได้ แต่สาคราจารย์ลีเคนบรอก
ได้รับทำการสำรวจบริเวณปล่องเหล่านั้นทันที เขาวิ่งกะทิก
กะหอยจากปากปล่องนี้ไปปากปล่องนั้น ทำอาการขี้ขโมยและพูด
พมพ่าไม่ไคเรองราวไปควยตลอดเวลา อันต์และสหายชาว
โซซแลนคินงหฺยบนก้อนหิน ร้องควยความสงสัยว่าเขากำลัง
ทำอะไรและพูดว่าอะไร คงพากันคิดว่าลงของฉันเป็นบ้าไปแล้ว

ทันใดนั้น ลมร้องออกมาเสียงกึงกลืน ฉันคิดว่าเขา
ก้าวพลาดและควมาถึงไปในเหวเสียแล้ว แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่
ฉันเห็นเขากำลังย่นกางขาและกางแขนเหยียดออกไปเต็มทรวง
หน้าหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ซึ่งหฺยตรงกลางของก้นปล่อง เขายืน
ตะลึงหฺยในท่าทางอันแปลกประหลาดจนสักระหนึ่ง แต่ในไม่ช้า
ก็สแกงความที่ใจออกมาเต็มที

“อ๊กเซล! อ๊กเซล!” เขาร้องเรียก “มานี่ เร็วๆ!”

ฉันรีบวิ่งไปหาเขาทันที แต่ฉันล้มและสลายชาวไอซ์แลนด์
มิได้เคลื่อนไหวเลย

“อะไรวนนี่!” สวดคราวยกหัวขึ้น ๆ

ถ้าไม่ใช่ความกลัวของเขา ภายนอกฉันก็มีส่วนร่วมใน
ความตกตลึงของเขาด้วยเหมือนกัน เพราะเหตุว่า บนก้อนหิน
ด้านตะวันตกมีตัวอักษรนิค ซึ่งลึบเลือนไป เพราะ ความนาน
ของเวลา สลักหอรอนอ่านเกือบไม่ออก ปรากฏอยู่ดังนี้

1KKK 44KK444X

“อาร์เน สักนัสเซมม์!” ลูกของฉันร้องขึ้น “คราวนี้
หมดสงสัยหรือยังเลาอ๊กเซล?”

ฉันไม่ตอบว่าอะไร เป็นแต่กลับไปยังสิ่งที่เดิมด้วยความ
พิสวงงงงวยเป็นอย่างยิ่ง สลักจารึกทำให้ฉันนั่งงงอยู่เป็นนาน
ฉันไต่เน่ลงตลึงหย्यानเท่าไรก็บอกไม่ถูก รู้แต่เพียงว่า เมื่อฉัน
เงยหน้าขึ้นออกถนน ก็เห็นแต่ฉันล้มลง ที่ยังคงอยู่ในปล้อง
กับฉัน ส่วนชาวไอซ์แลนด์ทั้งสามคนได้เดินทางกลับไปสตาบี
แล้ว ฉันนั่งกำลังนอนหลับสนิทอยู่ข้างหินก้อนหนึ่ง ซึ่งเขาคง

เห็นว่าเหมาะกว่าที่อื่น ลงของฉันทาลังเดินกระสับกระส่ายไปมา
หยุดที่ถนนปล้อง ราวกับสัตว์ขี้ตกหยุดในหลุมของนายพราน
ฉันไม่มีความปราดเปรื่องและทงไม่มีความแรงกล้าที่จะไปหาท่านอื่น
ให้เหมาะอย่างอื่นดี ฉันจึงล้มตัวลงนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ หยุด
นะที่เขื่อนนั้นเอง และเดี๋ยวนี้ว่า ได้ขึ้นเสิงต่าง ๆ บางทีก็รู้สึก
เหมือนว่าพาเขาขึ้นสันหลังท่านไปทั่ว

คนแรกได้ผ่านไป ในสภาพการแต่งทักฉาวแล้ว

วันรุ่งขึ้น มีกลุ่มเมฆสีเทาตอชยู่เหนือปากปล่อง ทำ
ให้พายุในปล่องมีक्रम ถึงสี่เท่าจากการฉนเดียวหยุดตลอดเวลา
จนฉนลมมกถึงสภาพความมืดพายุในปล่องเสียน

ฉันทิเหตมถนณคตทเวว ริงกาให้เกศความหวังในใจชน
 หนึ่ง กถาวคช ปล่องทรงสามทหุ่ยพายไ้เราณ ปล่องหนึ่ง
 หนึ่ง เป็นทางที่สถกนสเสมมีไ้เกินทางลงไป และตาม
 หนึ่ง ชอความในลายแทงที่สถกนสเสมมีไ้ทำชนไว้บอกว่า ทางที่
 หนึ่ง เกินค่อไปนั้น จะมีเงาของยอกเขาสศาศาศาวิสทอมาปรากฏหุ่ย
 หนึ่ง และจะเห็นไ้ช้คเพียง สองสามวันระหว่าง ปล่ายเกอนมีถนายน
 หนึ่ง ในขณะที่มีแกจกคตอนเทยงเท้าน

ถ้าแม่ของพวามักจะมีทุกข์ตลอดเวลาเช่นนั้น เรายกเขา
ก็จะไม่ปรารถนาจนทนกลืนยลสิ่ง และผลที่สุดก็จะไม่มีอะไรเป็น

เครื่องสังเกตุให้รู้ทางใต้ ขคนกถึงวันที่ 25 มิถุนายนแล้ว
ถ้าท้องฟ้ายังคงมืดคลุ้ม หน้่ต่อไปตลอดเวลาหกว้น เราที่จะ
ต้องงกการสำรวจไปจนกระทั่งขึ้น

ฉันของก กล่าวถึงโทษะ อนุวัธย์ไม่ห้ของ สาทราจารย์
ถิเคนบรอก วันนั้นได้ผ่านพ้นไปโดยไม่มีเงาปรากฏตชนทพายใน
ก้นปล่องเลย ฉันสไม่รู้สึกเคือครอนอะไร ถ้าแม่เขาระตง
คำถามชนถามตัวเขาเองสักหย่างหนึ่ง เขาก็คงจะถามว่า เรา
คอสห้ทนันทำไมกัน คงไม่พุกอะไรกับฉันเลยแม้แต่คำเคียว
เขาเผ่าแทะองคทองฟ้าอันปกคลุมไปด้วยเมฆหมอกเท่านั้น

ในวันที่ 26 ก็ยังไม่มแสง แดก ทั้งฝนและหิมะตก
ปรอย ๆ ตลอดวัน สาทราจารย์ไม่สามารถจะส่งยสทิอวรมนไว้
ใต้อกต่อไป ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเขาได้ม้องเห็นรทหมายห้ไร ๆ
แล้ว แต่กลับม้อปลศมาซักขวางเสีย มีให้เขำข่นลทหมาย
นั้นไว้

ในวันต่อมาท้องฟ้ามคคลุ้มอก แต่ครนถึงวันอาทิตย์
28 มิถุนายน กลายเป็นวันแะกรก แสงแดดส่องเข้ามาใน
ปล่องพุเขาไฟ กอนหินน้อยใหญ่และขงหินท่างก็ไกรยแสง
และทอดเงาลงมายังพื้น ในหม้เงาเหล่านั้น ปรากฏเงาเรียว
แหลมของยอดเขาสการทาร์สห้ด้วย เงาเอน ๆ เคลื่อนไป

ช้า ๆ เป็นวงโค้ง ลงของฉันทักคอบเคลื่อนที่ตามไปด้วย ครั้น
ถึงเวลาเที่ยงวัน ซึ่งเป็นเวลาที่งานสิ้นสุดลง งานแห่งยอก
เขาศการภาริศักดิ์ทอกลไปไว้คขอบปากช่องของปล่องกลางพอด

“ทางนี้ใช่แล้ว!” สาคราจารย์ตะโกนขึ้น “ทางนี้
ที่นำไปสู่ใจกลางพิภพ” เขาพุกขึ้นอีกเป็นภาสาเกนมารัก
ฉันมองคขึ้น

ฉันสัพุดอย่างหน้าตาเฉยว่า “พอรุด!” ซึ่งแปลว่า
“เกินหน้าค่อไป!”

“เกินหน้าค่อไป!” สาคราจารย์ลีเกนบรอกคออกคำสั่ง
ขณะนั้นเป็นเวลา 13.13 น.

ไปสู่ใจกลางพิภพ

จากปากปล่องนั่นเอง เราได้เริ่มเดินทางไปสู่ใจกลางพิภพ
การเดินทาง ตั้งแต่แรก มาจนถึงบัดนี้ เพียงแต่ทำให้เรา
อ่อนเพลียเท่านั้น เรายังมิได้พบกับ ความลำบากหย่างหนึ่ง
หย่างใดเลย แต่ก่อนไป ความยากลำบาก จะยังเกิดขึ้นทุก ๆ
สัปดาห์

ฉันยังไม่กล้าลงใจลงไปในเหวซึ่งลึกจนแลไม่เห็นก้นน
เลย และก็เหวนแหละที่ฉันจะต้องลงไป ถึงเวลาแล้ว บัดนี้
ฉันจะต้องตัดสินใจว่า จะสมัครไปช่วยในการค้นคว้าครั้งนี้ หรือ
จะขอยังหยุดเพียงปากปล่อง

ฉันนึกละอายใจที่จะปฏิเสธ และปล่อยให้ลงไปแต่ลำพัง
กับผู้นำทาง ฉันเองยังยินดีที่จะผจญภัยอย่างเล็กน้อย และ
ไม่หวั่นหวาดต่อภัยอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น ฉันละอายตัวเองที่เป็น
คนมีความกล้าหายน้อยกว่าฉันส์ ถ้าฉันปฏิเสธออกไป หาก
ว่าฉันหยุดแต่ลำพังกับลง ฉันก็คงกล้าพบที่ทำงานอีกสักครั้ง แต่
เมื่อมีผู้นำทางอยู่ด้วยเช่นนี้ ฉันจึงต้องเจียะไว้ และแข็งใจทำ
ท่าทางองอาจ เดินตามลงและฉันส์ตรงไปยังปากปล่องกลาง

ฉันไ้กล่าวแล้วว่า ช่างปล้องนี้วัดเส้นผ่านศูนย์กลาง
ไว้ร้อยฟุต หรือมีเส้นรอบวงยาวกว่าสามร้อยฟุต ฉันเกาะ
กอนหินที่ยื่นล้าออกมา แล้วขึงมืองลงไปพายในปล้องนั้น
ฉันชนหัวตก ความน่าหวาดเสียวของเหวลึกอันเว้งว้าง ทำให้
ฉันมีอ้อนคันอ้อนไปหมด ฉันรู้สึกเวียนหัวหนามึนทันทันที ราว
กับลมสุรารณมนเมาไม่ไ้สติ ฉันเกือบจะตกลงไปห้วยแล้ว ก็
พอคุมมือข้างหนึ่งผุดกึ่งฉันไว้ มือของฮันสันนั้นเอง ฉันยังไ้
รับการผุดกึ่งมองจากที่สูงลงเบื้องล่างที่ไ้เป็นเขื่อนไม่เพียง
พอเลย

ถึงแม้ว่าฉันจะให้คำหรวรตักเหวนในเวลาอันน้อยก็ตาม
แต่ก็พอจะนึกถึงภาพและลักษณะของมันไ้ดี ถ้าข้าง ๆ ของ
ปล้องเหวข้างขึ้นเกือบถึงไ้ผากนั้น มีหินตะปุ่มตะป๋ามยื่นออกมา
จึงอาจช่วยให้การไ้ลงสะดวกขึ้นมาก แต่ถ้านหินนั้นออกมาจน
ใช้เป็นขั้นบันไดไ้แล้ว เราก็ยังขาดที่สำหรับยึดเหนี่ยวห้อยอีก
ถ้าเขาเชือกผูกเข้ากับขอบปากปล้องให้แน่นแล้ว ก็พอจะไ้ใช้
เป็นราวสำหรับยึดเหนี่ยวพียงตัวไ้ แต่มีข้อหาอยู่ว่า เมื่อเรา
ลงไปจนสลบปลายเชือกแล้ว เราจะแก้ปลายเชือกข้างบนไ้
อย่างไร ?

สัตราจารย์ ลีเคนบรอกหาทางขโมยความลับจากชั้นใต้
 ครัวด้วยสายและฉลากที่สลัก เขาแกะขุดเชือกซึ่งโคขนาทหวนแม่มือ
 ยาวราว สร้อยฟลุค ออก หย่อนลงไปข้างล่าง ครึ่งหนึ่ง ก่อน
 และเขากางกลางเชือกพันโอบรอบกอนหนชงย่นล่างออกมา แล้ว
 จึงเหวี่ยงปลวยเชือกออกครึ่งหนึ่งนั้นตามลงไป เขาชี้แจงว่า เรา
 จะไป ขาดย เชือกทั้งสอง ทางนี้ไหน ตัวใดลงไปได้โดยไม่มีพลาต
 เมื่อลงไปได้ถึงสองร้อยฟลุคแล้ว ก็ปล่อยปลวยเชือกข้างหนึ่งเสีย
 แล้วคงปล่อยอีกข้างหนึ่งตามลงมา และทิ้งคนทำเช่นเดิมอีก
 เรียบ ๆ ไป

“คราวนี้” ลิงพูดเมื่อตระเตรียมการทิ้งถั่วข้างต้น
 เส็ดแล้ว “มานักถึงชาวของกันเถอะ เราต้องแบ่งออกเป็น
 สามส่วน เอาผูกติดหลังไปคนละส่วน เลือกเอาเฉพาะของที่
 แฉกหักง่ายเท่านั้น”

สัตราจารย์ ผู้กล่าวหานมีได้ให้ของที่แตกหักง่ายไปกับย่น
 และชั้นสเลย์ เขาแบ่งสเบียงออกเป็นสามส่วนเท่า ๆ กัน

“ชั้นส” เขาพูด “จึงเอาเครื่องมือนและสเบียงไปส่วน
 หนึ่ง อีกเช็ด เขาสเบียงอีกส่วนหนึ่งแล้วเอาขึ้นไปด้วย ลิงจะ
 เอาสเบียงส่วนที่เหลือ และ เครื่องมือวิทยาศาสตร์ที่ขบขางแตก
 ง่ายไปเอง”

“แล้วกลืนซะละ” ฉันทาม “เชือกนั้นอีกทั้งกอง
และบันไดเหล่านั้น ใครจะเป็นคนเอาไป?”

“มันไปของมันเองดอกนะ”

“เฮ้! อย่างไรกัน?” ฉันทามด้วยความประหลาดใจ

“หลานจะรู้เถยวันแหละ”

สาครารายสั่งให้ขันสรวรรวม สิ่งที่ไม่แตกหักง่ายเข้า
ด้วยกัน และเอาเชือกมัดกันแน่น แล้วก็โยนลงไปในเหว

ฉันทโยนเสียงมดของนั้นตกแหวกอากาศดังหวิว ก้องขึ้น
มา เสียงนั้นค่อยเบาลง ๆ จนเงียบไป ลงก็ลงสู่ตามลึมหว
ที่หล่นลวลงไปในลึบทา

“เฮอะ” เขาพูด “ทันตคราวของเรายัง”

ฉันทถามผู้อ่านด้วยความรังไรว่า เมื่อท่านโยนคำพูด
เช่นนั้นแล้ว ท่านจะรู้สึกใจหวิวขยาดเลยเถยหรือ?

สาคราราย ลิเกนบรอกมดหื้อ เครื่องทกลองวิทย์ว่าสาคร
เขากบหลังของเขา ขันสรวรรวมเครื่องมอ ส่วนฉันทโยนไป
ด้วย แล้วเราก็ดังไปในเหวนั้นตามลำดับ ขันสรวรรวม ดึกมา
ดังลง แล้วฉันทเป็นคนสุดท้าย เราพากันไต่ลงไปเงียบ ๆ โต้
ยีนแต่เสียงกอนหินเล็ก ๆ ที่หล่นร่วงหล่นลงไป ถิ่นเหว บางครั้ง
บางคราวเท่านั้น

ฉันปล่อยตัวให้เลื่อนลงไป มือหนึ่งจับเชือกทั้งสองเส้นไว้แน่น อีกมือหนึ่งจับไม้เท้าเหล็กคอยยืนมิให้ตัวแกว่ง ในขณะนั้น ฉันเกรงว่า เชือกจะทาน้ำหนักคนถึงสามคนไม่ได้ ฉันจึงใช้กำลัง เหนียว เชือกเส้นนั้นหย่างน้อยที่สุดที่จะทำได้ และคอยใช้เท้าควานไปยืนกับขมพินทายนลาออกมา เพื่อให้ช่วยรับน้ำหนักตัวไว้มั่ง

พอครึ่งชั่วโมงล่วงไปแล้ว เราก็ถึงแผ่นดินใหญ่แผ่นดินหนึ่ง ซึ่งผืนดินแน่นหยู่กับกำแพงของปล่อง อันสัสดาวปลายเชือกข้างหนึ่งลงมา อีกปลายหนึ่งก็เลื่อนขึ้นไป พอพ้นก้อนหินที่เชือกคล้องหยู่ เชือกก็ตกลงมา พวกเราก้อนหินน้อยใหญ่ร่วงกราวลงมาราวกับห่าฝน

เมื่อขึงลงไปถึงจากขอบแผ่นดินที่ยืนหยู่ ฉันมองไม่เห็นกันเห็นเลย

เราเริ่มไต่เชือกลงไปอีก และต่อมาอีกครั้งชั่วโมงเราก็ลงไปอีกสองร้อยฟุต

เวลาล่วงไปแล้วสามชั่วโมง ฉันก็ยัง คงมองไม่เห็นกับปล่องหยู่กันเอง เมื่อแหงนหน้าขึ้นดูข้างบน ก็รู้สึกว่ายาก ปล่องนั้นเล็กลงไปมาก ด้านข้าง ๆ โดยรอบแคบเข้า และมืดลงทุกที

บทที่ 8

อดน้ำ

เวลา 8.00 น. วันรุ่งขึ้น แสงแดดเบื้องบนโกล้อมโลก
เข้ามาพวยในปล่อง ค้างแ้งหินตามกำแพงพวยในปล่องเช่น
ประกายแวววาว ทำให้เราเห็น แสงนั้นสว่างพอให้เราสังเกต
เห็นสิ่งแวกล้อมโกล้อม

“อย่างไร อักเซล หลานเห็นว่าอย่างไร?” ลุง
ของฉันพูดพลางถ่มมือทั้งสองไปมา “หลานเคยรู้สึกว่ามีคนท
เรียบสังคยกวาน (เมื่อหยกขานเราขางใหม่? ไม่มีเสียงรด
เสียงไววายตามถนน หรือเสียงตะโกนของชาวเรือเลย”

“แน่ละ ที่กันเหวนเราได้รับความสะดวกสักพอที่เกี่ยว
แต่ความเรียบเช่นนั้นออกจะทำให้รู้สึกหวาคเกรงอะไรๆ หนุ่ยข้าง”

“เฮาแล้ว!” ลุงของฉันพูด “ถ้าหลานตั้งคั้นหวาคกลัว
เสียแล้ว จะไปต่อไปได้หร่างไรกัน เราเดินทางเข้าสู่พวยใน
เปลือกลโลกไต่ยังไม่ถึงนวหนึ่งเลย”

“ลุงหมายความว่าอะไร?”

“ม. ฉันเห็นมีทางเลี้ยวไปทางขวา พงษ์นเรารั้งคอย
 ตรวจทักกันเถอะ เราควนกินอาหารกันเสียก่อน แล้วจะไ้กินอัน
 พกนเสียที”

เวลานั้นยังไม่มืดทีเดียว เราเปิดธงสเบียงออก เมื่อ
 กินเสียแล้ว ทางก็พกผอนหลบนอนบนพนกวอดและหินระกัน
 เหวนนเอง

ขณะที่ฉันนอนหย่อน เมื่อลมคาซันดังเกิดเห็นเป็นระ
 สว่างห่วยตรงปากปล่องขึ้นไป ซึ่งดังดังสามพันฟุต บคนปล่อง
 ที่เราลงมาก็ทำหน้าทเหมือนใครที่สนอนมหมาไปเสียแล้ว
 ดังที่ฉันมองเห็นนั่นคือภาวะดวงหนึ่ง แล้วฉันก็หลับไป

บทที่ 8

อดน้ำ

เวลา 8.00 น. วันรุ่งขึ้น แสงแดดเบื้องบนใกล้ส่องลอค
เข้ามาพวยในปล่อง ค้างแค้นความกำแพงพวยในปล่องเช่น
ประกายแวววาว ทำให้เราตื้น แสงนี้สว่างพอให้เราสังเกต
เห็นสิ่งแวดล้อมใกล้

“อย่างไร อีกเซต หลานเห็นว่าอย่างไร?” ลุง
ของฉันทพลงมือทั้งสองไปมา “หลาน เคยรู้ สักว่ามีคน
เจียบสังคองกวน เมื่อหยุดย่นเราอย่างไร? ไม่มีเสียงร
เสียงไวยววยตามถนน หรือเสียงตะโกนของชาวเรือเลย”

“แน่ละ ที่กันเหวนเราได้รับ ความเจียบสังคองที่เกี่ยว
แต่ความเจียบเช่นนี้ออกจะทำให้รู้สึกหวากเกรงอะไรๆ อยู่น่า”

“เฮาแล้ว!” ลุงของฉันท “ถ้าหลานตั้งคั่นหวาดกลัว
เสียแล้ว จะไปทำอะไรกัน เราเดินทางเข้าสู่พวยใน
เปลือกลอกใกล้ยังไม่ถึงนอหนงเลย”

“ลุงหมายความว่าอะไร?”

“หมายความว่า เราเพิ่งลงมาลงเสมอกับระดับพื้นดิน
ภายนอกเท่านั้น ความลึกของปล่องภูเขาไฟสั่นเฟอลึกลง
มาเพียงระดับน้ำทะเลพอๆ”

“ลงเซอแนเซนนหรือ?”

“เซอโคแนนนก็เคยว่ ภูเขาโรมเทอริช”

“เห็นไหมล่ะ?” ล่าตราอารยัลเคนยรอกกล่าวต่อไป
“เราอ่านได้หนึ่งขรรยกาลพอๆ”

“ถ้าความลึกของอากาศเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไปเช่นนั้น จะไม่
ทำให้เราได้รับความทรมานมากขึ้นหรือ?” ฉินถาม

“คงไม่เป็นเช่นนั้น เพราะเราจะลงไปช้าๆ และปอดของ
เราก็จะชินกับอากาศแน่มากขึ้นทุกที อ้อ! ห่อของที่เราโยน
ลงมาก่อนไปห่อเสียที่ไหนล่ะ?”

ฉินนึกขึ้นได้ว่า เมื่อคืนเราได้อะไรมาหาหนทางแล้ว
แต่ก็ยังไม่มีพบ

ลุงของฉินถามอันสถึงห่อของนั้น เขาเหลียวมองไปรอบๆ
ด้วยสายตาอันแหลมคม ตามวลีของนายพราน แล้วตอบว่า

“ห้อยข้างบนนั่นแหละ”

ห่อของของเราเกี่ยวค้ำห้อยกับแก๊น ก้อนหนึ่งถึงพันหัว
เราขึ้นไปประมาณร้อยฟุต ชาวโชนแลนค์ผู้ว่องไวขึ้นขึ้นไป

คลองแคตัวรวกกับแมว และต่อมาอีกสองสามนาที เราก็ได้
หือของนั้นคนมา

“คราวนี้” ลุงพูด “เรามากินอาหารกันให้เต็มที ก่อน
ที่จะต้องเดินทางไปตลอดวัน”

เราพากันกินขนมปังกรอบกับซूपข้น แล้วคิมนำผลไม้
เล็กๆน้อยๆ แก่ผลคอก

“อีกเซต เกรียมตัวนะ” ลุงรารายพูดด้วยความ
รือรอน “ต่อไปในเราจะกันกันเข้าสู่พายุในของโลกตะ บัดนี้
ถึงเวลาอันควนที่เราจะออกเดินทางได้แล้ว”

พอพูดซาคำ ลุงก็เอาไฟฉายส่องทาง และร้องบอกว่า
“หน้าเกิน!”

เราช่วยกันหอบสัมภาระของเราไป ขึ้นสู่เนินกลาง กลัง
มีคเชือกและเสื่อผ้าไปด้วย ฉันทันข้างหลัง ทางเข้าสู่ช่องทาง
แคบๆ นั้นต่อไป

ก่อนที่เราเข้าปากทางอันมืดมน ฉันทันหน้าชมมองทาง
ปากปล่อง และมองดูท้องฟ้าออกครึ่งหนึ่ง ซึ่งฉันทักไม่ได้เห็น
อีกเลยก็ได้

ราว 20.00 น. ลุงให้สัวฉานหยุดพัก ขึ้นขึ้นลง
ทันที แขนวตะเกียงไว้กับเงาหินที่ยื่นออกมา บัดนี้เราหยุดในที่

ซึ่งคล้ายๆ กัน แต่อากาศยังคงเป็นปรกติหุ้ไม่เปลี่ยนแปลงไป
 กว่าแรกเลย มีลมอ่อนๆ พัดโชยมา ลมนี้จะพัดเข้ามาทาง
 ใหนก็ตาม ฉันไม่มีจิตใจที่ระทึกถึง ฉันรู้สึกหิวและเหนื่อยมาก
 จนไม่หยากจะสนใจกับขั้วหาเล็ก ๆ น้อย ๆ เลย การเดินทาง
 ตลอดเวลาเจ็ดชั่วโมงโดยมิได้หยุดพัก ทำให้ต้องเสื่ยกำลัง
 ไปมิใช่น้อย ฉันอ่อนเพลียเหลือทนอยู่แล้ว เมื่อได้ยินคำว่า
 “หยุด !” ก็มีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง

อันสัปดาห์เตรียมสัปดาห์ว่างเรียงรายไว้นั้นแล้ว
 เราก็พักผ่อนหย่อนใจอย่างเอร็ดอร่อย ฉันยังกังวลอยู่อย่างหนึ่งคือหน้า
 น้ำของเราพร่องไปครึ่งหนึ่งแล้ว สงสัยว่าจะได้เพิ่มเติมจาก
 ลำธารใต้ดิน แต่เราเดินมาไกลถึงเพียงนี้ ก็ยังไม่ปรากฏ
 ธารน้ำแม้แต่ไคเลย ฉันทนอยู่ไม่ได้จึงเตือนเขาถึงเรื่องน้ำ

“การที่ยังไม่พบน้ำทำให้หลาน ประหลาดใจ อย่างนั้น
 หรือ ?” เขาถาม

“ใช่ ฉันไม่สบายใจเลยละ เรายังมีนาเหลือพอที่จะ
 ใช้ดื่มได้อีกห้าวันเท่านั้น”

“อย่าวิตกไปหน่อยเลยนะ อีกเซด เราจะได้พบน้ำแน่
 นอน และมากเกินความต้องการเสียอีก”

“เมื่อไรจะพบล่ะ ?”

“เมื่อเราผ่านพ้นหินลาวาชนนไปแล้วนะ”

บัดนี้เราหยุดต่ำกว่าระดับน้ำทะเลหมื่นฟุต

อุณหภูมิซึ่งควรจะ เป็น 81° ก็อ่านได้เพียง 15° นี่ก็
เป็นสิ่งที่เราจะต้องใคร่ครวญ

รุ่งขึ้น วันอังคารที่ 30 มิถุนายน เวลา 6.00 น.
เราเริ่มทำการไต่ลัดลงไปอีก

เรายังคงเดินทางไปตามช่องทางหินลาวา ซึ่งเป็นชั้น
บันไดตามธรรมชาติ ค่อย ๆ ลาดเหมือนนกบินเอนซึ่งใช้แทน
บันไดในบ้านโบราณบางแห่ง เราเดินต่อไปจนถึง 12.17 น.
จึงทนอันสลุซึ่งหยุดคอยเราหยุด

“อา!” ดังร้องขึ้น “ทางขึ้นแล้วสิ”

ฉันมองดูรอบ ๆ เรากำลังหยุดทางแยก เบื้องหน้าเรามี
ทางมืดแคบ ๆ หยุดสองทาง บันไดที่ระดับของคอกต่อไปก็คือ เรา
จะเลือกเดินทางใด? ดุจมิได้สังเกตอาการสิ่งใดอย่างไรเลย
เขาเข้าไปยังช่องอุโมงค์ทางตะวันออก เราทั้งสามจึงพากันเดิน
เข้าไปในอุโมงค์นั้น

โซคราย อุโมงค์ชอกนั้นตัน เราจึงต้องย้อนทางกลับมา
ใหม่ ต่อมาอีกสัปดาห์ พอลงวันอังคารที่ 8 กรกฎาคม น้ำ
ก็หมด เราเลยกลับมาหยุดทางแยกเดิมอีกครั้งหนึ่ง

ขณะนี้เป็นเวลา 10.00 น. เราเริ่มเดินทางลึกลงไปอีก
 ครั้งนี้เราเดินไปตามอุโมงค์อีกช่องหนึ่ง จนถึง 20.00 น.
 ก็ยังไม่ไคว่แววธารน้ำเลย ฉันได้รับความทรมานแสนเข็ญ
 ลงเดินไปข้างหน้า เขาไม่ยอมหยุดเลย เดินไป หูก็คอยฟัง
 เสียงน้ำไหลตามซอกกำแพงไปตลอดเวลา แต่ก็ยังไม่ได้ยิน
 เสียงอะไร

ในที่สุด ฉันหมดกำลัง ร้องออกมาได้เพียงว่า “ช่วย
 ด้วย ฉันจะตายแล้ว!” ต่อมาฉันก็ล้มลง

ลงหันกลับมาขึ้นกอดอก ร้องดูฉัน ฉันได้ยินเขากระซิบ
 เสียงแหบ ๆ ว่า

“ขอบคุณเอง”

ฉันรู้สึกเย็นสบาย และฉันสงสัยว่าอะไรไม่ได้ต่อไป

เมื่อลมหายใจออกครั้งที่หนึ่ง ก็เห็นสหายร่วมทางทั้งสอง
 นอนคลมหลับอยู่ เขานอนหลับกันหรือนี่ ส่วนตัวฉันแล้ว ไม่
 ซากหลับได้เลยแม้แต่นิดเดียว ฉันได้รับความทรมานอย่างหนัก
 กำพืดครั้งสุดท้ายของลุงยังแว่วติดหู ในสภาพอันอ่อนเพลีย
 เช่นนี้ ใคร ๆ ก็ไม่สามารถจะคิดกลับสู่ผิวโลกได้

เวลาล่วงไปหลายชั่วโมง ความเจ็บปวดสลับเข้าครอบงำ
 ราวกับว่าอยู่ในป่าช้า ไม่มีสิ่งใดที่จะแซกกำแพงหินเหล่านี้ลงมา

ถึงเราได้ เพราะเราพินิจดินเบื้องบนลงมาถึงเราในหนาดังหาไม้
 หน้างไรก็ดี ในขณะที่ฉันยังมีนงนุช ฉันคิดว่า ไม้
 เลียงอะไรอย่างหนึ่ง ในอ้อมฉันนั้นก็มีกิ่งๆ ฉันพยายามเพ่ง
 มองอย่างเต็มที่ และนึกว่า ไม้เลื้อยเห็นชาวโชนแลนคี่ผู้นำทาง
 ของเราดือโคมเดินลัดท้ายไป

เขาลุกไปทำไม? ฉันสำรวจเราเสียละหรือ? ลงของ
 ฉันก็ยังหลับอยู่ ฉันพยายามตะโกนเรียกออกไป แต่เสียงก็
 ไม่ถึงผ่านพุ่มไม้ปากอันแห่งผาออกไปได้ และเสียงที่ไต่ขึ้น
 เป็นครั้งสุดท้ายก็แผยหายไป

ฮันส์พบน้ำ

ขณะที่ฮันส์ลืบทัวเงยไปนั้น ฉันทเฝ้าแทนกฝนเพช ๆ ไป
สักชั่วโมงหนึ่งเต็มๆ คิดถึงแต่สิ่งแปลกประหลาดซึ่งเป็นไปได้
ไต่คล้ายกับคนบ้า ฉันคิดว่าฉันกลายเป็นบ้าไปแล้ว

แต่ในที่สุด ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินอยู่ในอุโมงค์ ฮันส์
กำลังเดินกลับมามาก มีแสงสลัวๆ ฉายวูบวาบจนกำແພง แล้ว
ส่องเข้ามาจากด้านทาง ฮันส์นั่นเอง

เขาเดินไปที่ลงของฉันท จับที่หลอดงเขย่าเบาๆ จนลุกขึ้น

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือ?” เขาถามฮันส์

“น้ำ” ผู้นำทางตอบ

“น้ำ! น้ำ!” ฉันทะโกน ทขมือด้วยความดีใจ และ
ยกมือขวักไขว่ราวกับคนบ้า

“น้ำ!” ลงทวนคำ “ที่ไหน?” เขาถามฮันส์

“ข้างล่าง” ฮันส์ตอบ

ฉันทช่วยมือคนนำทางมากุมไว้แน่น เขามองดูฉันทด้วย
อารมณ์ขม

ในไม่ช้า เราก็เตรียมของเส็ด และออกเดินทางอันดีไป
ตามทางขรรจร ในราวครึ่งชั่วโมง เราเดินไปได้ไกลหกพันฟุต
แต่ลงไปใกล้กับเพียงสองพันฟุตเท่านั้น

ที่ตรงนั้น เราได้ยินเสียงประหลาดเสียงหนึ่งซัด ๆ สดแรง
ว่าเป็นอะไรอย่างหนึ่งวิ่งผ่านไปมาในกำแพง เป็นเสียงอยู่เหมือน
ฟ้าผ่าของหุบเขาไกล ๆ เมื่อเดินมาถึงครึ่งชั่วโมงแล้ว ก็ยังไม่พบ
น้ำพุแห่งใดเลย ฉันเริ่มท้อถอยอีก แต่ลงได้แข็งแรงกับฉัน
ถึงที่มาของเสียงที่เราได้ยิน

“อันดีไม่เข้าใจผิดอีก” ลงพูด “เสียงที่เราได้ยิน
คือเสียงกระแสน้ำซึ่งไหลเขยวุ่นเอง”

“กระแสน้ำใดกันหรือ?” ฉันถามเสียงกัง

“ไม่ต้องสงสัยละ ต้องมีแม่น้ำไหลพลไหลห้วยรอบตัว
เราแน่นอน”

เราเร่งเดินให้เร็วขึ้นอีก ด้วยหวังที่จะได้พบน้ำ ฉัน
ไม่รู้สึกอ่อนเพลียอีกแล้ว เสียงน้ำไหลทำให้สกดชนกันไคอย่าง
ประหลาด เสียงกระแสน้ำซึ่งกังหยาเหวอหวนนั้น ยังก็นมาถึง
หุบเขากำแพงด้านซ้าย เสียงน้ำซัดสาดดังสนั่น ฉันเฝ้ามือลอบ
ไปตามกำแพงหินน้อย ๆ หวังว่าจะพบความชื้นหยู่นะที่ใดที่หนึ่ง
บ้าง แต่ก็ไร้ผล

เวลาต้องไปอีกครั้งชั่วโมง และเราเดินต่อไปได้อีก
ไมล์เสด

พอถึงตรงนั้น เรา^{รู้}ได้^{แน่}ว่า ใน^{ขณะ}ที่^{ขึ้น}ลิมา^{หาน้ำ}แค^{ตู้}
เดี่ยว เขามี^{ได้}เดิน^{เลย}ต่อ^{ไป}อีก เขา^{ถึง}เก^ตกะ^{แล}น^{น้ำ}หลัง^{ฝน}ที่^{เห็น}
ได้^{ด้วย}ส^ลย^{ชา}ต^ณา^น ซึ่ง^{มี}ก^มระ^มห^ยแต่^{ใน}พ^วก^ชาว^{เขา}เท^าน^{ัน}
เรา^{แน่}ใจ^{ที่}เก^ยว^{ว่า} เขามี^{ได้}พ^ยน้ำ^{ทั้ง}ไม่^{ได้}ล^มร^ดน้ำ^{เพ}อ^รรับ^{รับ}
ความ^กะ^หาย^{ของ}เขา^{เลย}

ใน^{ไม่}ช้า^{เร}าก^{ก็}เห^{็น}ช[ี]ว^า ถ้า^{เดิน}ไกล^{ต่อ}ไป^{อีก} เร^{าก}ก็^{ยัง}
ห^{าง}ธ^{าร}น้ำ^{ออก}ไป^{มาก}เข^า เพราะ^{เล}ย^งน^นแ^{ผน}ว^เา^{ลง}ท^กที่^{ที่}

เรา^{จึง}ย^อน^{กลับ}มา^{ขึ้น}ลิ^{มา}ห^{าน}น้ำ^{ที่}แ^กง^หน^ง ซึ่ง^กุ^{เหมือน}
ว่า^หย^ไไกล^ธาร^{น้ำ}ที่^{สุด}

ฉัน^{นั่ง}ลง^{ริม}กำ^{แพง} เล^ยง^{น้ำ}ไหล^{ถึง}ส^{ัน}ห^ยที่^หาง^{ตัว}ร^{าว}
ส^{อง}ฟ^ตเท^าน^{ัน} แต่^{กำ}แพง^{หิน}ก็^{ยัง}ก^{ัน}เรา^{ไว้} ฉัน^ทอ^กขา^ลย^ย
เล^ยแล้ว

ขึ้น^{ลิ}มา^{ของ}คุณ^{ัน} และ^{ฉัน}ค^{ิด}ว่า^ไ่^ลง^{เก}ต^{เห}น^{หน้า}ของ^{เขา}
เบ^กข^าน^{ชน}

อัน^สล^กข^น ห^วตะ^{เก}ย^งก^{้าว}ไป^{ที่}ก^าแพง^{ฉัน}ก็^{ตาม}ไป^{ไป}
ท^วย^{เขา}แน^ยห^{เขา}ก^ยม^นง^หน^ทแ^กง^ผาก^{แล้ว}ค^{อย}ๆ^{เคล}ื่อน^{ที่}

ทิ้งไป เพื่อหาส่วนข้างของกำแพงซึ่งกันน้ำไว้ ในที่สุดเขาก็
พบแหล่งที่ซ่อนการ นะกำแพงด้านซ้ายสูงจากพื้นราวสามฟุต

ฉันทันทีที่ตนเห็นจนบอกไม่ถูก ฉันทบไม่กล้าเถาว่ว่าเขา
จะทำอย่างไรต่อไป แต่ในไม่ช้าก็เข้าใจได้ และนั่นเส้นใน
โหล่พริบของฮันส์ เมื่อเห็นเขาเงอขวานเจาะขึ้น แล้วก็เหวี่ยง
ลง เขาตงตนเจาะหินที่ตรงนั้น

“ รอคแล้วเรา ! ” ฉันทะโกนด้วยความทึ่ง

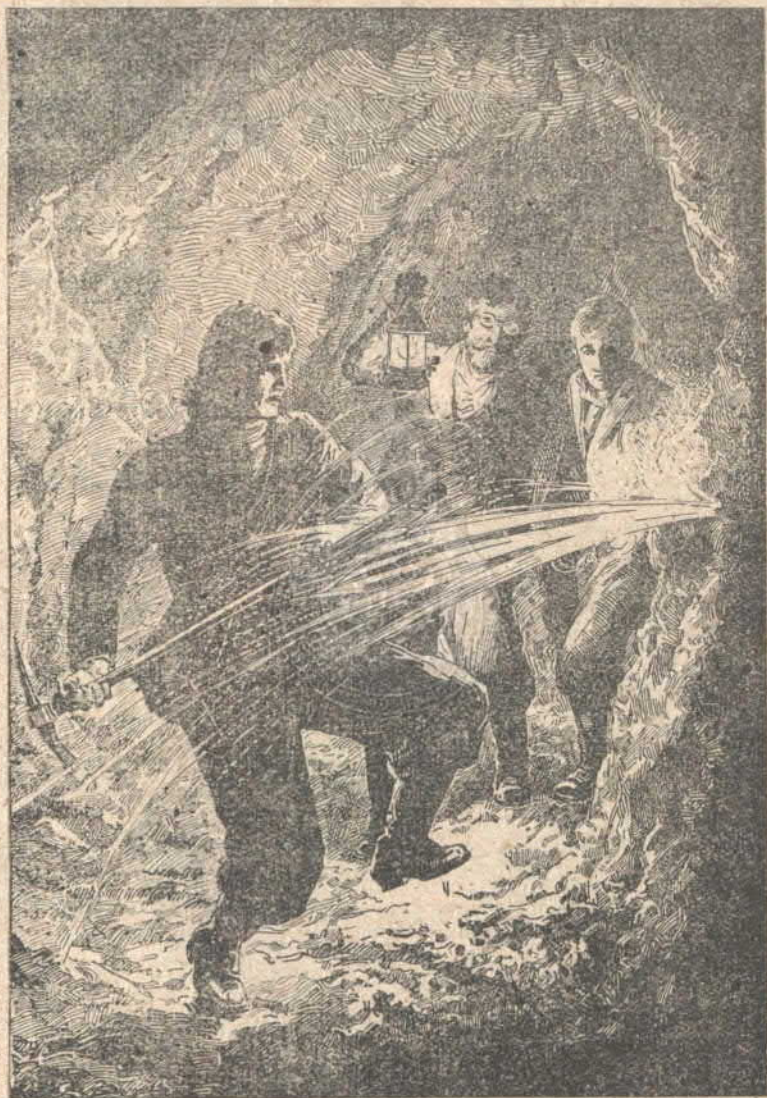
“ แน่ละ ! ” ลงพูดขึ้น ท่าทางเต็มไปด้วยความอึดใจ

“ ฮันส์ทำถูกทีเดียว ในเรื่องหย่อนเราไหวไม่ทันเลย ”

ฉันทันทีด้วย โหล่พริบง่าย ๆ เราไม่เคยคิดได้ การเอา
ขวานเจาะลงไปกำแพงหิน ขณะที่อยู่ในถ้ำเช่นนี้ ก่อนข้าง
จะมีอันตรายอยู่มาก สัมผัสว่า ถ้าก้อนหินพังทลายทับเราขยแยน
แล้ว หรือถ้ากระแสน้ำจะไหลเข้ามาท่วมเราแล้ว แต่ความ
กระหายน้ำของเราได้ปลงล้างความกลัวภัยเหล่านั้นเสียสิ้น

ฮันส์เจาะหินหย่อนกว่าชั่วโมง จึงได้ยินเสียงน้ำไหล
และมีสายน้ำพุ่งออกมาอย่างแรงจนถล่มกำแพงด้านตรงข้าม

กระแสน้ำพุ่งออกมาถูกฮันส์โดยแรง จนเขาเซและถลัน
กระแทกลงกับพื้น ในไม่ช้าฉันทันก็รู้ได้ว่าเหตุไรจึงเป็นเช่นนั้น

และตนเองก็ต้องร้องขนข้างเพราะถูกน้ำร้อนลวก เมื่อมีมือลง
ไปในน้ำนั้น

“แหม! นี่เป็นน้ำเค็มคชัคๆ” ฉันทะโกนออกมา

“เอาน้ำ! แล้วก็เป็นลงตลอด” ลงตอบ

น้ำไหลนองทางเกินเป็นสายคดไปเคี้ยวมา ในไม่ช้าเมื่อ
น้ำเย็นลง เราก็กินกันคิมานสมหยาก

“อะไรกันนี้! วิเสสอะไรเช่นนั้น! ไหลมารากไหนกัน?
เป็นของวิเสสที่หาความีไว้ก็เคี้ยว ชีวิตซึ่งกำลังจะราก็ไปแล้ว
ได้กลับคืนมาสู่เราอีก ฉันทิมแล้วคิมแล้ว โดยมิได้ลองชิมดูก่อน
ว่านานเป็นน้ำทวนคิมหรือไม่

เมื่อคอยขนานข้างแล้ว ฉันทะรีไรด์ และร้องออก
มุลว่า

“เฮ้! มิสเป็นสนิมเหล็กนี้”

“เป็นประโยชน์ล้ำค่านสำหรับกะเพาะอาหารมากทีเดียว”
ศาสตราจารย์ ดิเคนบรอกพัก “และเป็นน้ำแร่หย่างแรงด้วย”

“เฮ้เฮ วิเสสจริง!”

“ฉันก็นึกเช่นนั้นเหมือนกัน น้ำที่อาบหาได้จากใต้ดิน
ซึ่งลุดถึงหกไมล์ ถึงระยะปร่าไปข้าง ก็ยังใช้คิมได้ก็ เพราะ

ฮันส์เป็นผู้พบน้ำแร่เร็วเสถียร ฉันจึงพยายามจะให้ไซโซเขาเป็นชื่อ
ของลำธารเสียเลย

“เหมาะทีเดียว!” ฉันรับรอง แต่นั่นมาเราจึงเรียกธาร
น้ำแร่นี้ว่า ฮันส์บ็อค

ฮันส์ไม่รู้ลึกย่นก็ย่นร้ายอย่างไรเลยใน การที่เขาได้รับ
เกียรติเช่นนั้น เมื่อเขาคิดมันรู้สึกสลดจนพอกวนแล้ว เขาก็นั่ง
ลงที่มุมหนึ่งของถ้ำ ใกล้ๆ กับลำธาร ค่อยๆ ทำทางขรุขระตาม
เคยของเขา

“คราวนี้” ฉันพูด “เราคงไม่ยอมให้น้ำไหลไปหมด”

“ทำไมกัน?” ฉันพูด “ฉันเชื่อว่า ลำธารนี้จะไม่มีวัน
แห้งไปได้”

“จะอย่างไรก็ตาม เราคงเติมน้ำใส่กระติกและถุงหนังเสีย
ให้เต็มก่อน แล้วมาช่วยกันออกวันเสียเถิด”

เป็นอันตกลงตามคำแนะนำของฉัน เราจึงช่วยกันใช้เสลด
หินและเชือกยักยัดครุฑทำแพ แต่ทำได้ไม่ไวนัก มือของ
เราถูกน้ำร้อนลวกปวดแสบปวดร้อนไปตามๆ กัน และกำลังกัน
ของน้ำนั้นก็แรงมาก ความพยายามของเราจึงไม่เป็นผล

“คนน่าสาวย่นคงห่วยลงมากทีเดียว” ฉันพูด “ถึงเกะ
กะทางของนาทพุ่งออกมา”

“ไม่คงสงสัยเลย” ลุงตอบ “แต่เนอะ คำนึงอะไร
ไต่หย่างหนึ่งแล้วละ”

“นึกอะไรไต่?”

“ทำไมเราจึงมุ่งแต่จะออกของนี้ทำเสียแล้ว?”

“ทำไมละ? ก็เพราะว่า——” ลันต้องหยุดชงัก
เพียงนี้ เพราะไม่เป็นการง่ายนักในการที่ลันจะหาเหตุผลที่เหมาะสม
มาตอบ

“เมื่อน้ำของเราหมดกกระทกแล้ว เรามั่นใจไต่หรือว่า
เราจะได้นำมาเติมใหม่อีก?” ลุงพูด

“อย่างไต่ไม่ได้”

“ถ้าเช่นนั้นก็ปล่อยให้มันไหลเรื่อยไปกันดีกว่า มัน
ย่อมไหลลงสู่ที่ต่ำเป็นธรรมดา มันจะเป็นผู้นำทางเราไป ทั้ง
จะเป็นยาชูกำลังเราไปตลอดทางด้วย”

“ความคิดนี้วิเศษไต่เดียว” ลันร้องชม “และเมื่อเรามี
ธารน้ำนั้นร่วมทางไปด้วย ก็ไม่มีเหตุอะไรที่จะทำให้แผนการ
ของเราไม่สำเร็จผลลงไต่”

“อ้อ! หลานกำลังคิดหย่างเกี่ยวกับลุง” สาธราจารย์
พูดพลางยิ้มพลาง “ยกันเราจึงมาพักผ่อนกันเสียสักสองสาม
ชั่วโมงก่อนเถอะ”

ฉันลืมนึกว่าขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน แทนจะลืกลายออก
ชัควาติกแล้ว ในไม่ช้าเราทุกคนซึ่งลึกลับและมีกำลังขง
เพราะน้ำแร่ก็นอนหลับไป

วันรุ่งขึ้น เราพากันลืมนึกความยากลำบากที่แล้วมาโดยสิ้น
เชิง เมื่อคืนชนฉันแปลกใจที่ไม่ทะยานน้ำเลย จนต้องนึก
ถามตัวเองว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เสียงแผ่วเบาของน้ำที่ไหล
เอื่อย ๆ หยู่แทบเท่าของฉนวนนั้นเองที่ทำให้คำขอบฉัน

เมื่อเราได้กินอาหารและดื่มน้ำแร่เหล็กอันวิเศษนั้นแล้ว ก็
รู้สึกว้าเหว่กระปรี้กระเปร่า และพร้อมที่จะเดินไปได้ไกล ๆ “เรา
ออกเดินทางกันเถิด!” ฉันตะโกนขึ้น ทำให้เกิดเสียงสั่นก้อง
ไปในถ้ำ

วันพฤหัสบดี เวลา 8.00 น. เราเดินทางต่อไปอีก
อุโมงค์หิน มีช่องทางคดเคี้ยวออกย้อนไปมาคล้าย ถ้ำเขาวงกต
แนวทางที่เราเดินครั้งนี้มุ่งไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ลุง
แซมทิศตลอดเวลา เพื่อให้รู้แน่ชัดว่าเราเดินทางไปทิศใด

พันอุโมงค์ตอนนั้นเกือบเป็นทางแนวระดับ แม้จะเป็นทาง
ลาดก็ลาดไม่เกินกว่าสองนิ้ว ห่อหุ้มฟุค อารมณ์ที่ขบขันไหลเอื่อย ๆ
ไปแทบเท่าของเรา

ลงไม่ค่อยพอใจในหนทางตอนนั้น เพราะเราไม่สามาถ
เดินลึกลงไปในพื้นโลกได้เร็วทันใจ แต่เราก็ก็นึกทางเลือก
ทางอื่นเสีย วันนั้นและวันรุ่งขึ้น เราเดินไปบนหนทาง
ไกลมากหยุ แต่เป็นทางตามแนวระดับ เราจึงลงไปใกล้
เพียงเล็กน้อย

วันศุกร์ที่ 10 กรกฎาคม เราคำนวณได้ว่า ยัดนั้นเราหยุ
ห่างจาก เรกยะวิทไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณเก้าสิบ
ไมล์ และลงมาถึงได้ประมาณเจ็ดไมล์ครึ่ง

ในคืนนั้น เราก็ก็นมาถึงปากเหวอันลึกน่ากลัว ลุงเคน
ความลึกของเหวนั้น แตกคียบมือทวยความยั้งคิด

“เหวนะพาเราไปใกล้กับเทียว” เขาพูดทั้ง “และเรา
จะไปใกล้โดยไม่ว่ากลัวบากระไรเลย เพราะแสงหินเทียนออกมา
เหล่านั้นให้เข็นขึ้นบันไดได้”

อันสัจการเขาเขื่อนถกรอยเขวเราทั้งสามคนโยงคิตกัน
เพียบองกันอุบคิตหุอันอาภักตชน แล้วก็เริ่มไต่ลงไป คราว
นั้นรู้สึกลัวว่าไม่กล้าขากและไม่น่ากลัวอันตรายเลย เพราะฉนั้น
จำนำญต่อกรไต่เขาแบบยั้งคแล้ว

เหวนเป็นปล่องแคบในพื้นหิน ซึ่งเรียกตามภาษาภูมิวิทยา
ว่า “ฟอสต์” เกิดขึ้นเพราะผิวโลกเย็นลงไม่สม่ำเสมอ

ผิวโลกจึงแตกออกเป็นช่องลงไป ถ้ามันเคยเป็นปล่องของภูเขาไฟที่พื้นแร่ธาตุละลายออกมาครั้งหนึ่งแล้ว มันก็คงมีร่องรอยเหลืออยู่ให้เห็นบ้าง แต่ฉันไม่เห็นร่องรอยนเลย ทางที่เราไต่ลงไปคล้ายบันไดเวียน ซึ่งคราวก่อนว่ามีคนมาทำไว้

เราหยุดพักเหนื่อย เพื่อยืดแข้งขาให้หายเมื่อยทุกสัปดาห์ ในการพักครึ่งสัปดาห์ เรานั่งห้อยขาบนแท่นหินที่ยื่นออกมา กินอาหารไปพลาง คุยกันพลาง และดื่ม น้ำจากลำธารที่ไหลตกลงมาเรื่อย ๆ

ธารอันดีไหลลงมาในหุบเขาลึกน้ำตก ถึงแม้ว่าจะเป็นสายน้ำเล็ก ๆ แต่ก็มากเกินความต้องการของเราเสียอีก นอกจากนั้น เรายังรู้ว่า เมื่อมันไหลลงถึงพื้นระดับแล้ว มันก็จะไหลเบา ๆ และช้าลงอีก

วันที่ 10 และ 11 กรกฎาคม เรายังคงไต่ลงไปตามบันไดเวียน ลึกเข้าไปในโลกใต้ถึงหกไมล์ บัดนี้เราหยุดต่ำกว่าระดับน้ำทะเลเกือบสิบห้าไมล์แล้ว แต่ครั้นถึงวันที่ 12 เราเพียงวัน เหวี่ยงยังคงไต่ลงไปตามทิศตะวันออกเฉียงใต้ ถึงต้นชันน้อยลงเป็นทางลาดราว 45°

บัดนี้ทางเดินสากวากชันมาก แต่ก็ไม่มีอะไรแปลกตาให้เป็นที่น่าสนใจ

วันที่ 15 เราหยุดไว้ที่พันพิภพลงถึงยี่สิบเอ็ดไมล์ และ
 หยุดต่ำกว่ายอดเขาตเนเฟลล์ราวร้อยห้าสิบไมล์ เราทุกคน
 เหนื่อยมาก แต่ก็ไม่เจ็บไม่ไข้ และไม่เคยแตะต้องหิยาเลย

ตั้งแต่ได้เริ่มเดินทางมาจนบัดนี้ นับว่ายังมีได้สิ่งร้ายแรงอันใดเกิดขึ้นแก่เราเลย และฉันก็ไม่ปราดนาที่ระบับดังถ้าความยากลำบากต่าง ๆ ไม่มีมากไปกว่านี้ เราก็ระบับผลสมหวัง แล้วเราก็จะได้รับเกียรติสูงและมีชื่อเสียงโด่งดัง

เราได้ออกไปตามทางลัดขึ้นต่อไปอีกหลายวัน ข้างตอนนั้นจนถึงได้ฉาก ภูเขาหาวกเลี้ยวขึ้น ๆ เราลงลึกเข้าไปพวยในรอย ๆ ข้างวันเรากับหน้าใกล้ศูนย์กลางพิภพเข้าไปอีกวันละสี่ไมล์ข้างห้าไมล์ข้าง ก้าวได้ลงตรงหน้าถ้ำถ้ำอื่นทราย เราได้รับความช่วยเหลือโดยความสามารถและความโหยงของฮันส์เป็นอันมาก น่าชอใจเขา ถ้าไม่ได้อาศัยความช่วยเหลือของฮันส์ ลำพังเราเองคงได้ลงไปไม่ได้

วันที่ 7 สิงหาคม เราได้ลงใกล้ถึงหลืบไม้ดี บัดนี้เราหยุดห่างจากไฮสแลนด์หกวันไมล์แล้ว

วันนั้นเมื่อถึงที่ซึ่งลาคลงน้อย ๆ ฉันจึงเดินออกมา เพื่อจะได้มีเวลาสำหรับกินต่าง ๆ ไปด้วย พอไปได้สักครึ่งชั่วโมง ฉันก็หันกลับมากข้างหลัง แต่ไม่พบใครเลย

“เฮฮ!” ฉันคิดอยู่ในใจ “ฉันคงเดินเร็วเกินไป หรือ
ไม่ยั้งและลงคงหยกเสียดกลางทางก็เป็นได้” ฉันจะรีบกลับ
ไปสมทบกับเขา เพราะหากทางไม่สู้จะสั้นนัก”

ฉันเดินย้อนกลับไปเป็นเวลาสิบห้า นาที ก็ยังแลไม่เห็น
ใครสักคน ฉันถูเรียกก็ไม่มีเสียงตอบ คงมีแต่เสียงของตัวเอง
เองสะท้อนกลับมา แล้วก็เงียบไป

ฉันเริ่มต้นกะลักระถ่าง และบังเกิดมีความกลัวขึ้น

“เราต้องสงบใจไว้” ฉันพูดกับตัวเองถึง ๆ “อย่างไร ๆ
ก็ต้องพบเขาเป็นแน่ ไม่มีทางแยกที่ไหนเลย ฉันเป็นคนเดิน
นำหน้า ดังนั้นต้องย้อนกลับไปใหม่”

ฉันเดินย้อนทางต่อไปอีกครั้งชั่วโมง แล้วจึงหยุดฟังว่า
จะมีผู้ใดเรียกฉันบ้าง เพราะในที่อากาศที่ขุ่นนั้น ความฟัง
เสียงได้จากที่ไกล ๆ แต่ไม่มีเสียงทำลายความเงียบขุ่นเลย
และรู้สึกว้าวายในอ้อมใจเงียบยืดยาวประหลาด

ฉันหยกเดินเจยหฟงอดครวญหนึ่ง จึงชายเหตแห่งความ
เงียบอันน่าพิศวงนั้น นะ พนแทบเท่าที่ฉันยืนหยุดไม่มีอารมณ์ไหล
หยุเลย

ฉันบอกไม่ถูกที่เคียงว่า ฉันขวนเสียแต่ไหน ไม่มีคำพูด
ใด ๆ ที่จะบอกได้ว่าฉันรู้สึกอย่างไร ฉันเห็นจะถูกฝังทั้งเป็น

เสียแล้ว คุณคงต้องทลายด้วยความหนาวและความหิวกระหาย
เย็นแน่

แต่ฉันได้หลักฐานจากธรรมาโคให้อย่างไร? คงมีทาง
แยกหยู่ที่ตอนใต้ตอนหนึ่งของอมงอน และฉันคงได้เดินเรื่อย
มาตามทางสายใหม่ ในขณะที่ฉันได้และลงเดินตามทางอีกสาย
หนึ่งไปสู่ความลึกที่ไม่มีใครรู้จัก

ฉันจะกลับไปได้อย่างไร ไม่มีร่องรอยอะไรเลยเลย
บนพื้นหินก็ไม่ปรากฏรอยเท้า ฉันคิดแล้วคิดอีกเพื่อไขข้อข้องใจ
ให้กระจ่าง ความวิบัติทั้งหลายเหล่านี้อยู่ในคำว่า "หลง"
คำเดียวเท่านั้น

“โท ดุง!” ฉันทะโกนด้วยสำเนียงสแดงความหมก
หวัง

คำพูดของฉันทน์ผ่านริมฝีปากออกมาได้เพียงเท่านั้นเอง
เพราะฉันทน์รู้ดีว่าคงจะเสียดายใจเกินไปไหม ขณะที่เที่ยวตามหาฉันทน์

เมื่อฉันตระหนักซว่า ไม่มึมนสคนใดที่สามาถ
ช่วยฉันไคเลว ก็ไคแต่ระลกดงพระ ฉนนกถความหลงเมอ
ครั้งเณเด็กไค จึงเริ่มทำการอธิธาน ฉนคคว่าหย่างนอย
พระก็ทรงระโษยนคำอธิธานย่าง พายหลงทฉนไคฉมพระองค

เป็นเวลาานแล้ว
พักหนึ่ง

ฉันพบว่า อธิฐาน ด้วยสติหาอันแก้กล่าวหา

บันทึกฉันสงบใจลงได้บ้างแล้ว สติของฉันค่อยคืนเข้าสู่
สภาพเดิม

ฉันมีสเบียงพอกินไปได้อีกสามวัน น้ำในกระติกก็ยัง
เต็มอยู่ แต่ฉันจะไปทางไหนต่อไปแล้ว จะย้อนขึ้นหรือจะ
ลงต่อไป ?

ถ้าย้อนขึ้น ย้อนขึ้นเรื่อย ๆ ไป ฉันเชื่อแน่ว่าคงจะ
กลับไปถึงทางแยกได้ และต่อจากนั้น ก็จะเดินย้อนตามธาร
น้ำไหลไป ก็คงจะขึ้นไปถึงยอดเขาตเนเฟลด์ได้ ทำไม
ฉันจึงไม่คิดเช่นนั้นเสียแต่แรก นี่แหละเป็นโอกาสที่จะเอาตัว
รอดได้แล้ว ฉันต้องเดินทางไปให้พบอารยันส์อีกคนได้

ฉันลงเขายืน ใช้ไม้เท้าเหล็กยันกายขึ้นช่วยอ้อมงคนนั้นขึ้น
ไป ทางค่อนขึ้นชันพอคหัย แต่ฉันก็ขึ้นต่อไปด้วยความหวังอย่าง
เต็มเปี่ยม โดยไม่เอาใจใส่ต่อสิ่งอื่น เพราะไม่มีทางอื่น
จะเลือกอีกแล้ว

เวลาล่วงไปครึ่งชั่วโมง ฉันมีไต้ประสมอบปลั๊กไฟโดย
ฉันพยายาม ดังเกิดทางโน้ อ้อมงคนนั้นด้วยการ พิจารณาถ กอนหินที่
ยื่นออกเป็นตะปุ่มตะป่ำ และรอยที่กระแทกหลุดเลือนเคลือบหายไป

แต่ก็ไม่พบร่องรอยเลย ในไม่ช้าฉันก็รู้ว่าอมงคลตอนนี้ไม่ใช่
ทวงไปยั้งจำนำชนสี อมงคลคนเสียแล้ว ฉันเดินไปชนกำแพง
ที่ขวางหน้าอยู่ แล้วกล้มลง

ฉันไม่สามาถบอกได้ว่า ฉันตกเป็นทาสแห่งความหจก
กลัวและเลืยขวันหย่างไร ฉันล้มแผ่หุ่ยนพื้นหิน ความหวัง
อันสุดท้ายก็อันทรธานไปเสียแล้ว เมื่อฉันได้ไปปะทะกับกำแพง
หินแล้วล้มลง

ในขณะที่กำลังเลืยขวันหุ่ยนนี้ สิ่งอันน่าท้อหวาคือ
ประการหนึ่งก็โต้บังเกิดขึ้น คือตะเกียงที่มีดกดมาไว้กะแทก
กับกำแพงหินถึงกับชำรุด ฉันไม่มีเครื่องมือที่จะซ่อมแซม
แสงสว่างจึงหรี่ลงทีละน้อย ๆ และไม่ช้าก็ระกัย

ฉันร้องดูแสงสว่างที่ไล่ตะเกียงซึ่งมีดวงทุกที เปลวไฟ
ทำให้ยังเกิดเงารูววายไปมาที่กำแพง ซึ่งยังคงมองเห็นได้สั่ว ๆ
ฉันไม่กล้าหลับตาลง เพราะเลืยกายแสงอันริบหรี่ที่กำลังระลัย
ไปนั้น ฉันคิดหุ่ยทุกลมหายใจเข้าออกว่า สักครู่ฉันก็จะระกัย
และปล่อยให้ฉันตกหุ่ยในความมืดกัย

ในที่สุดตะเกียงนั้นก็หรี่ลง ๆ ฉันเพ่งดูหย่างแน่วแน
และร้องดูลมสุดท้ายของแสงนั้น ก่อนที่จะตกหุ่ยในความมืด

ฉันวิ่งออกไปด้วยความหวาดกลัว แม้ในคืนที่มืดมิด
บนพื้นหญ้า ก็ยังคงมีแสงสลัวเหลืออยู่บ้าง แต่ฉันไม่มัวเสีย
เลย มกรรฯ มกรรฯ ทำให้ฉันมีสภาพที่คนตาบอด

มือและเท้าของฉันชาไปหมด ฉันลุกขึ้นยืนทางแขน
ออกทั้งสองข้าง เพื่หาคำหาทาง ฉันวิ่งไปตามอ้อมกอด
รถเข็นของทางออกไม่ได้เช่นเดียวกับคนตาบอด ฉันวิ่งลัดลง
ไปสู่ศูนย์กลางพิภพทุกขณะ เร็วไป ตะโกนไป ครอบ
กว้างไป หินคมเฉี่ยวขว้างกลายเป็นซากแสไปตลอดทาง
ล้มลงแล้วกลิ้งขึ้นอีก เลื้อยไหลแล้วกลิ้งไหลอีก และนึกอยู่
เสมอว่า หัวของฉันจะชนกับสิ่งตกจากข้างเขาวาง

ฉันวิ่งมาไต่หลายชั่วโมง จนหมดกำลัง ฉันก็ล้มลง
ประทะกับกำแพงคอนกรีต ฉันสติในทันที

พอพอชนมาอีก หน้าของฉันแยกโศกไปด้วยน้ำตา
ฉันถูกหุบในสภาพของคนหมดสติเช่นนั้นานเพียงไม่กี่ชั่วโมง
ฉันไม่มีเครื่องบอกเวลาอย่างหนึ่งอย่างใดเลย คงไม่มีใคร
ในโลกนี้จะเปิดประตูและถูกละทิ้งอย่างฉันแน่นอนทีเดียว ฉัน
หมดกำลังใจเสียแล้ว

ฉันรู้สึกหิวมากจะเป็นลมอีก ก็พอกับโดยนตยง ๆ หนึ่ง

เสียงนั้นคงควรควรรวากษ์พารอง และถ้อยๆ เจริญหาไป
ในส่วนลึกไกลออกไป

เสียงนั้นมาจากไหนกัน ? ฉันเงี่ยฟังอีกครั้งหนึ่ง
เมื่อระไกรขึ้นซ้ำอีก เวลาล่วงไปราวสิบห้า นาที พายใน
อวมกตยังคงเงี่ยสังเกตอยู่ ฉันไม่ไกรอื่นอะไรเลย แม้แต่
เสียงหัวใจเต้นของตัวเองก็ไม่ไกรอื่น

ทันใดนั้น หอของฉันซึ่งแนบกับกำแพงหล่นแล้ว ก็รับเสียง
คนพูดได้แว่วๆ แต่เสียงนั้นคงไม่ชัด ฟังไม่เป็นศัพท์ และ
หยุดไกลมาก ฉันรู้สึกสิ้นทนไปหมดทั้งตัว

ฉันคิดในใจ “เฮ้ ! ฉันมสคพณเพื่อนไปกะมัว”

แต่ไม่ใช่ ! เมื่อตั้งใจฟังซน ฉันก็สามารถไกรอื่น
ชัดว่าเป็นเสียงคนพูดกันพมพ้า ต้องมีใครคนหนึ่งกำลังพูด
หยุดๆ ฉันคลานกะเลื้อยกะสันไปตามกำแพงต่อไปอีก หนึ่ง
ไกรอื่นเสียงนั้นชัดซน เป็นเสียงเขาๆ เป็นหัวงั้งหะของคำ
ที่ประหลาดกับความหมายไม่ไกร ฟังดูเหมือนใครพูดด้วยเสียง
แหบๆ ครึ่งหนึ่งหรือสองครึ่งที่ฉันแหวคำๆ หนึ่งซ้ำๆ
เป็นน้ำเสียงสแดงความเส้าสลก

คำนี้หมายความว่าอะไร ? ใครเป็นคนพูด ? ต้องเป็น
ลุงของฉันหรือฮันส์แน่ละ ก็เมื่อฉันสามารถไกรคำพูดของเขา

เขาก็นำระเบิดยื่นคำพูดของฉันด้วย

ฉันจึงตะโกนออกไป

สุดเสียง

“ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!”

ฉันนั่งสงบอยู่ในความมืด คอยฟังคำตอบ ฟังเสียงถอนหายใจ แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เวลาล่วงไปหลายนาทีฉันก็ได้คิดใหม่ ฉันคิดว่าเสียงอันแหลมแห่งของฉันคงจะไม่ดังไปถึงผู้ร่วมทางของฉันเป็นแน่

“ต้องเป็นลุงและอันส์แน่” ฉันพูดคนเดียว “จะมีใครที่ไหนมาหยุดโทษผมพลกตลงแก่สับไมล์เช่นนี้”

ฉันตระแวงฟังอีก ใต้เงาไปตามกำแพงจนถึงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งปรากฏว่าเสียงนั้นคงกวาดชน ฉันได้ยินคำที่เคยได้ยินมาแล้วซ้ำอีก และมีเสียงดังเหมือนฟ้าคะนอง ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกมึนงงใจจน

ทันใดนั้น ฉันก็เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด การที่จะทำให้เขาได้ยินเสียงของฉันได้ ฉันจะต้องอำพรางพูดให้ซิกกำแพงเสียงจะได้ก้องผ่านเข้าไปในหินใต้

ฉันแนบตัวเข้าซิกกำแพง แล้วออกเสียงคำเหล่านั้นให้ซิกที่สั่นเทาที่จะสามารถทำได้

“ลุงลิเคินबरอด”

ฉันเฝ้าคอยคำตอบด้วยความกระวนกระวาย ความกัง
 ของเสียงกล่นไปก็ไ่ม่เร็วนัก ความแน่นของอากาศมิได้เพิ่ม
 ความเร็ว แต่กลับเพิ่มความเข้มของเสียงให้ ครั้นเวลา
 ลงไปถึงลงตามนาที ซึ่งควรวกับเย็นๆ ฉันก็ไ่ม่ยินคำ
 เหลว

“ฮักเซล! ฮักเซล! นั่นหลานหรือ?”

“เ๊ะ ถูกแล้ว!” ฉันตอบ

“หลานเอ๊ย นันหญ่ที่ไหน?”

“หลงหญ่ในที่ซงมกทลุก”

“กระเถียงของหลานล่ะ?”

“ก็เลยแล้ว!”

“แล้วธรรมาล่ะ?”

“หายไปไหนก็ไม่รู้!”

“อ๊กเซล หลานเอ๊ย ทำใจกล้าไว้!”

“เที่ยวก่อน ฉันอีกโรยเต็มทนแล้ว ฉันไม่มีกำลังที่จะพบ
แต่คงพบกับฉันต่อไปสิ!”

“ทำใจกล้าไว้” อุงพูด “อย่าพูดเลย คอยฟังดูเถิด
เราได้เที่ยวจนเที่ยวลงตามช่องอุโมงค์ เที่ยวค้นหาหลานก็ไม่
พบ ลุงคิดถึงหลานจนน้ำตาตก หลานรัก! ลุงนึกอยู่เสมอ
ว่า หลานคงอยู่ที่ธารฮันส์ เราคงลงไปยังอีกและได้ยืมขึ้น
ขึ้นด้วย เราคิดว่าหลานคงจะได้ยินเสียงขึ้นของเรา เกือบนี้
ถึงแม้เราพบกันได้อีก ก็เพราะธรรมาของเสียงขึ้นนั่นเอง แต่เรา
แต่ละคนก็ไม่ได้ หลานอย่าเพ่งหมกหัวงเดียว อ๊กเซลเอ๊ย!

การที่ไต่ขึ้นเสียงพากันกันว่าเป็นมด ยิ่งตกกว่าตกต่อกันไม่
ไต่เลยเลย”

ฉันคิดแล้ว คิดอีก ตลอดเวลา ก่อนอื่นจำเป็นจะต้องรู้
ถึงสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง ฉันจึงเอปากซิกก้าแวงแล้วพูดว่า
“ลงยังห้อยหรือ ?”

“หลานรัก !” เขาคอยพ่ายหลังที่เวลาล่วงไปหลายวินาที

“เราจะต้องรู้ว่า เราห้อยหิ้งกันเพียงไรเสียก่อน”

“นั่นง่ายนักเถียว”

“ลงยังมีนาลิก้าห้อยหรือ ?”

“ยังห้อย”

“ก็แล้ว เอาชนะมาดซี! เรียกชื่อฉันขึ้น แล้วทเวลาไว้
ทันที ฉันจะตอบในทันทีที่ไต่ขึ้นเสียงของลุง แล้วลุงจะได้
ทเวลาอันแน่นอนที่ไต่ขึ้นเสียงตอบ”

“เฮาละ ครึ่งหนึ่งของเวลาที่ไต่ตอบกัน จะเป็นเวลาที่
เสียงของลุงแล่นไปถึงหลาน”

“ตกลง!”

“หลานเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือ?”

“พร้อมแล้ว!”

“ก็แล้ว คอยฟังเถยวณ ลุงจะเรียกชื่อหลานละ!”

ฉันอาหแนบกับกำแพงหิน และเมื่อไต่ขึ้นคำ “อ๊กเซด”
ฉันก็ตอบทันทีว่า “อ๊กเซด” แล้วก็คอยฟังผลต่อไป

“สลับ วนาท” ลงบอก “กึ่งนั้นเสียงคงแล่นมาถึงใน
เวลาสลับวนาท อคราเร็วของเสียงหนึ่งพบนัยสลับฟุต ทอหนึ่ง
วนาท จึงเป็นสองพินสรวอยฟุต หรือเกือบสโมล”

“สโมล” ฉันทิมพำ

“มันอาจเป็นไต้เช่นนั้น อักเซล!”

“แต่ฉันจะต้องย้อนทางขึ้น หรือขึ้นทางลงต่อไปล่ะ?”

“ลงเรื่อยไป ลงบอกให้หลานรู้ว่าทำไมจึงต้องทำเช่น
นั้น เราไต่มาถึงที่โถงแสงกว้างขวางเข้าแห่งหนึ่ง ซึ่งมี
ปากอุโมงค์หลายทางมารวมหยุดกัน อุโมงค์ที่หลานเข้าไปหยุดนั้น
ก็คงทะลุมาถึงที่นั่นเช่นเดียวกัน ลงเชื่อว่า อุโมงค์เหล่านั้น
คงแตกแยกออกไปจากถ้ำใหญ่ที่เรา กำลังหยุดในขณะนี้ ลูกขึ้น
เดินทางต่อไปเถิด ถ้าจำเป็นก็คลานไปบ้าง หรือยัดอวัยวะ
ให้ลงลงตามทางลาดบ้าง แล้วหลานจะพบเรากำลังคอยอยู่

นะ ปลายทางนี้ เดินหน้าต่อไปเถิด หลาน เดินหน้า!"

คำพูดเหล่านี้ก็นำชีวิตใหม่มาให้ฉัน

"สวัสดี ลุง" ฉันร้องทอຍ "ฉันไปละ เมื่อฉันจาก
 ที่นี่ไปแล้ว เราก็จะสนทนากันได้อีก ลานะ!"

"มากกว่าเราจะได้พบกันใหม่นะ ฮักเซต"

เหล่านี้เป็นคำพูดซึ่งฉันได้ยินเป็นครั้งแรก

การสนทนาได้ค่อยอันประหลาด ระหว่างทางไกลเกิน
 ที่ไม่ล้าหายในเปลือกลูกโลก ได้สัมผัสลงด้วยคำแห่งความหวัง
 ฉันชอบคนพระ ซึ่งได้ของคนให้ฉันมีความมั่นคงไปถึงทุกสิ่งเรา
 ใช้เสียงกึกก้องกันไว้

ฉันลุกขึ้นแล้วก็ออกเดิน หรือเรียกว่าฉันจะถูกกว่า
 ทางตอนนั้นลาคันมาจ ฉันปล่อยตัวให้เดินไกลลงไป ในไม่
 ช้าความเร็วของการที่เดินไกลลงไปนั้นก็ยิ่งเพิ่มขึ้นทุกที

ฉันเสียหลักกลางดง ฉันไม่กำลังพอทำอะไรของเพอชงกาย
ให้ทุกข์อยู่กับที่ไ้เสียแล้ว

ทนไ้ไหน ฉันก้าวเท้าพลาด และรู้สึว่าตัวฉันล้ม
กลิ้งไปหลายทอด แล้วกะแทกเข้ากับเงหินขย่นออกมาจาก
กำแพงอมงค์หลายครั้ง หัวชนเข้ากับเงหินอันแหลมคม
ก่อนมาฉันก็สิ้นสติ

ทเลติเคนบรอก

เมื่อฉันได้สติ ก็รู้สึกตัวว่านอนอยู่บนกองผ้าหนาๆ ในที่
ซึ่งมีแสงสลัวๆ ลงนั่งเฝ้าดูหน้าฉันอยู่ว่า ฉันยังคงมีชีวิตหรือ
ไม่ ขณะแรกที่ฉันระบายลมหายใจ เขาก็จับมือฉันไปกุมไว้
ครั้นเห็นฉันลืมตา เขาก็ร้องขึ้นด้วยความดีใจ

“รอดแล้ว! รอดแล้ว! เพราะหัดที่ไม่ตาย?”

“ใช่” ฉันตอบด้วยเสียงแผ่วเบา

“หลานเขย!” หลงพุดพาดบอกฉันไว้ “หลานพัน
อันตรายแล้ว”

ฉันรู้สึกชายซึ่งในน้ำเสียง และกิริยาท่าทางของลุง
เป็นอันมาก

ขณะที่ฉันเข้ามาใกล้ เขาเห็นลุงกมมือฉันอยู่ ฉันถาม
กล่าวไว้ว่า สายตาของเขาส่งแสงความดีใจยิ่ง

“สวัสดิ์” เขาพูด

“สวัสดิ์ ยันต์” ฉันพิมพ์ “สวัสดิ์ ลุง ไปรพบอก
ฉันหน่อยเถิดว่า เราอยู่ที่ไหนกัน?”

“พวงนี่เด็ก ชกเซต รอไวพวงน เว้นหลานยังอ่อนเพลีย
มาก คงได้รักษาเอาฝาพนแปลทหของหลานไว้แล้ว เวลานี้
ยังไม่ควรจะได้รับความกระทบกระเทือน นอกหลับเสียเด็ก พวงน
หลานจะได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด”

“แต่บอกฉันหน่อยเดี๋ยว่า ขณะนี้เป็นเวลาอะไร?” ฉันพูด

“23.00 นาฬิกา วันที่ 9 สิงหาคม หลานต้อง
ไม่ถามอะไรมากไปกว่านี้ เบนกว่าจะถึงวันที่ 10”

ฉันอ่อนเพลียจริงๆ เหน็ดเหนื่อยกับตัวเอง ทั้งๆ ที่ฉันยังไม่
หายากหลับ

วันต่อมา เมื่อฉันตื่นแล้ว ฉันได้เหลียวมองไปรอบๆ
ที่นอนของฉันใช้ผ้าห่มหนาๆ หลายผืนซ้อนกัน ที่ๆ ฉันนอน
อยู่นั้นเป็นชอกฉา มีหินผอบางๆ หอยลงมา พื้นเบื้องล่าง
เป็นชายทะเลเล็กสีขาว มีแสงสลัวๆ พายในถ้ำ ที่จริงเราไม่ได้
จุดคบไฟหรือตะเกียงเลย ถึงกระนั้น แสงประหลาดก็เกิดเหมือนว่า
ส่องเข้ามาจากภายนอกทางปากถ้ำแคบๆ ฉันได้ยินเสียงซนิก
หนึ่งถึงเบาๆ สม่่าเสมซนิกด้วย ฟังก็คล้ายเสียงคลื่นกระทบฝั่ง
นานๆ ก็มีกระแสลมโชนเข้ามาครั่งหนึ่ง

ฉันยังคงนึกไว้ว่า ฉันค้นหหรือฉันฝันไป หรือสมองของฉัน
ได้กระทบกระเทือนกับอะไรเข้าก่อนที่ตกอยู่ในสภาพนี้ จึงทำให้

คุณมีสักพันเพื่อนเหมือนคุณแพ็ค แต่อย่างไร คาและหของฉิน ก็คงจะไม่ผิดพลาดไปได้เป็นแน่

“นี่เป็นแสงสว่างในตอนกลางวันนี่นา” ฉินคิดอยู่ในใจ
 “แสงนี้คงส่องลอคเข้ามาทางรอยแยกของกำแพงหิน ทั้งยัง
 ไกลยเสียงคลื่นกระทบหาด และมีเสียงลมพัดอีกด้วย สิ่งเหล่านี้
 ลวงฉินหรือเปล่า? เราได้กลัษขึ้นมาสู่ผิวโลกแล้วหรือ?
 ลุงของฉินได้เลิกล้มการเกินทางสำหรับเสียแล้วหรือ? หรือว่า
 เขาได้ทำการสำหรับสำหรัคสมความประสงค์แล้ว?” ขณะที่
 ฉินพยายามตอบยัหาเหล่านี้หู่ ก็พอกำลังเกินเข้ามา

“สวัสดิ์ อักเซด” เขาพคหย่างร่าเริง “ลุงเชื่อว่า
 หลานคงรู้สึกสบายขึ้น

“ฉินสบายก็แล้ว” ฉินพคห แล้วลคขนนง

“คุณจะเป็นเช่นนั้น เพราะหลานนอนหลับสนิท ยันต์
 และลุงลคคกันเฝ้าอาการของหลาน และ เห็นว่าสบายขึ้นมาก
 ยันต์ได้ไคไคยาของชาวไอชแลนค ซึ่งเขารูัศรรพคน ของมันค
 ทาที่ขาดแผลคของหลาน ยากัช่วยรักษาสแผลให้หายเร็วขึ้นหย่าง
 ประหลาด”

ขณะที่พคห ลุงลคคกแรงเตรียมหาอาหารให้ ฉินกินค้วย
 ความหิว หงๆ ที่ลุงแะให้กินแคพคสมควน ในขณะที่ยัคกันนั้น

ฉันก็โทษก๊อไชโล่เลี้ยงสิ่งต่าง ๆ ที่ฉันได้ผ่านมาจนกระทั่งฉันไม่รู้ สัก
ตัว ซึ่งเขาก็รีบตอบให้ชายที่นอกหน้าต่าง

บอกฉันรู้แล้วว่า ที่ซึ่งฉันได้ตกลงมานั้น ฉันเกือบต
ไถ่ฉลาก ฉันตกลงมาพร้อมกับก้อนหินใหญ่น้อย แม้ก้อนเล็ก
ที่สุด ก็มีความพอที่จะทับตัวฉันให้แบนไปใต้ที่เคียว ฉันกลิ้ง
ลงมายังก้นของมคักรงที่ลุ่มคอยอยู่พอดี ฉันสลบไสล และเลือก
อาบไปทั้งตัว

“ลงประหลาดใจ” ลงพูด “ที่หลานรอกมาได้ แต่ที่
ระวังอย่าให้เราหลงทางกันอีกเลย เพราะเราอาจไม่มีโอกาส
ได้พบกันอีกต่อไป”

ลงพูดเช่นนั้นย่อมสับสนว่าการเดินทางยังไม่ สิ้นสุด ฉัน
ล้มคาไฟลงด้วยความพิศวง ซึ่งทำให้ลงสงสัยและถามว่า

“เป็นอะไรไปหรือ อีกเซต?”

“ฉันพยายามถามลงสักข้อหนึ่ง ลงบอกว่าฉันปลอดภัย
แล้ว ไช้ไหม?”

“ฉันนั้นไม่ต้องสงสัย”

“แขนขาของฉันไม่เป็นอะไรเลยหรือ?”

“แน่นอน”

“แล้วหัวของฉันล่ะ?”

“นอกจากฟักข้าวสองสามแห่ง อื่นๆ ก็เป็นปรกติดี”

“แต่อย่างไรก็ดี ฉันคิดว่าสมองของฉันคงพิการไปแล้ว”

“พิการไปแล้วจริง ๆ หรือ?”

“ใช่ นี่เรายังไม่กลบถึงผิวโลกอีกหรือ?”

“ยัง”

“อ้าว! ถ้าเช่นนั้น สมองของฉันก็ต้องฟื้นเพื่อนเป็นแน่ เพราะฉันเห็นแสงตะวัน ได้ยินเสียงลมพัด และได้ยินเสียงคลื่นในทะเลด้วย”

“เฮ้! สมองเท่านั้นเองหรือ?”

“ไปบอกขอให้ฉันรู้หน่อยเถอะ”

“งั้นจะไม่บอกอะไรละ เพราะ มัน เหลือที่จะอธิบายได้ แล้วหลานระโกเห็นเอง และระเข้เข้าใจว่า ความรู้ทางภูมิวิทยานี้ เรายังระกองลึกซึ้งอีกมากนัก”

“ถ้าอย่างนั้น เราออกไปข้างนอกตากแดดเถิด” ฉันพูด แล้วลุกขึ้นยืนในทันทีนั้น

“ไม่ใช่ อักเซล ไม่ใช่ ขากาสในที่กลางแจ้งจะทำให้ หลานไม่สบายไปอีก”

“เอ๊ะ! ที่กลางแจ้งหรือ?”

“ถูกแล้ว ทักกลางแจ้ง ลมค่อนข้างแรงจึก ลุงไม่ต้องการให้หลานไปตากลมเลย”

“แต่ฉันหยากให้ลุงมั่นใจว่าฉันสบายเป็นปรกติแล้ว”

“อกใจไว่ก่อนเกิดหลานเอ๋ย ถ้าเจ็บป่วยลงไปจะเป็นภาระยุ่งยากแก่เราทุกคน และเราไม่ควรจะให้เสียเวลา เน้นเข้าไปอีก เพราะทางที่จะต้องข้ามน้ำอาจไกลโขใหญ่”

“ข้ามน้ำควยหรือ?”

“ถูกแล้ว พักผ่อนเสียก่อนหนังก่อน พรุ่งนี้เราจะลงเรือข้ามฟากไป”

“ลงเรือหรือ?”

“ท่านทำให้ฉันสับสน”

“อะไรกันนี้! ลงเรือ มีแม่น้ำ มีทะเลสาบ หรือมีทะเลเพื่อไปมาสะดวกหรือ? นี่มีเรือมาจ่อเทียบท่าในสมทได้พิภพควยหรือ?”

“ความประหลาดใจของฉันมีมากมายเหลือเกิน ลุงพยายามที่จะทำให้ฉันสงบลง แต่ก็ไร้ผล เมื่อเขาเห็นว่าความกระวนกระวายของฉันมีมาก จนอาจจะเป็นอันตรายแก่ฉัน ยิ่งถ้าทิ้งเรือไว้กับตน เขาจะไม่ชักชวนเข้าไปอีก ฉันรีบแก้ตัว

โกยเร็ว และเพื่อระวังรักษาตัวเป็นพิเศษ ฉันได้ใช้ผ้าขนสัตว์
หนาผืนหนึ่งห่มคลุมตัวไปทั่วๆ แล้วก็เก็บชอกจากผ้า

ครั้งแรกฉันมองไม่เห็นอะไรเลย เพราะสายตายังไม่คุ้น
กับแสงสว่าง ฉันรีบหลับตาลงทันที เมื่อลืมตาขึ้นแล้ว ฉันรู้สึก
ก่อนข้างงง แล้วก็เกิดความรู้สึก

“เฮ้! ทเล!” ฉันตะโกนออกมา

“ถูกแล้ว” ลงพท “ทเลเกิดบนบรอก ลงปล่มไรมาก
เมื่อคิดว่า ไม่นึกเห็นเรือคนโกยราดนาที่ระโตะแย่งกับลงใน
เกียรศักดิ์สำหรับกพบทเลนี้ หรือในสิ่งที่ที่เรเรียกชื่อทเลนี้ตาม
ชื่อของลง”

หญิงชาวไทยซึ่งเป็นคนทางชายทะเลสาบ หรือมหาสมุทร
ได้พวพัน ทอกลอยออกไปไกลถึงสี่ห้าศอก ผิงทะเลเป็นหาคขาย
เหลืองขร้ามสีคล้ายทองดำ ค่อยลากลงที่ละน้อยจนถึงระกอบน้ำ
ที่เป็นระลอก วงมวกระดบผิง หยุเรอๆ ชายหากุมเปิดอกหอย
เล็กๆ หยุเกลื่อนกลาด กลิ่นโถมกระแทกตีฟองกังกระห่มหยุใน
อ่าวอันเว้งว่าง ทุกขณะ ผอยน้ำซัดกระเซ็น ตามลมมาคองหน้า
ของฉัน

บนผิงซึ่งมีไหลเข้าตากลงสู่ทะเลที่ละน้อยนี้ ห่างจากชาย
กล่นขึ้นไปประมาณหกร้อยฟุต มีโขกหินมหึมาเป็นทิวแถวโค้ง

ไปถามถึง ทั้งสูงตระหง่านสุดที่จะประมาณได้ ขางโขกก็ยื่น
ลงมาปะทะกับแนวคลื่น กลายเป็นแทลมน้อยใหญ่ เพราะอำนาจ
ของแรงกดดันที่ซีกกระแทกฝั่งใหญ่เป็นนิ้ ไกลลึบซอกไปเบื้องหน้า
มีทิวโขกเขินกันหยาบ มีเมฆลอยอยู่เบื้องเหนือเป็นฉากหลัง

ภูมิภาคแห่งนี้เป็นมหาสมุทรทั้งๆ มีฝั่งทะเลสูงๆ ต่ำๆ
หยาบขรุขระโลด แต่เปล่าเปลี่ยว และเงียบเหงาอย่างน่าเกลียว

การที่ฉันสามารถมองเห็นทิวทัศน์ของทะเลนี้ได้ไกล ก็เนื่อง
จากแสงสว่างอันประหลาดซึ่งฉายแจ่มกระจ่าง แลเห็นได้แม้แต่
สิ่งเล็กๆ ที่สุด มีใช้แสงของดวงอาทิตย์ ซึ่งมีลำเป็นประกาย
สกโชติ หรือมีใช้แสงนวลของดวงจันทร์นั้นๆ การส่องสว่างของ
แสงนี้จะฉายทราดเป็นประกายระยิบระยับ มีความกระจ่างแจ้ง
ขาวโพลน จนหลุมมีคำ และสว่างนวลสกโชติกว่าแสงจันทร์ เหล่านี้
สแกนให้เห็นว่า เป็นแสงที่เกิดจากไฟฟ้าแท้ๆ

เบื้องบนขึ้นไป ท่านจะเรียกว่า ท้องฟ้าก็ได้ ทุกเวลา
เกลื่อนกล่นกอนเมฆมาเลือนลนหายไป และแลกเปลี่ยนม้วนไ
ให้กันและกัน ซึ่งวันหนึ่งคงกล่นตัวเป็นหยกน้ำ แล้วตกลงมา
เป็นห่าฝน แต่ขณะนี้อากาศกำลังปลอดโปร่งแจ่มใส และฉัน
ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะเสียดายในการ ท่ออก พ้น จากดำน้ำนั้น มั

ลงได้คุ้นกับความประหลาดมาก่อนแล้ว จึงมิได้สับสนความ
พิสดารเลย

“หลานรู้สึกว่าแข็งแรงพอที่จะเดินเล่นใกล้ ๆ แล่นไม้ไ
ใหม่?” ลงถาม

“ไค” ฉันทอย “ฉันไม่ต้องการทำอะไรมากกว่านี้เลย”

“ก็แล้ว เกาะแขนลงเข้าซิ เราเดินไปตามฝั่งอันคดเคี้ยว
นี้แหละ”

ฉันทรีบตกลงตาม ทันที ครั้นแล้วเราก็ก่เริ่ม ออกเดินไป
ตามฝั่งทะเลที่ไผ่ขลุ่ยใหม่ ทางซ้ายมือมีกองหินสูงชัน ซ้อนก่อ
ทอดกันขึ้นไปเป็นกองมโหฬารสูงชัน ตามด้านข้างของลำน้ำ
นาตกนั้นสายไม่ฉวัด หลังไหลช้าช้าลงสู่ลำธาร มีไผ่น้ำเป็น
วงมีลำราง ๆ ลอยขึ้นเป็นแห่ง ๆ หนึ่งบาง หนึ่งบางตามหว่างถ่อน
หิน สดแดงให้รู้ว่าเป็นพนาเรือน และมีธารเล็ก ๆ ไหลเอื่อย ๆ
ลงตามอุกเขาสูงแอ่งกตางเบื้องล่าง

ในบันดาธารเหล่านี้ ฉันทถึงสหายอันซื่อสัตย์ของเรา คือ
ธารอันดี ซึ่งได้ไหลลงสู่ท้องทะเลด้วยความสงบ รวากันว่า
มันไม่ได้ทำอะไรเลยนับแต่โลกอุบัติมา

“เราจะต้องจากธารอันดีไปเสียแล้ว” ฉันทพูดพลาง

ลงเดินไป

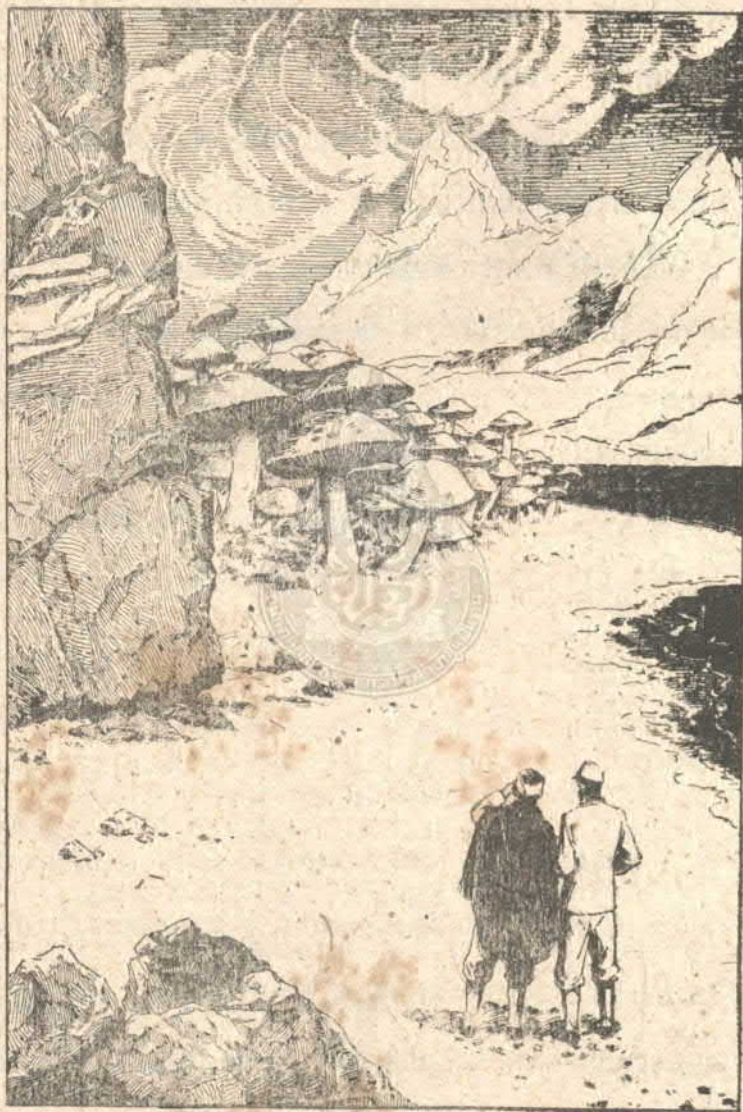
“หะ!” สัตวาทารย์พูด “จะเป็นฉารชนส์หรือฉารชะไร
ก็ช่างเป็นไร มันเกี่ยวชะไรด้วยล่ะ?”

ฉันคิดว่าคำทอมของลุงก่อนข้างจะขาดความกตัญญูไปสัก
หน่อย แต่ในขณะนั้นความสนใจของฉันกำลังเพ่งเล็งอยู่กับสิ่งหนึ่ง
ซึ่งไม่คิดว่าจะโศกโศก สิ่งนั้นคือ ขาสองที่ขยับเขยื้อนเบี่ยงเบนมา
ห่างออกไปราวห้าร้อยก้าว มันมีคันไม้สูงขนาดปานกลาง
รูปคล้ายร่ม มีเส้นขอบกลมกลัดสนะเวาคนทออย่างเกินชั้ก ก
เหมือนว่าจะแสดงมีไม้ ทำให้ใบของมัน สั่นสะเทือนอย่างไรเลย
แม้แต่มีพายุพัด มันก็ไม่โอนเอนไปมา มันเหมือนกับคันไม้ที่
กลายเป็นหินไปแล้ว

ฉันเร่งเท้าเร็วขึ้นจนเข้าใกล้ และใต้เงาของมันไม่
ประหลาดเหล่านนี้เป็นเวลานาน ลุงก็บอกข้อให้ฉันรู้

“คันไม้เหล่านี้ไม่ใช่ชิ้นใดชิ้นใดเลย ข้าเห็นมันเอง”

ฉันรู้สึกแปลกเล็กน้อย จึงนั่งลงที่ปลายแหลมซึ่งมีกลิ่นชั้ก
หยาบคายเท่าของฉัน จากที่ซึ่งฉันนั่งอยู่นั้น ข้ามองเห็นภูมิประเทศ
ของข้า ซึ่งเกิดขึ้นเพราะความโค้งของฝั่งทะเล ในวงข้า
มีท่อนลงเหมาะที่จะใช้เป็นท่าเรือได้ น้ำทะเลในท่อนลงมีรายเรียบ
พ้นจากกระแสน้ำ เว้นใบขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ๆ ข้าก็บอก

สมอออกหูไก่อีกสองสามตัว ฉันพยายามจะเห็นเรือสักลำหนึ่งไซ้
ใบเต็มๆ แล่นออกจากท่าสู่ท้องทะเลตามกระแสลมโต้ยั้งๆ

แต่แล้วความคิดเช่นนั้นก็ เลือนหายไปจาก สมอไปโดยเร็ว
เราเท่านั้นเอง ที่มีชีวิตอยู่ใน มหาสมุทรใต้พิภพนี้ ท่ามกลาง
กระแสลมที่พัดกระโชก มาโดยแรง ครองหน่งๆ นั้น ความเงียบที่
แผ่ล้นอยู่เหนือโขดหินเหล่านั้น ยังมีมากไปกว่าในทะเลชายฝั่งอีก
ความเงียบสงัดได้แผ่ครอบงำไปทั่วผืนมหาสมุทร ฉันพยายาม
เพ่งมองผ่านหมอกซึ่งลอยอยู่ในระยะใกล้ เพื่อให้มองเห็นขอบฟ้า
อันลึกลับเบื้องหน้าโน้น ขั้วผืนต่างๆ ขั้วบกขั้วน้ำรวมกัน
ในสมอของฉัน ทะเลจะไปสิ้นสุดลงที่ไหน? ทะเลจะพาไปสู่ที่
ใดยัง? เราจะไม่ได้เห็นฝั่งตรงข้ามอย่างเด็ดเดี่ยวหรือ?

พายุหลังที่ไก่อมองดูภาพอันน่าพิศวงเหล่านั้นเป็นเวลาถึง
1 ชั่วโมงแล้ว เราก็พากันเดินกลับตามชายหาดเข้าสู่ถ้ำ ฉัน
หลับไป ทั้งๆ ที่ความคิดเกี่ยวกับเรื่องประหลาดเหล่านั้นยังวน
เวียนอยู่ในสมอ

วันต่อมา เมื่อฉันตื่นขึ้น รู้สึกว่าสบายเป็นปรกติจริงๆ แล้ว
และคิดว่าถ้าได้ขายน้ําสักครึ่งหนึ่ง คงจะทำให้สดชื่นขึ้น จึงได้
ลงแช่ตัวอยู่ในน้ำแห่ง ทะเลกลาง ผิวกายราวสองสามนาที ในบ้นคว

ตลกทั้งหลาย ฉันเห็นว่าทเลนี้แหละสมควรที่สุดที่จะได้รับชื่อว่า
เป็นทำเลกลางพิภพ

ฉันกลับมากินอาหารเช้าอย่างเชร็คอรอย ฉันสั่งทาหนัก
เป็นพ่อครัว และเนื่องจากมีนาไฟพร้อม เขาจึงสามารถปรุง
อาหารได้แปลกจากที่เคยกินซ้ำ ๆ กันเรื่อยมา ฉันสั่งชงกาแฟ
มาให้เราหลายถ้วย ฉันไม่เคยได้ดื่มกาแฟที่มีรสหอมชวนดื่ม
เช่นนี้เลย

“ขณะนี้กำลังจะขึ้นหูลแล้ว” ลงพล “เราคงไม่คลาต
เวลาของเราที่จะสังเกตปรากฏการณ์อันระทึกขวัญ”

“อะไรกัน กระแสน้ำไหลหรือ?” ฉันถามด้วยความ
สงสัย

“ไม่ใช่อะไรสงสัยละ”

เราเดินมาถึงชายหาดทราย แต่เห็นคลื่นกำลังท่วมชาย
หาดเข้ามาทุกที

“น้ำกำลังไหลขึ้นแน่นอน” ฉันพูด

“ถกแล้ว อีกเซล์ หลานระดังเกิดไ้จากฟองคลื่นเหล่านี้
ว่าน้ำทะเลไหลขึ้นแล้วหย่างน้อยสิบฟุต”

“ประหลาดจริง ๆ”

“เปล่าเลย มันเป็นอย่างนี้มานานเอง”

“อ้อ!” ฉันทูทาน และคิดว่าการทำงานครั้งนี้คงไม่ได้
ผลถูกต้อง

“เราต้องออกทะเลพุงนี้ ถึงนั้นเราจึงไม่มีเวลาพอที่จะหยุด
ต่อไป”

ฉันทูเลยมองหาเรือ ซึ่งจะเป็นพาหนะของเราด้วยอาการ
ไม่เต็มใจ

“เราต้องลงเรือ” ฉันทูพูด “แต่เราจะไปเรืออะไรกัน?”

“ไม่ใช่ลงเรือคอก อีกลีเซล แต่ลงแพทแฉงแรงทนทาน
ข้างหาก”

“แพ” ฉันทูทวนคำ “แต่การที่จะสร้างแพหรือเรือนั้น ก็
เป็นไปได้ไหมเช่นเดียวกัน ฉันทูไม่เห็น.....”

“หลานยังไม่เห็น อีกลีเซล แต่ถ้าพึ่งต่อไป หลานก็จะ
ไถ่ขึ้น”

“เอ๊ะ! ไถ่ขึ้นอะไร?”

“ไถ่ขึ้นจริงๆ พังซี เลี้ยงค้อนกำลังคอกอยู่ที่นี่ ระเบิด
ให้หลานรู้ว่าฉันกำลังทำงานอยู่แล้ว”

“ทำแพหรือ?”

“หย่างนั้นนะซี”

“อะไรกัน ? อันส์ใช้ขวานของเขาโค่นต้นไม้ไว้พร้อม
แล้วเช่นนั้นหรือ ?”

“ต้นไม้โค่นไว้เรียบร้อยแล้ว เราไปคุยอันส์ทำแพ
กันเถิด”

เมื่อเดินมาราวสิบห้า นาที ก็ถึงอกคานหนึ่งช่องแหลม
ซึ่งเป็นอุ้งเล็ก ๆ ฉันแลเห็นอันส์กำลังทำงานอยู่ ฉันก้าวเท้าเข้าไป
ไปอีกสองสามก้าว ก็เข้าไปยืนอยู่ข้างตัวเขา และรู้สึกประหลาด
ใจยิ่งนัก ฉันได้แลเห็นแพซึ่งเคยเสกไปแล้วครึ่งหนึ่งหย่อนหาค
ชาย แพนทำด้วยขง ที่มีเนื้อไม้คอนข้างแปลก กว่าธัมมา
ส่วนประกอบต่างๆ วางเรียงรายหย่อนพันชาย มีไม้เป็นจำนวน
มาก พอดีจะสร้างกองทัพเรือโคกเตย

“ลง นั่นไม้อะไรกัน ?”

“เป็นไม้จำพวกสนที่ชอยขึ้นในภาคเหนือ ไม่เหล่านี
แข็งคล้ายหินด้วยปฏิกิริยาของน้ำเค็ม”

“เป็นไปได้อย่างไร ?”

“แน่นอน มันเป็นพวกไม้ที่กลายเป็นถ่านหินได้”

“ถ้าเช่นนั้น มันคงแข็งเหมือนหิน และคงไม่ล่อน
น้าก้วย”

“บางทีก็เป็นเช่นนั้น มีไม่หลายชนิดที่กลายเป็นด้านหิน
ชนิดแข็งยิ่งๆ แต่บางชนิดเช่นไม้เหล่านี เป็นหินไปเพียง
บางส่วนเท่านั้น กุชี่” ลุงพุกพลางโยนไม้อันมีค่าชิ้นหนึ่งลง
ไปในน้ำ

ไม้ชิ้นนั้นมน้ำหายลงไปครึ่งหนึ่ง แล้วกลับไหลขึ้นลอย
กระพือมๆ หย่อนนอกคลื่น

“เชอหรือยังล่ะ?” ลุงถาม

“ฉันเห็นว่าเป็นของที่ไม่น่าเชื่อถือเลย”

บ้ายวนรุ่งชน การคอแพนนักสำหรัคตง น้ำขบใจใน
ความสามาถ ของผู้นำทาง ของเรายังนัก แพ้นยารลือฟุค
กว้างห้าฟุต ผูกด้วยเชือกเส้นโต โยนแพทแขงแรงทนทาน
และ เมื่อลงปลอยลงน้ำ แพทกลอยนิง หย่อนพินน้ำของทเล
ลิเกนบวอค

บทที่ 12

ข้ามทะเลใต้พิภพ

เช้าวันที่ 13 สิงหาคม เราคนแถมก็ การเดินทาง
คราวนี้ เราอาศัยยานพาหนะชนิดใหม่ ซึ่งสร้างขึ้นได้รวดเร็ว
และง่าย ๆ เราใช้ไม้สองท่อนผูกติดกันทำเสาใบ อีกท่อนหนึ่ง
สำหรับชิงใบ และใช้ผ้าห่มขนสัตว์ผืนหนึ่งเป็นใบ ส่วนประกอบ
ของเรามีเพียงเท่านั้น เรามีเชือกหุ้มมากมาย ดังนั้นเราจึงใช้
มัดแพให้แน่นและแข็งแรงได้

ครั้นเวลา 6.00 น. ศาตราจารย์ลิเคเนบรอก ก็ให้
สัญญาณลงแพ เราช่วยกันขนสิ่งของ หีบห่อ เครื่องทุกสิ่ง
วิทยาศาสตร์ ข้าว และน้ำจืด ลงขึ้นทุกแพ

ฉันสัท่าทางเลียดคเข้าอนหนึ่ง สำหรับใช้บังคับให้แพไป
ตามทิศที่พึงประสงค์ ฉันสัถือหางเสือเอง ฉันปล่อยเชือกผูกแพ
ที่ยึดไว้กับฝั่ง ชักใบขึ้น ครั้นแล้วเราก็ตออกห่างจากฝั่งโดยเร็ว

เมื่อเราได้ออกพ้นท่าไปแล้ว ศาตราจารย์ลิเคเนบรอก ซึ่ง
พระวงในการตั้งชื่อทางภูมิศาสตร์ ก็ประสงค์จะตั้งชื่อท่าเรือนี้ยก
เขาแนะชื่อหลายชื่อรวมทั้งชื่อฉันด้วย

“ฉันหยากกระแจะให้ลุงใช้ช้อออกซื้อหนึ่ง จะได้ไหม?”

“ช้ออะไรล่ะ?”

“กรอยเบน เขียนไว้บนแผนที่ว่า ปอร์ตกรอยเบน จะ
น่าฟังกว่า”

“เฮาละ ตกหลงเรียก ปอร์ตกรอยเบน”

ทั้งนั้น นางสาวกรอยเบน ลูกบุญธรรมของลุง ผู้ซึ่งฉันรัก
จึงได้มีส่วนร่วมในความสำคัญแห่งการสำรวจทางครึ่งนทวย

มีลมอ่อน ๆ พัดมาจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เรา
เล่นไปไปได้เร็วมาก เมื่อเล่นไปได้ชั่วโมงหนึ่งแล้ว ลุงก็
คำนวณความเร็ว แล้วพบว่า

“ถ้าเรายังคงไปได้ในอัตราเร็วเช่นนี้ ในเวลาสี่สิบ
ชั่วโมง เราจะเดินทางได้ถึงเก้าสิบลีลเป็นหย่างน้อย และ
ไม่ช้ากว่าถึงฝั่งข้างโน้น”

ฉันไม่ตอยว่าจะไร แต่เกินไปยื่นหยู่ตอนหัวแพ ภาพทะเล
อันอ้างว้างปรากฏอยู่เบื้องหน้า หมอกถล่มโต ๆ ลอยผ่านไป
เหนือพื่นน้ำโดยเร็ว ทำให้เป็นเงาครม รัศมีอันนวลเปล่งของ
ไฟฟ้าเป็นประกายแวววาว สทอตขึ้นตามผอยน้ำ ทนบ้าง ทน
บ้าง ทำให้ส่ว้างปนดวง ๆ หยู่ข้าง ๆ แพของเรอ ในไม่ช้า
เราก็แล่นลับแผ่นดินไป ถ้าปราศจากฟองคลื่นที่ซัดแตกกระเาย

ปลาตัวนี้มีลักษณะตัวแบน หัวกลม บนหลังมีเกล็ดแข็ง
ไม่มีตา ไม่มีฟัน และไม่มีหาง

“ปลาแปลกอะไรอย่างนี้” ฉันทอง ค่อยๆ ความ ประ
หลาดใจ

ศาสตราจารย์พิจารณาคูปลาประหลาดคนๆ หนึ่ง แล้ว
พูดว่า

“ถูกละ เป็นปลาชนิดที่สูญพันธุ์ไปจากท้องทะเลบนผิว
โลกนานมาแล้ว เป็นปลา ชนิดเกี่ยวกับที่หลาน เคยเห็น ซาก
ของมันในพิพิธภัณฑ์นั้นแหละ มันเป็นสัตว์ในยุคดึกดำบรรพ์”

“อะไรกัน” ฉันทองด้วยความแปลกใจ “เราจับได้ปลา
เป็นๆ ซึ่งสูญพันธุ์ไปจากผิวโลกนี้ แล้วมันคงรยลายนหรือ?”

“เราจับได้แล้วจริงๆ” ศาสตราจารย์ ค่อยๆ น้ำเสียง
เยือกเย็น “ปลาที่พิพพเหล่านี้ แปลกกว่าปลา ซึ่งมีชีวิตอยู่บน
ผิวโลก นะ มันมีลักษณะที่เกี่ยว การที่จับปลาในยุคดึกดำบรรพ์ได้
เป็นๆ เช่นนี้ นับว่าประหลาดมาก”

ฉันสัพพยายามตกปลาอีก ต่อมาอีกสองชั่วโมง เราได้จับ
ปลาชนิดเกี่ยวกับตัวแรก และปลาอื่น ๆ ต่าง ๆ ชนิดได้ชื่อมาก
มาย ล้วนแต่ เป็นปลา ซึ่ง สูญพันธุ์ไป จาก ผิวโลกแล้วทั้งสิ้น

การจับปลาได้โดยมิได้คาดหมาย เป็นการเพิ่มจำนวนอาหาร
ของเราขึ้นอีก

บัดนี้เราเชื่อมั่นได้ว่า ปลาซึ่งสาบสูญไปจากพื้นโลก
ทั้งหลาย ล้วนมาแล้ว และเหลือแต่ซากติดหิน ปรากฏอยู่
บนทิวนี้ ยังคงมีชีวิตอยู่ในทะเลใต้พิภพ มันจะเป็นไปไม่ได้
ที่จะเชื่อว่า เราซากที่พบสัควเลื่อยคลานอันกรวย ซึ่งเคยมี
ชีวิตอยู่เมื่อหลายล้านปีมานี้ ?

ทันใดนั้น จิตใจของฉันก็เคลิบเคลิ้มไป ฉันรู้สึกเหมือน
ว่า ตัวฉันได้กลับไปอยู่ในยุคแรกของโลก แรกเริ่มเดิมที
โลกปราศจากสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ไม่มีสัตว์ ไม่มีพืช เป็นโลก
ที่เปล่าเปลี่ยว มีแต่โซเดียมและน้ำ แล้วจึงเริ่มบังเกิด
สิ่งมีชีวิตขึ้นมา (บางทิวรัสของวอลแลนซ์ มาแล้ว) คือมา
ถึงสมัยปลา แล้วถึงสมัยพืช ที่แปรสภาพเป็นถ่านหินให้เรา
ใช้ ฉันนึกถึงยุคที่มีสัควเลื่อยคลานสัควเลื่อยคลาน ความหนา
ซึ่งเที่ยวเพ่นพ่านไปตามพื้นดิน สัควเลื่อยคลานซึ่งอาศัย
ในห้วงน้ำ และ สัควเลื่อยคลานซึ่งมีขงขึ้นขึ้นมาใน
อากาศ ครั้นต่อจากนั้น (บางทีเพียงยี่สิบล้านปี) ก็ถึงยุค
สัตว์ต่าง ๆ มีปลาสัตว์อย่างที่เราเห็นกันอยู่ในทุกวันนี้ นกถึง

มาที่เกิดในยุคแรก ซึ่งตัวไม่โตกว่าหมา นกถึงข้าง แล้วก็มา
ถึงคนที่เกิดในยุคถัดมา มีชนปกคลุมร่างกาย และอาศัยอยู่
ตามป่าตามถ้ำเช่นเดียวกับสัตว์ และในที่สุดถึงมหายุคน้ำแข็ง
เมื่อทวีปยุโรปส่วนมากปกคลุมไปด้วยพหุเขาน้ำแข็งมหึมา

แต่ไม่ว่าจะเป็นไปไ้ใดละหรือ เมื่อท่านนะ พายไ้พิพพ
ฉันไ้เห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ต่าง ๆ ของยุคทั้งหลายที่ล่วง
มาแล้ว ในสภาพที่ยังคงดำรงชีพอยู่ และเป็นจริงเช่นนี้ กวีย
ตาของตนเอง

ฉันตื่นจากความง่วงนอน ไ้ยินลงพดชนว่า

“ลมก็ก็ ทล่ก็เรี่ยราย ถ้านักจะไม่ผิด เราคงถึงฝั่ง
ในไม่ช้านัก”

ฉันยืนชน เหลือบมองไปรอบ ๆ แต่ก็ไ้ไม่เห็นอะไรเลย
นอกจากแนวระตัยมหาสมุทรหายไปใ้หม่เมค

วันเสาร์ที่ 15 สิงหาคม เหตุการณ์ปรกติ ยังไม่ไ้เห็น
แผ่นดินเลย รอบ ๆ ตัวเรามีแต่ น้ำ เราอาจมาหยุดที่ท่ามกลาง
มหาสมุทรป่าซีกหรืออุทลันติกแล้ว

ฉันรู้สึกตื่นเต้นหย่างประหลาด แต่ก็เหมือนลุลกลัยไม่
พอไ้ เขาไม่พอไ้ทำไมกัน ?

ฉันไ้กล่าวแล้วว่า สัตวราชารยัลิเคนบรอก เป็นคน

หัวเลี้ยวซ้าย แต่กับคนไม่น่าจะมีอะไรทำให้เขาหัวเลี้ยวเลย ทุกสิ่ง
ทุกหย่างเป็นไปโดยเรียบร้อย การเดินทางของเราก็กว้างไกล
และแนวกว้างล่อยล่อยไปอย่างรวดเร็ว

“ลงเป็นอะไรไปหรือ ?”

“ไม่เป็นอะไรหรอก”

“งั้นลงก็คงไม่เสียหาย”

“ฉันจะไม่เสียหายทำไม ?”

“เรากำลังเดินทางไต่เร็วมาก”

“จึง เราเดินทางไต่เร็ว แต่ท่เล็กร้างเกินไป”

ฉันยังจำได้ ลงเคยกระว่าท่เล็กร้างเพียงร้อยไมล์
เราเดินทางมากกว่ระยะนั้นถึงสามเท่าแล้ว ก็ยังมองไม่
เห็นฝั่ง

“เราไม่ได้เดินทาง ลึกลงไปเลย” สัตราจารย์พูด

“เสียเวลาแท้ ๆ”

“แต่ถ้าเราไต่มาตามทางของลัคนาสัมม —”

ปัญหาข้อนี้แหละที่ทำให้ลงข้องใจ เรามาดูตามทางของ
เขาหรือเปล่า ? เขามาทพบท่เล่นด้วยหรือ ? เขาชามท่เล่นหรือ
เปล่า ? จารนาท่เราตามแนวเรื่อยมานัน้นำเราไปถูกทางหรือ ?

“อย่างไรก็ตาม” ฉันตอบ “เราไม่ควนเสียใจเลย
 ในเมื่อเรามาได้ไกลถึงเพียงนี้แล้ว และ ทุกสิ่งทุกอย่างก็กำลัง
 ดำเนินไปเรียบร้อยดี”

“จึง แม้ว่าเราไม่ได้เดินทางลี้กลงไปอีกเลย”

สัตว์ประหลาด

วันอาทิตย์ที่ 16 สิงหาคม ไม่มีอะไรแปลก อากาศ
คงเดิม ลมแรงขึ้นเล็กน้อย เมื่อมีคนคนชน ก็เกิดแสงสว่าง
เป็นครั้งแรก ฉันทวาดหยุดเสมอว่า แสงคงจะลดน้อยลง ๆ ทุกที
แต่เมื่อกำลังสว่างจ้าหยุดเช่นเคย

ดูเหมือนว่าการเล่นไม่มีที่สิ้นสุด มันคงใหญ่เท่า ๆ กับทะเล
เม็กซิโกเรเนี่ยน หรือมหาสมุทรอินเดีย ทำไมมันจึงจะใหญ่
เท่านั้นไม่ได้ ?

ลงพยายามหยั่งความลึกของทะเลหลายครั้ง เขามองพลว
อันหนักทึบเขากลับเขือกเส้นหนึ่งยาวพันสองร้อยฟุต แล้วหย่อน
ลงในน้ำ แต่ก็ยังไม่ถึงก้นทะเล เราคงเขือกกลับขึ้นมาได้ยาก
เต็มที เมื่อเขาพลวขึ้นมาได้แล้ว อันสซิปก็ทรอยประหลาดบน
พลวอนัน แล้วพูดว่า

“ทันเด!”

ฉันไม่เข้าใจ

“รอยพัน”

ลงพูด

ถูกแล้ว มันเป็นเรื่องซึ่งถูกพันกึก แต่มันช่างกึกกวย
กำลังแรงอะไรเช่นนั้น ยังมีสติวกักคำบรรพชนน่ากลัวอาศัยอยู่
บนถนนนอกหรือ? ความฝันของฉันเป็นจริงแล้วหรือ? ความ
กึกเหล่านทำให้ฉันตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว

วันที่ 17 สิงหาคม ตลอดเวลาฉันออกคิดถึงรอยฝัน
ที่พลัวไม่ได้ ฉันมองดูทะเลแล้วก็รู้สึกหว่ากว่า เจ้าสติ
วกักคำบรรพชนน่าสยองกลัวอาทโธลชนมาโคกทชนะ

ฉันคิดว่า สาตราจารย์ใดเคยบรชคคงกึกเช่นเดียวกับฉัน
เพราะเมื่อเขาตรวจศพแล้วอนันต์แล้ว ก็เผาศพมองดูทะเลอย่าง
ระทึกระวัง

ฉันตรวจศพขึ้น เพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่ายังใช้การโกกักอยู่ ลง
เห็นฉันทำเช่นนั้นนัยมี สันคงว่าความกึกของเราคงกัน

บางเวลาเราก็กังเกิดเห็นอาการเคลื่อนไหวอย่างประหลาด
บนผวนาซึ่งกเหมือนจะบอกเหตุร้าย ทำให้เรากังระวังตัวมากจน

วันอังคารที่ 18 เจอนาค หรือถึงเวลาที่เรากังสติ
วังนอนแล้ว ฉันนั่งห้อยข้างแวงคอยระวังภัย แต่ฉันหลับไป

ต่อมาอีกสองชั่วโมง ฉันคงกณขึ้นเพราะรู้สึกสันล่เทอน
หย่างแรง แพ้ไคถกโยนชนสงพนจากพนนา แล้วก็กลับตกลง
เห็นอีกคนอีก ห่างจากที่เดิมราวร้อยฟุต

“อะไรกัน” ลุงร้องถาม “แพเราไปชนหินเข้าแล้วหรือ?”

ฮันส์ก็ไปย้งวางท่ามึน ซึ่งกำลังทำผดทำวายหุ่ย ห้าง
ออกไปราวพันสองร้อยฟุต ฉันท้องกู แล้วร้องขึ้นว่า “ปลา
โลมาตัวเบ้อเรอที่เกี้ยว”

“ถูกแล้ว” ลุงพด “และยังมีสัตว์เลื้อยคลาน ซึ่ง
ฮันส์หุ่ยในทะเลนอกตัวหนึ่ง ขนาดใหญ่ไม่น้อยเหมือนกัน”

“นอกจากนี้ ยังมีจระเข้ตัวมหึมาอีก กูฟันมันซี่ อ้าว!
หายไปแล้ว”

“ปลาวาฬ! ปลาวาฬ!” ลุงตราหรั่งร้องตะโกน “กู
น้ำที่มันพ่นเป็นลำสูงชันมานั่นซี”

เรานั่งหุ่ยด้วยความประหลาดใจ ไม่รู้จะทำอย่างไรถูก
เจ้าสัตว์เหล่านี้ทำให้เราตกตลึง มันมี ขนาดใหญ่ โคมหิม
เหลือเกิน ถึงตัวเล็กที่สุดในพวกมัน ก็ขาดก้นแพของเราให้ขาด
ออกเป็นสองท่อนโตโตอย่าง ฮันส์หยากกระหันแพเฉียงไปอีกทาง
หนึ่งเพื่อหลบให้พ้นภัย แต่ในทิศทางที่เราหันแพไปนั้นแล้ว ก็มี
สัตว์ชนิดใหม่โผล่ขึ้นมาอีก เราเห็นเต่าตัวหนึ่ง ยาวราวสี่สิบฟุต
และงอกตัวหนึ่ง ยาวราวสามสิบฟุต กำลังซหัวขึ้นส่ายไปมาเหนือ
คลื่น ไม่มีทางใดที่จะหนีไปให้พ้นสัตว์ร้ายเหล่านี้ได้ เราพวก
สัตว์ร้ายพากันเข้ามาใกล้เราทุกขณะ มันเคลื่อนไหวว้ายวนไป

มารอบ ๆ แผ ฉันฉวยขึ้นขึ้นมากระบอกหนึ่ง แต่แล้วก็เห็นว่า
 มันจะทำประโยชน์อะไรให้เราไ้บ้าง ในเมื่อสัตว์พวกนั้นมีหนัง
 แข็งแกร่งราวกับเหล็กกล้า

เราตกใจจนพละไม่ออก มันพากันโกล้งเข้ามา จวบเข้า
 ข้างหนึ่ง หนึ่งก็ออกข้างหนึ่ง สัตว์อื่น ๆ หายไปหมดแล้ว ฉันยก
 ขึ้นขึ้นจะยิง แต่ฉันสับสนฉันไว้ สัตว์ทั้งสองหยุดห่างจากแพ
 เราสามร้อยฟุต เท่านั้น มันโผล่เข้าหาฉัน แล้วการต่อสู้ก็
 เริ่มต้น มันกัดกันอย่างคึกคัก เคี้ยวหักทิ่มมันไม่ทันเห็นเรา แต่
 เมื่อฉันมองดูมัน ก็รู้สึกเหมือนว่ามีสัตว์อื่นอีกหลายตัวเข้าร่วม
 วงในการต่อสู้ นั่นก็เลย มีปลาโลมา ปลาฉลาม สัตว์เลื้อยคลาน
 และเต่า ฉันแลเห็นพวกมันทุกตัว ฉันนับจำนวนบอกฉันส์ เขา
 กลับสิ้นหัว และพูดว่า “สองตัว!”

“อะไร? สองตัวหรือ? อันส์ว่ามีสองตัวเท่านั้น!” ฉัน
 บอกลง

“ถูกของเขาแล้ว” ลงพูด

“ลงว่าสองตัวเหมือนกันหรือ!”

“ถูกแล้ว ลงว่ามีสองตัว ตัวหนึ่งมีปากเหมือนปลาโลมา
 มีหัวเหมือนสัตว์เลื้อยคลาน มีฟันเหมือนจระเข้ มันเป็นสัตว์ที่

คว่ายที่สุดเ็นำพวกสัตว์เลื้อยคลานที่อาศัยอยู่ในทะเล เรียกว่า
‘อิทีโอเซารัส’!”

“แล้วอิกตัวหนึ่งล่ะ?”

“อิกตัวหนึ่งมีตัวเหมือนเต่า มีคอเหมือนงู เรียกว่า
‘เปเรลิโอเซารัส’!”

จึงของชนสี่ ทนนมสัตว์หยาบเพียงสองตัวเท่านั้น และ
ทั้งคู่วางก็เป็นสัตว์ซึ่งมักให้เห็นก่อนยุคกลางของโลกเสียอีก
สัตว์ทั้งสอง ตัวนคอสู้กัน ด้วยอาการ นากลัวและ รุนแรงจน
แทบไม่น่าเชื่อ มันทำให้เกิดคลื่นขนสักราวขนเขา เวลาวิ่ง
ไปชั่วโหม่งหนึ่งก็แล้ว สองชั่วโหม่งก็แล้ว สัตว์ทั้งสองก็ยังคง
ต่อสู้ประชิดติดพันกันอยู่นั่นเอง บางขณะเจ้าคอสู้ก็ย้ายหน้ามา
ทางเรา บางคราวมันก็เหินไปทางที่อื่น เราได้แค่เฝ้าตามัน
อยู่เฉย ๆ

ทันใดนั้น สัตว์ร้ายทั้งสองตัว ได้รุมหาญ ไปยังกันทะเล
เวลาวิ่งไปอีกสองสามนาที มันยังคงต่อสู้กันอยู่ที่ใต้ซาก
อีกหรือ?

ทนทนนั้น หวของเจ้าสัตว์ ๒ ตัวหนึ่ง ก็หลง พรวดพัน พนนา
ขึ้นมา หัวของเปเรลิโอเซารัสนั่นเอง เจ้าสัตว์ร้ายมีหิมาควน
ไคร้ยบาคเจ็บสาหัส มันเหวี่ยงคออันยาว โงนเงนของมันขึ้น ๆ

ลง ๆ หมุนไปรอบ ๆ แต่ไม่ช้านัก การเคลื่อนไหวของมันก็
ค่อยคลายความรุนแรงลง ต่อมาอีกครั้งหนึ่ง คอขนยาวของมัน
ก็เหยียดราบหยุบลงแล้ว แล้วมันก็เดินไป

ส่วนควีนทีโอเซารัส เรายังสงสัยอยู่ว่า มันจะกลับไป
ยังถ้าได้ปากานของมัน หรือว่าจะกลับโผล่ขึ้นมาเห็นหน้าให้เรา
เห็นอีก

บทที่ 14

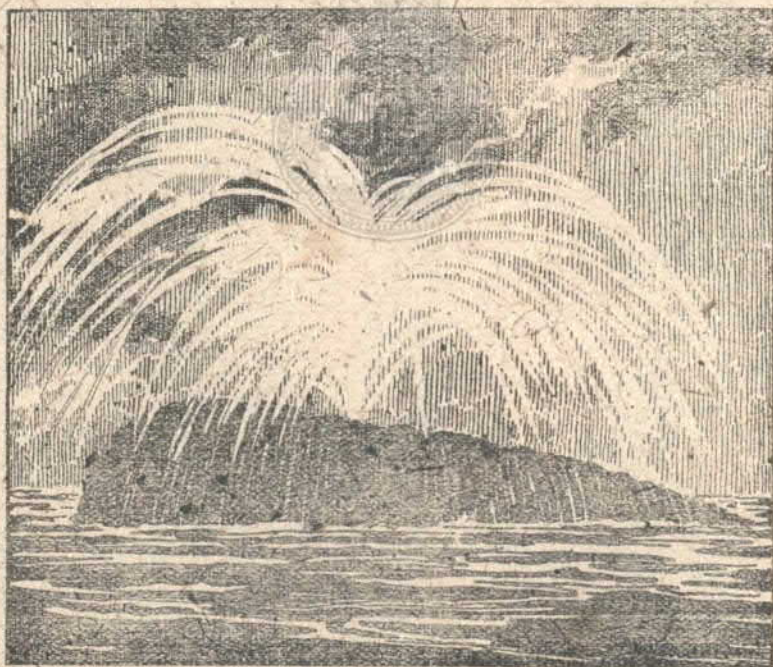
พายุกุ้ย

วันพรทศยศ 20 สิงหาคม เราพบเกาะยาวยาว

หกพันฟุต มีลักษณะคล้ายปลาวาฬคว่ำหัว สูงพบนาวาว

หกสิบฟุต ที่บนเกาะนั้นมีพรวนพองขึ้นสูงมาก เรวแะขึ้นไป

และวัดอุณหภูมิของพรวนนั้นได้ถึง 160 องศาฟาเรนไฮต์

กลางสมุทรใต้พิภพตามชื่อของฉัน แล้วเราก็กดลงเพื่อกิน
ทางต่อไป

วันศุกร์ที่ 21 สิงหาคม เราเดินทางมาได้ไกลกว่า
แปดร้อยไมล์ ทั้งแต่ออกจากปอร์ตกรวยเบนมา ถึงเช่นนั้นก็
ยังไม่พบแผ่นดินเลย คุ้งท้องทะเลกว้างเหมือนกับไม่มีขอบเขต
ก่อนเข้าอากาศสลายก็ แต่พอถึงเวลา 10.00 น. ก็มีความ
ระทึกพายุขึ้น ลมสักระวักจะหอบพัดหายใจ ท้องฟ้าเหมือน
กับดังโหยหวนที่เก็บรวบรวมพายุไว้ ฉันอดนั่งห้อยไม้ได้ จึงพูดว่า

“ข้างหน้าเราอากาศไม่คึกเลย”

ลุงกำลังอารมณ์ไม่คึกก็เห็นทะเลอันยาวเหยียดสลดสาบคา
เมื่อได้ยืนดูว่าถึงนั้น เขาก็ไม่พูดอะไรเป็นแต่ยกมือโหล่นั่น

ทางขอบฟ้าด้านใดมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในทันทีทันใด
ไอน้ำที่รวมกลุ่มกันนั้น ได้กลายเป็นฝนตกลงมา และลมก็
กลายเป็นพายุใหญ่ ความมืดยงทิวทัศน์ทุกทิศ

ทันใดนั้นแสงก็ลอยขึ้นสูง แล้วตกลงมา ลมก็สงบ ฉัน
ก็ลงมือหาสิ่ง เขายกสายลวดใหญ่เส้นหนึ่งไว้นั้น และดูเหมือน
ว่า เขามองหาคำขวัญความพอใจในความขมขื่นของรสชาติเช่นนั้น

ฉันนั่งนิ่ง ในหน้าขมิ้ม ผมจะบรรยายของเขาได้ลึกซึ้ง
ตามกระแสลม ทำให้รูปร่างของเขาแลดูแปลกไปมาก เพราะ

ปลายผมทกลเส้นสีตรง มีแสงแวววาวเป็นปมวาวห้อยด้วย เส้นใย
 ยังกงหยู่เป็นปรกติ ผันใบไผ่พอง จาวกับขนพองเต็มที
 กำลังจะปริ แผลพม่นคว้างไปด้วยความเร็วที่คนไม่ทัน ฝนกระหน่ำ
 ลงมาถึงสันน้าราวกับน้ำตก หยุ่ระหว่างเราและขอบฟ้าในทิศที่เรา
 กำลังแล่นใบไป แต่ก่อนที่ฝนจะตกมาถึงเรา เมฆก็แตกกระจก
 กระจายแยกจากกัน ทเล็กเริ่มขึ้นแว่น แสงไฟฟ้าต่งคันลำแสง
 รัศมี พาร้องก้องกึกท่วไป มีสายฟ้าแลบตามขอบก้อนเมฆ แล้ว
 มีลูกเห็บตกลงมา พอลูกตกลงโลหะของเครื่องมอและชาวบน
 ของเรา ก็เป็นแสงวูบวาบๆ คลื่นที่เกดขึ้นนั้น คล้ายกับปล่อง
 ที่กำลังพ่นไฟออกมา ความยอกล้วนมีเปลวไฟลุกเป็นประกาย
 ท่วไป

นัยน์ตาของฉันพราวไปด้วยความเข้มของแสง ทอด้วย
 เสียงพาร้อง ในท่ามกลาง ความมืดเคียดของพายุ ทอรรนาโค้น
 ฉันต้องกอดเสื้อใบซึ่งโค้งเหมือนกับคันช้อไวแน่น

วันอาทิตย์ที่ 23 สิงหาคม เราหยุดที่ไหนกัน? แพพเรา
 ล่องลอยไปโดยเร็วที่สุด เวลากลางคืนน้ำกลัวเหลือเกิน พายุ
 ก็ยังไม่สงบ เราหยุดในโลกอันเต็มไปด้วยเสียง — เสียง
 พาร้อง ซึ่งไม่มี จักสิ้นสุด เลือกกำลังไหล ออกจากหูของเรา
 เราพักกันไม่ได้ยินเสียงสักคำเดียว

วันอาทิตย์ 24 สิงหาคม นมัสระ ไม่คิดกันสักทีเกี่ยวหรือ?
เราหมกกำลังเพราะความเหนื่อยอ่อน เพียงคง ลอยละลวไป
ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

เวลาเที่ยงวัน ความรุนแรง ของลมพายุยิ่งเพิ่มขึ้นเป็น
สองเท่า เราต้องผูกมัดสิ่งของทุกอย่างไว้แน่นหนา ทั้งยัง
ต้องมีตัวเราเองไว้กับแพด้วย คลื่นซัดผ่านหัวเราไปเรื่อย ๆ

เราไม่สามารถจะพูดกันได้ถึงสามวัน ลมซัดใบเรือและทำ
ลากวาร์ซึ่งหมายความว่า ลมซัดใบลงเกิด ลมก็เห็นพ้องด้วย

ทันใดนั้น ลมไฟกลมลูกหนึ่งปรากฏขึ้นทรมแพ เรา
และใบดกพัดกระเด็นไปพร้อมกัน ฉันเห็นมันปลิวขึ้นไปสูงลิ่ว เรา
ก็วิ่งแข่งกับความมกล้ว ลมไฟกลมนั้นมดน้ำเงินอ่อน โดชนาก
ลูกบนสับนัว เคลื่อนที่ช้า ๆ หมนรอบตัวเองในอัตราเร็วมาก
ด้วยกำลังแรงของพายุ ประเทยวหุ้ยทัน ประเทยวหุ้ยทัน

มันชนมาหยกซึ่งคนหนึ่งบนแพ แล้วลอยขึ้นไปหยุนแดง
สีเข้ยง เลื่อนลง มาช้า ๆ แล้วกระดอนขึ้น ครึ่งหนึ่งมันเฉียดไป
ใกล้หีบดินช้น นำหัวกลเลี้ยวเหลื่อเกิน เรานึกกลัวว่าเราคง
ถูกระเบิดแหลกละเอียดเสียแล้ว แต่ก็เคราะห์ดีที่ ลมไฟ
กลมนั้นเลี้ยวไปเสียทางหนึ่งเข้าใกล้ขึ้นดี แต่ชั้นสกลของมวง
ก็เฉย ๆ แล้วมันก็มาใกล้ลงของฉัน เขารอบคูกเข้าลงเพื่อเลี้ยว

ให้พบ แล้วมันก็กลิ้งมาลงตัวฉัน ฉันหน้าซัด ตัวสั่น มัน
 หมุนใหญ่โตๆ เท่า ฉันพยายามชักเท้าหนี ก็หัดเท้าไม่เข้า
 ทำไมฉันจึงหัดเท้าไม่เข้า? หรือว่าเท้านั้นคงติดอยู่กับ
 แผล? อ้า! ลูกกลมไฟฟ้านั้นได้ทำให้เหล็กที่หย่อนแป้นกลาอ
 เปนแม่เหล็ก ไปหมดแล้ว เกรืองที่กลอง เกรืองมอและเกรือง
 ฮาวอเคลอนที่เข้าหากันและกระทบกัน ตะปิ่นรองเท้าของฉันก็
 ไปติดแน่นอยู่กับแผ่นเหล็กที่ฝังอยู่ในเนื้อไม้ ฉันชักเท้าไม่ออก
 เสียแล้ว

ในที่สุด ด้วยความพยายามสุดกำลัง ฉันจึงกระชากเท้า
 ออกมาได้ พอดีกับลูกไฟนั้นกำลังหมุนตรงเข้ามา ฉะ—

แหม! แสงกลิ้งามมองดูไม่ได้ ลูกไฟกลมนั้นระเบิด
 ออกแล้ว มีเปลวเพลิงพุ่งพุ่งรอบตัวเรา ครั้นแล้วทุกสิ่งทุก
 อย่างก็มืดทึบ

เรากำลังไปทางไหน? เรากำลังไปทางไหน?

วันอังคารที่ 25 สิงหาคม ฉันพบนั่นมา หลังจากที่ได้
 สิ้นสติไปเป็นเวลานาน ฟันและเขี้ยวคล้าย เหมือนกับผึ้งที่
 เลื่อยหย่อนฟัน เรายังคงอยู่ในทะเลหรือน้ำ? แน่นอ้น กำลัง
 ลอยละลวไปด้วยความเร็วที่ไม่น่าเชื่อ เราอาจได้ผ่านไปพายุได้

ประเทศ อังกฤษ พายไต้ ช้องแคชอังกฤษ พายไต้ ประเทศ

ฝรั่งเศส และบางทีอาจจะผ่านไปทั่วพายไต้ทวีปยุโรปด้วย

เราได้ยินเสียงแปลกๆอย่างหนึ่งดังขึ้น เชื่อแน่ว่า เป็น

เสียงน้ำทะเลกระทบก้อนหิน แต่ทำไมโน้น ———

เซมิตัส

เมื่อแพขนกอนหินเข้าแล้วเช่นนั้น จะมีอะไรบังเกิดขึ้นต่อไปอีก ฉันบอกไม่ถูก รู้สึกแต่ว่า ร่างของฉันกระเด็นลงไปในการ์ถล่มจนรอกพัน ความตาย มาได้ หรือที่ร่างกาย ของฉันไม่ยับเยินเพราะก้อนหินคม ๆ ก็คงเป็นเพราะแขนอันแข็งแรงของอันส์เท่านั้นได้ช่วยฉันไว้

ชาว ไอช แลนด ผู้กล้าหาญ ไก่แบก ฉันชน ไปจนฟัน กลืนลูกหาบชายทวารนระอู แล้ววางฉันลงข้างล่าง

เขาหัน กลับไปยังกองหิน ซึ่งกำลังฉีกน้ำทะเลลึกสาหัส โถมกระแทกห้วยห้วยรุนแรง เพื่อพยายาม ไล่สิ่งของ ที่ยังคงเหลือหย่อนแพแตกมดไว้เท่าที่จะเก็บได้ ฉันหมดกำลัง พกไม่ออก เพราะความเหนื่อยอ่อน และคนเดินเกินขนาด หนึ่งชั่วโมงเต็มลงไปแล้ว ฉันจึงค่อยรู้สึกสบายขึ้น

ฝนยังคงตกหนัก เช่นเดิม เราเข้าไปพักหลบฝนอยู่ใต้เพิงหิน อันส์ก็อาหารมาให้ แต่ฉันมิได้แตะต้องเลย เรา

ทุกคนเหนื่อยอ่อนอดโรย มาตลอดเวลาสามคืนแล้ว ดังนั้น
ไม่ช้าเราต่างก็หลับไป

วันรุ่งขึ้นอากาศสดชื่น ไม่มีเค้าพายุหุ่ยเลย เมื่อฉันตื่น
ขึ้น สัตราหารวัย ลีเคนยว็อค ก็พุดกับฉันด้วยน้ำเสียงร่าเริง

“เป็นอย่างไร หลาน” เขาพูด “นอนหลับสบาย
ดีหรือ?”

“สบายมากทีเดียว” ฉันตอบ “ยังรู้สึกเพลียอยู่บ้าง
แต่ก็ไม่เป็นไรหรอก”

“ไม่เป็นไรก็แล้ว”

“เขาวนนั้นกลังสบายดี” ฉันพุดกับมัน ๆ

“อิมโงเสียเด็ก หลาน อิมโงเด็ก เรามาถึงแล้ว”

“ถึงปลายทางสำหรับพวกเราแล้วหรือ?”

“ยัง แต่ถึง ปลายทางของทะเลอันกว้างใหญ่แล้ว บัดนี้
เราจะเดินทางบกต่อไป และย้ายหน้าดวงไปใต้พิภพอีก”

“ฉันหยอกถามอะไรสักอย่างได้ไหม?”

“ได้สิ อิกเซด”

“เราจะเดินทางกลับได้อย่างไร?”

“กลับวี่! ไม่ทันจะถึงที่หมายเลย ก็คิดจะกลับเสียแล้ว”

“มิได้ ฉันเพิ่งแต่ต้องการรู้ว่า เราจะกลับกันอย่างไร
เท่านั้น”

“เป็นของง่ายที่สุดในโลก เมื่อถึงใจกลางพิภพแล้ว
เราจะหาทางใหม่ ซึ่งอาจนำเรากลับสู่ผิวโลกได้ หรือมีฉะนั้น
เราก็จะกลับตามทางที่เรามา ก็หาทางหนึ่งที่ไม่มียะไรติดกันไม่ให้
เราย้อนรอยกลับทางเดิมได้”

“ถ้าเช่นนั้น เราก็ต้องซ่อมแพกันใหม่นะซี”

“แน่ละ”

“แต่เรามีสิ่งียงเหลือพอหรือ?”

“มีพอทีเดียว ฉันรู้เป็นคนมีไหวพริบดี และลงเชื่อว่า
เขาคงเก็บสมบัติของเรไว้ได้เป็นส่วนมาก ‘เราไปต่กันเถอะ’”

เราออกจากคหภาพกลางลงดิน ฉันมีความหวังอย่างหนึ่ง
ซึ่งน่าจะเป็นความจริงมากกว่า ฉันรู้สึกเหมือนว่า การที่พา
เราสู่ผืนดินนั้น บนศาลิงของหินที่มากที่ระไม่เลอะหละหล่น
คงเป็นไปได้ แต่เท่าที่ฉันคิดก็คิดหนัก เพราะเมื่อเราเดินมา
ถึงฝั่งทะเล ฉันแลเห็นอันลึกลับ หยาบๆ กลาง ลึกลับของทว่างๆ
ซึ่งเขาจัดวางไว้เป็นพวกๆ หย่างเรียบร้อย ลงตรงไปรับมืออันลึ
ลับของความขมขื่นอันเป็นอันมาก ชายคนนั้นแลลมนิสัยๆ
ทั้งเป็นผู้ที่เสียสละอย่างไม่มีใครเปรียบ เขาทำงานด้วยความ

เห็นคนน้อย ขณะที่เรากำลังหลับสบาย และยังได้รวบรวมสิ่งที่มีค่าไว้มาก กวดยการเข้าชีวิตของเขาเองเขาได้เสียภัย

เราไม่ได้เสียข้าวของอะไรมากมายนัก แม้เงินของเราจะสูญไป เราก็พอจะใช้สิ่งอื่นแทนได้ คนอื่นนั้นไม่เสียหายอะไรเลย คงรอดพ้นจากการระเบิดในคราวเกิดพายุใหญ่มาได้

ศาสตราจารย์กล่าวว่า “ชั้นหายหมด เราจะไปทำการล่าสัตว์ ไม่ได้เสียแล้ว”

“ใครจะมีอวุธยาสัตว์ของเราเป็นอย่างไรบ้าง?” ฉันทถาม

“เครื่องมือไม่มีเตอร์หุ่น เป็นเครื่องมือประโยชน์มากทุกสิ่ง ซึ่งถูกยืมก็เอาสิ่งอื่นทั้งหมดแลก สิ่งอาจใช้เครื่องมือคำนวณได้ที่เราลงลึกได้เท่าไรแล้ว และเรารู้ได้ว่า เราถึงใจกลางพิภพเมื่อไร ถ้าไม่มีเครื่องมืออื่นนั้น เราอาจเกินเลยเกินจุดหมายของเราไป จนถึงกับไปโผล่ขึ้นที่ผิวโลกทางด้านตรงกันข้ามก็ได้”

ความร่าเริงของเขาดูช่างมากมายเสียจริง ๆ

“เข็มทิศล่ะ?” ฉันทถามอีก

“หุ่นยนต์อื่นที่นั่นนั้นนะ ยังใช้การได้ดีอยู่ ใครไม่มีเตอร์ และเทอร์ โม่มีเตอร์ก็ยังใช้การได้ เธอ! ผู้นำทางคนนั้นช่างเป็นคนที่ทำหาค่าเปรียบมิได้เสียจริง ๆ”

อันสัเป็นเช่นนั้นจริง ๆ เครื่องมือวิทยาศาสตร์ของเราอยู่ครบ
บริบูรณ์ทุกคน เครื่องมือในการช่าง วางแปลนหุ่นบนผืนผ้าขาว
บันทึก เซลล์ ขวานเจาะ เครื่องมือพันดิน และเครื่องมือ
วางเรียงรายอยู่เป็นพวก ๆ

“สก็อตล่ะ?” ฉันทถาม

“เราไปสก็อตเบียงกันเถอะ” ลงพด

เครื่องมือ สก็อต วางเรียงเป็นแถวอย่างเรียบร้อย หุ่นบนผืน
กระดาษไล่ไปเรื่อยก็มาก เมื่อรวบรวมก็ มีขนมขบเคี้ยว เนื้อเค็ม
เหล้าเย็น และปลาแห้ง ซึ่งพอกันไปไกลถึงสก็อต

“สก็อต” ลงพดเสียงดัง “ถ้าเช่นนั้น ก็พอสำหรับ
เดินทางต่อไปบนเกาะทั้งกลับ ถ้ามีอาหารเหลือกลับไปด้วยล่ะ
เลยพวกเพื่อน ๆ ในมหาวิทยาลัยให้หมก”

ฉันทว่าวันนี้นิสัยสูงของฉันทในครั้งนั้น แต่เขายังทำให้
ฉันทประหลาดใจอยู่เสมอ

“คราวนี้” เขาพูดต่อไป “เราจะเข้าน้ำฝน ซึ่งขงอยู่
ข้ามแ่งหินเหล่านี้นะแหละมันจะตกไวให้เต็ม จะได้ไม้ค้ำยันทุก
ในการร่อนน้ำอีก ส่วนแผ่นนี้ สก็อตขอให้อันสัซ่อมแซมให้ที่ที่สก
ที่เขาจะทำให้ ถึงแม้ลังคึกว่า จะไม้ค้ำยันอีกก็ตาม”

“ทำไมล่ะ?” ฉันทถาม

“ลุงเป็นแต่ให้เขาเตรียมซ่อมแพไว้ให้เรือบรรทุกเท่านั้น
ลุงไม่คิดว่ เราจะต้องกลับตามทางเดิมหรอก”

“เราไปกินอาหารกันเถอะ” เขาชวน

เมื่อเขาส่งให้ฮันส์ เตรียมแพแล้ว เขาก็เดินตรงไปที่
แหลมหิน ฉันก็ตามเขาไปด้วย

เราได้อินเนอแห่ง ขนมยังกรอบ และน้ำชา ฉันขอ
สารภาพว่า เป็นอาหารวิเศษ ที่ฉันไม่เคยได้อินเอร็ดอร่อย
เหมือนหย่างนี้เลย ความหิวปรกอบกับอากาศสดชื่น และ
ความสงบใจหลังจากที่ได้ค้นเค้นมานานแล้ว ล้วนแต่เป็นเหตุ
ทำให้เรินอาหารยิ่งนัก

ในขณะที่กำลังกินอาหารกันอยู่นั้น ฉันถามลุงว่า เราจะ
รู้แน่ได้หย่างไรว่าเวลานเราหยุดที่ไหน และได้พบเค้นว่า

“สำหรับตัวฉันเอง รู้สึกว่ายากที่จะคำนวณได้ทีเดียว”

“จึงหยุด การคำนวณที่แน่นอน ย่อมเป็น ของยากใน
เวลานี้” เขาคอย “เพราะว่า ในระหว่างสามวันที่เกิดพายุ ลุง
ไม่ได้พักคิดเร็ว หรือที่สทวงที่แพลงลอยไว้อยู่ แต่ถึงกระนั้น
ตามการคำนวณ เราก็อาจกำหนดตำแหน่งที่เราหยุดค้นได้โดย
ใกล้เคียง เราไปคุ้เข้มที่สทกันเถอะ”

เราออกเดินไปที่กลันหิน ซึ่งฮันส์วางเครื่องมือไว้

เมื่อถึงต้นน้ำ ลากวาระยหยาบเข้มน้ำขึ้นมา วางลง
บนทราย และสังเกตเข้มน้ำ เข้มนั้นแกว่งไปได้สักสองสามรอบ
แล้วก็หยุดไป ตามแนวแรงของสนามแม่เหล็ก ลงมือช้อน
เอาแล้วก็นั่งดูอีก ในที่สุดเขาเห็นมาทางนั้น ทำท่าลง

“เป็นอย่างไรกัน?” ฉันทถาม

เขาชี้ให้ฉันทเห็นเข้มน้ำ ฉันทร้องขึ้นด้วยความประหลาดใจ
ปลายเข้มน้ำของเข้มน้ำนั้นชี้ไปตามแนวที่เราเชื่อว่าเป็นทิศใต้
ปลายเข้มน้ำตรงเข้าหาฝั่ง แทนที่จะช้อนออกไปทางทะเล

ฉันทเข้มน้ำของเข้มน้ำนั้น แล้วตรวจดูอีก มันก็ยังคง
หยุดตามเดิม ไม่ว่าฉันทจะหมุนกลองไปทางทิศไหน เข้มน้ำก็ยัง
หยุดตามทางเดิมที่มีได้คาดหมายไว้

เราคงลงเคยเชื่อว่า ระหว่างเกิดพายุนั้น ทางลม
ก็เปลี่ยนไป โดยเราไม่ทันสังเกต และได้พักพาเพลอยกลับ
เข้าฝั่งเดิม ซึ่งลงม่นใจว่าทำไมเส้นทางให้หลังมาไกลแล้ว

อาร์โน ตักนุสเสมม์ อีกแล้ว

ฉันรู้สึกว่าการเหลือความสามารถ ที่จะพรรณนา
อธิบายต่าง ๆ ซึ่งรวบรวมสาครารายละเอียดของชีวิต อธิบาย
เหล่านั้นคือความฉงน ความไม่เชื่อในสิ่งต่าง ๆ และในที่สุด
ความโกรธอย่างลึกซึ้ง ฉันไม่เคยเห็นใครมาก่อน ที่คิด
อะไรอย่างนี้ ที่แรก หรือยืนตามท้องไร่ต่าง ๆ พายหลังเช่นนี้เลย
ความฉงนในการเดินทางก็ และท้ายที่เราได้ประสบมาแล้ว
นั่นก็ เราจะต้องมองดูออกซิเจนนี้ เพราะเรากลับของมาสู่
ที่เดิมอีก แทนที่จะก้าวหน้าต่อไป

ในไม่ช้านัก ลุงก็ได้สติถึงเกม

“เพราะหัดอะไรอย่างนี้?” เขากำถาม “ความ
แปรปรวนของจิตวิทยาเป็นสัตว์ของลุงเสียแล้ว สม ไฟ
และน้ำ ได้มาร่วมกันเป็นอุปสรรคขวางทางของลุง ก็ละ จะได้
รู้กันว่า ความประสงค์ของลุงจะทำให้เกิดไหน ลุงจะไม่ยอมแพ้
จะไม่ถอยหลังจนก้าวเดียว เราจะเห็นกันว่าใครชนะแน่ มนัส
หรือจิตวิทยา เราจะออกเดินทางพร้อม กันนั้นเมื่อใดก็ตามที่เรา

ไต่โลงเรามาถึงฝั่งทะเลส่วนนั้นแล้ว ลงก็จะไม่จากไปโดยไม่
 สำหรับให้ทิวเลียดก่อน”

คำพูดเหล่านี้อาภัพเข้าใจได้ชัดเจน เมื่อได้ชี้แจงว่าเรา
 ไต่กลับมายังฝั่งเหนืออีก แต่เป็นคนละตอนกับที่เรามาเริ่มออก
 เดินทางข้ามทะเล ปอร์ตรอยเบนคงจะหยุดห่างไปทางทิศ
 ตะวันตก ดังนั้นจึงไม่มีอะไรจะไปกว่าที่จะทำการ สำหรับ
 ภูมิประเทศใหม่แห่งนี้โดยรอบห้วงทะเลเอียก

“เราออกตรวจตรวจดูเลยเถยวันเถิด” ฉันทพูด

เราพากันออกเดินไป ปล่อยให้ฉันตั้งท่าเรือของเขาอยู่
 คนเดียว

เราเดินเลียบไปควมฝั่งทะเล ลีโอน บรอก เป็น ทนทางราว
 หนึ่งไมล์ ก็เห็นภูมิประเทศเปลี่ยนแปลงไปทันที พนทแถบนั้น
 ดูเหมือนว่าไคพลักกลับบนลงล่าง แยกแยะเนินชันควยก่อนหิน
 ซึ่งซับซ้อนกันหยาบของลาดกันขึ้นมาเป็นเนินสูงเป็นชันๆ

เราเดินไปด้วยความลำบาก ทันใดนั้นเราก็ได้เห็นท้องทุ่ง
 หรือทราย ซึ่งเต็มไปด้วยก้อนกรวด ก้อนหินเป็นป่าช้า
 อันกว้างใหญ่ซึ่งผืนดินและสัตว์คงต้องพินัยมาแล้ว

เรารีบเดินผ่าน โครงกระดูกเหล่านี้ไป เท้าของเรา
 เหยียบย่ำไปบน โครงกระดูก ของสัตว์ ในสมัย ก่อนประวัติศาสตร์

ซากสัตว์ หรือ ต้นไม้ที่ กลาย เป็น หิน ล้วน แต่เป็นของหายาก
และเป็นโบราณวัตถุที่น่าสนใจ ซึ่ง สถานพิพิธภัณฑ์ของ เมือง
ใหญ่ ๆ จะต้องหายากได้ไว้เป็นสมบัติ

ฉันประหลาดใจไม่ออก ^{๕๕๕} ดึงชิมอชนไปบนท้องฟ้า
ข้าปากกว้าง ^{๕๕๕} ตามอง ลอดแว่น ออกมา ^{๕๕๕} ก้ม ๆ เงย ๆ
เหลียวซ้ายแลขวา ^{๕๕๕} อากัปกิริยาทั้งหมดของเขา ^{๕๕๕} สดแรงให้เห็น
ว่าเขามีความประหลาดใจเต็มที

แต่ถึงกระนั้น ก็ยังมีสิ่งที่น่าสนใจ ^{๕๕๕} ประหลาดใจยิ่ง ^{๕๕๕} ไปกว่าอีก
เขาวังตรงไปหยิบหวักระโหลกมาหัวหนึ่งแล้วพูดด้วยเสียงสั้น ๆ ว่า

“อ๊กเซด อ๊กเซด หัวคน”

“หัวคน ^{๕๕๕} จิง ๆ แหะ” ^{๕๕๕} ฉันพูดขึ้นด้วยความสนใจ
เช่นเดียวกับเขา

เราเดินเหยียบย่ำไปบนกองกระดูกต่อไปอีกครั้ง ^{๕๕๕} ชั่วโมง
เราพากันเดินต่อไปด้วยความหายากรู้หายากเห็น ^{๕๕๕} ยังจะมีสิ่งแปลก
ประหลาดอะไรอยู่ในที่นี้ ^{๕๕๕} อีก ? ^{๕๕๕} มีสมบัติอะไรบ้างเพื่อวิชา
วิทยาศาสตร์ ?

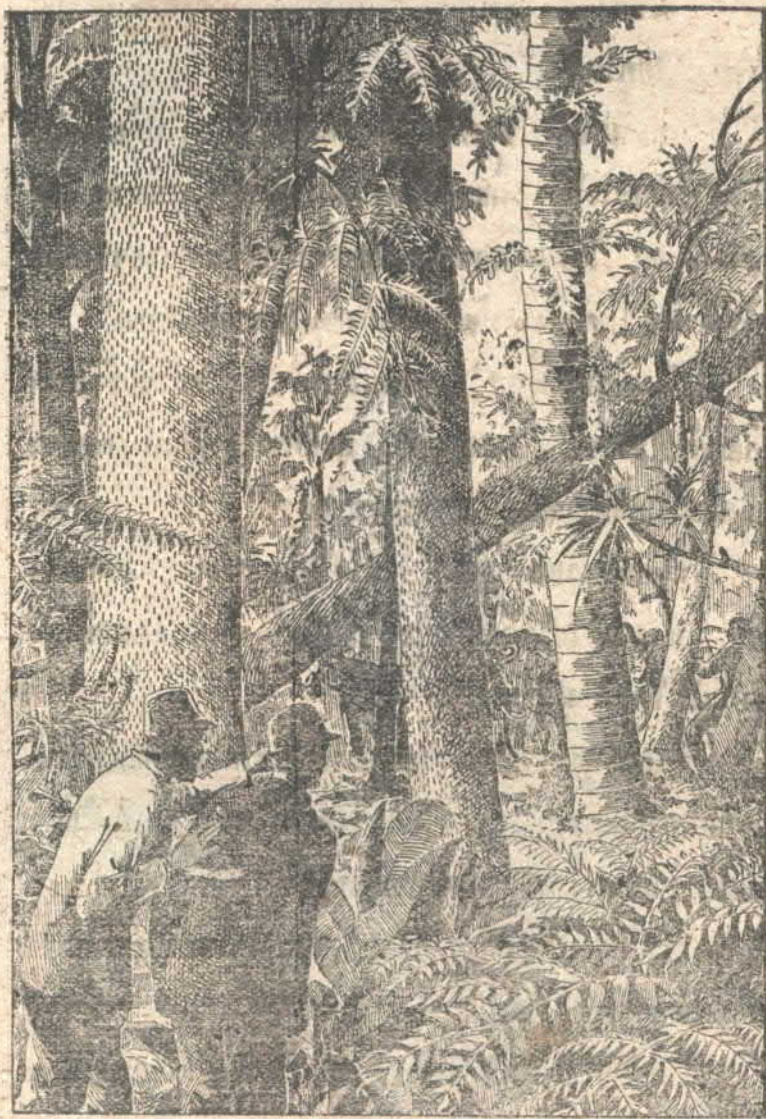
เมื่อเดินไปได้ราวหนึ่งไมล์ ^{๕๕๕} เราก็มาถึงชายป่าที่ขั้ว ^{๕๕๕} แต่มิใช่
ป่าที่เหมือนอกกับที่เราเห็นที่ใกล้ขั้วรถกรอยเบน

พันคนมีอะไรที่น่าชวนทั่วไป มีลำธารเล็ก ๆ หลายสาย
ไหลหุบเขื่อย ๆ ตามข้างลำธารมีต้นไม้เขียวเรียงราย
คล้ายกับที่ปลูกไว้ในห้องกระจก ต้นไม้และพืชเหล่านั้นไม่มีสี
เพราะไม่ได้รับแสงอาทิตย์ ล้วนเป็นสี น้ำตาลอ่อนซีด ๆ เหมือน
กันหมด ใบก็ไม่มีสีเขียวเลยเลย ดอกก็ไม่มีสีและไม่มีการ
ควรวกยว้าทำช่วยกระพือสี ๆ

ลงกล้าเดินเข้าไปในป่าที่นั่น ฉันตามติดไปด้วยความ
หวาดกลัว ทันใดนั้นฉันหยุดซังก กระชากตัวลงไว้ แสงที่ฉาย
กราดไปทั่ว ๆ นั้น สามีกำลังได้เห็นสิ่งเล็กๆ ในส่วนลึกของ
บ้านนี้ไ้ ฉันคิดว่าฉันไ้เห็น—ไ้เห็นแน่ ๆ ไม่ใช่ฉันจินต
นาการเลย ฉันไ้เห็นจริง ๆ เห็นร่าง ไห้โตหลายร่างด้วยกัน
เคลื่อนไหวหุบไ้ห่มกันไม่ไ้ ร่างเหล่านั้นเป็นสัตว์ความหมา
คือ ผีช่างโบราณซึ่งสูญพันธุ์ไปแล้ว ไม่ใช่ซากของมัน
แต่ยังมีชีวิตอยู่

ฉันเห็นร่างตัวใหญ่ ๆ จวงของมันแกว่งไปมาหุบไ้ฉันไม่
เหมือนกับผีสูง ฉันไ้ยินเสียงงาของมันที่แทงเปลือกกันไม่
โบราณ ถึงหก ไ้ร่วง หายเข้าไปหายในคอหอยอันแข็งแรง
ของสัตว์ใหญ่เหล่านั้น

ลงมองดูผีช่างเฉยอยู่

“มาซิ!” เขาพูดแล้วยืนแซนฉันไว้ “เดินต่อไป!
จะไ้เข้าไปดูใกล้ๆ”

“หย่าเลย!” ฉันค้าน “หย่าทีเดียว! เราไม่มีอาหารมา
เราจะทำอะไรได้ เมื่อตกไปอยู่ในฝูงของสัตว์ สัตว์เหล่านี้?
กลืนเด็กลงไป ไม่มีมันสกล้ำพอที่จะเผชิญกับความกรำของสัตว์
พวกนี้ โดยไม่ควั่นลงจนกระทั่งถึงในพายุหลังคอก”

“ไม่มีมนุษย์หรือ?” ลุงพูดเสียงต่ำๆ “หลานเข้าใจผิด
เสียแล้ว อีกเซเล มองคุณนี่ ลุงคิดว่าไ้เห็นมนุษย์คนหนึ่ง
มนุษย์เหมือนกับเราเอง และเป็นผู้ชายด้วย”

ฉันยกไหล่แล้วก็มองดู ในใจไม่แน่ใจว่าจะเชื่อ แต่ก็ต้อง
เชื่อ ห่วงออกไปไม่ถึงหนึ่งในสี่ของไมล์ มีมนุษย์คนหนึ่งยืน
พิงต้นไม้ใหญ่เฝ้าฝูงช้างนั้นอยู่

ชายนั้นสูงกว่าสิบสองฟุต หัวของเขาใหญ่เท่าตัวหัวควาย
ปกคลุมด้วยผมรุงรัง เขากวักแกว่งกิ่งไม้ใหญ่ ซึ่งเป็นไม้ขอ
อันมีค่าสำหรับการคุมฝูงสัตว์กักค้ำบรรพนี้

เราขึ้นนั่งมีไ้ใกล้เคียงนั้น ไงงั้น เขาอาจมองเห็นเรา
เราจึงต้องหนีเสียก่อน

“มาเด็ก!” ฉันร้องเตือน พลางดูลง ผู้ซึ่งยอมให้ฉัน
อันน่าเป็นครั้งแรกในชีวิต

เราวิ่งมาราวสี่ห้านาที ก็พ้นจาก สายตาของ สัตว์ผู้
น่ากลัวนั้น

เราพากันวิ่ง เรื่อยมา เหมือน กับคนบ้า จนถึงชายทะเล
ลิเกนบรอก

“ทูนันซี!” ฉันพกดาววิ่งตรงไปยังวัดสูงหนึ่ง ซึ่ง
ประกายห้อยบน พนช่าย

“อะไรนะ?”

“กูซี!” ฉันร้องตอบ และยื่นดาบสั้นซึ่งฉันหยิบขึ้นมา
ให้สูง

“เคยมาก่อน” เขาพูด “หลานเธออาจดูเหมือนมาตัว
หรือเปล่า?”

“ไม่ได้เธอมาเลย แต่ฉันคิดว่า ลูกของเธอมากระมัง?”

“ลูกไม่รู้” ศาตราจารย์ตอบ “ลูกไม่เคยมีอาวุธชนิด
นี้เลย”

“ฉันก็เหมือนกัน”

“แปลกมาก”

“ไม่แปลกหรอก เป็นของธรรมดาฉันเอง ชาวไอซแลนด์
มักใช้อาวุธชนิดนี้ อันต์คงเป็นเจ้าของ และทำหล่นไว้เป็นแน่”

“อันต์!” ลูกของฉันเอ่ยชื่อผู้นำทาง พดางสั้นหัว

ครบแล้วเขาก็พิจารณาการอันนี้อย่างละเอียด

“อิกเซล” เขาพูดอย่างขงขิง “กายเส้นเส้นนี้เป็นอาวุธ
ในสมัยสควิสต์สับหูก ซึ่งพวกขุนนางมักจะเห็นชอบกับคฤหัสถ์
ไปด้วยเสมอ เพื่อใช้สำหรับป้องกันตัว เป็นของที่มีค่าเหนือคามา
จากชาวสเปน และมีได้เป็นของหลานหรือของลุง หรือของคน
นำทางของเราหรอก”

“ถึงกล่าวพูดได้หรือว่า——”

“คน! ไม่เคยมีสันนิษฐานอะไร ไม่ใช่ว่ามันวันเดียวหรือ
ยี่สิบวัน หรือสควิสต์เดียว”

ศาสตราจารย์เคเนบรอก กลั้มกะปรี่กะเปร่าตามเคย เมื่อ
เขาได้ใช้ความคิดคำนึง

“อิกเซล” เขาพูด “เรากำลังใกล้จะสำเร็จผลใน
การค้นพบอันยิ่งใหญ่แล้ว กายเส้นเส้นนี้ได้ตกอยู่บนพื้นชาย หิน
สอง สามร้อยยี่มาแล้ว และได้กะทบกระแทกกับก้อนหินใน
ทะเลใต้พิภพจนกร่อนไป”

“แต่ว่า” ฉันทพูด “มัน ไม่ได้มาหย่อนตัวลงลำพังตัว
มันเอง ทั้งมันคงไม่ได้ตกลงไปเองด้วย คงมีผู้ใดผู้หนึ่งมาทอน
พอนเรา”

“แน่นอน ชายคนคนหนึ่ง”

“และชายคนนั้น—”

“ชายคนนั้นได้ใช้ดาบสั้นเล่มนารวกของเขาวัว เขา
ต้องการสแกงทางไปสู่ใจกลางพิภพให้ปรากฏอีกครั้งหนึ่ง มา
ช่วยกันหาร่องรอยดูซิ”

เราต่างก็สนใจมาก จึงพากันเดินไปตามหน้าผา สง
ตรวจดูตามซอกเขาแคบ ๆ ซึ่ง อาจ เป็น ทาง นำเข้าสู่อมงคโค
ในที่สุดเรา มาถึงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งมีฝั่งทะเลแคบ น้ำทะเล ลากขึ้นมา
ถึงเชิงผาทางเหนืออยู่กว้างไม่เกินหกฟุต ระหว่างกองหินที่ยื่น
มาทั้งสองข้าง เราได้เห็นช่องทางนำเข้าสู่อมงคโคที่แห่งหนึ่ง
นะทนน บนหน้าผาของสีลาแดงปรากฏอักษรประหลาด
สองตัว ซึ่งลบเลือนไปมากแล้ว เป็นอักษรย่อชื่อของนักท่องเทียว
ผู้กล้าหาญและแปลกประหลาดผู้หนึ่ง

• 4 •

“เฮ.เฮส.” ลุงร้องเสียงดัง “อาร์เน ลักนุสเสมม์
ต้องเป็น อาร์เน ลักนุสเสมม์ แน่ ๆ”

อุปสรรค

ตั้งแต่เริ่มออกเดินทางมา ฉันได้ผ่านสิ่งประหลาดพิสดาร
 ต่างๆมามาก จนคิดว่าคงไม่มีสิ่งที่จะทำให้ฉันประหลาดใจ
 ได้อีกแล้ว แต่เมื่อใดแลเห็นอีกสองตัวนี้ ซึ่งได้จารึกไว้
 นานถึงสามร้อยปีมาแล้ว ฉันก็นั่งยั้งชั่ง คมสติและความ
 กึกเห็นให้เหมือนกับคนอัมพาตไม่ได้ ไม่เพียงแต่ลายเซ็นของ
 นักศึกษารายานะวิทยา ซึ่งจารึกไว้บนแผ่นหินเท่านั้น แม้แต่
 ภายสันซึ่งเขาใช้เป้นเครื่องหมายสำหรับจารึกนามย่อของเขา ก็ยัง
 คงอยู่ในมือฉันอีกด้วย ฉันมิได้สงสัย ในความเป็นอยู่ของ
 นักท่องเที่ยวผู้นี้ และข้อเท็จจริงในการเดินทางของเขาอีกต่อไป
 แล้ว - ฉันลืมทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่อันตรายที่จะได้ประสบใน
 การเดินทางกลับ ผู้อื่นได้ท้วงมาแล้วอย่างไร ฉันก็อาจทำได้
 เช่นเดียวกัน ฉะนั้นจึงนับได้ว่า ไม่มีสิ่งใดอีกแล้วซึ่งเหลือความ
 สามารถที่จะทำไม่ได้

“เดินต่อไป! เดินต่อไป!” ฉันร้องตะโกน

ฉันจะกระโดดลงไปยังถ้ำมืดของหน้า แต่ลุงฉุดเอาไว้

ตามปรกติเขาเคยชอบอากรอันเร่งร้อนรวดเร็ว แต่บัดนี้กลับ
แนะนำให้ฉันทำใจเย็นและสงบไว้ก่อน

“เรากลับไปหาชั้นสัณก่อนเถิด” เขาพูด “และถอยแพ
มาอดไว้นักว้ย”

ฉันทำตามเขาด้วยอากรไม่เต็มใจ และออกเดินหย่าง
รีบร้อนเข้าไปบนก้อนหินริมฝั่งทะเล

“สงสัยไหม” ฉันพคะนที่พากันเดินไป “ว่าเหตุการณ์
ต่าง ๆ ใ้ฉันวญผลลให้แกเราเรื่อยมาจนบัดนี้?”

“หลานคิดเช่นนั้นหรือ อีกเชล?”

“ไม่ต้องสงสัยเลย แม้แต่พายุก็ยังพัดพาเราเข้าสู่ทางที่
ถูกต้อง สมพายุไทยก็พาเราเข้าสู่ฝั่งนี้ ซึ่งถ้าอากาศดีตาม
ปรกติแล้ว เราก็จะถูกพัดพาไปห่างไกลจากที่นี้มาก สมมติว่า
ถ้าแพของเราไปสู่ฝั่งใต้แห่งทะเลลิเคนบรอก เราจะเป็นอย่างไร?
ข้อของสัณสเสมหรือ เราก็จะไม่ไ้พบ และเราก็คงจะ
ระเหเรืออยู่บนฝั่งซึ่งไม่มีทางไป”

เมื่อเรากลับมารวมวงกับผู้นำทางของเราแล้ว ทุกสิ่ง
ทุกหย่างก็เรียบร้อย พรอมที่จะเดินทางคือไปใต้ในทันที ครั้น
ขึ้นทกหือทงหมดไ้บนแพแล้ว เราก็ชักใบแล่นไปตามแนวฝั่ง
ย้ายหน้าไปยังแหลมสัณสเสม ตามที่ลาตราอารยลิเคนบรอก

โกดังขอให้ เพื่อเป็นพระลกลดงนักท่องเที่ยวผู้กล้าหาญ ซึ่ง
ได้มาพบเป็นคนแรก

กะแสดมไม่สู้เหมาะแก่การเล่นแพ เราจึงนำแพเล่น
จิตรผิงมากนักไม่ได้ ขางตอนเราต้องใช้ไม้ดัดช่วยค้ำเพื่อให้ไป
เร็วขึ้น ก่อนขึ้นซึ่งมหยไต่หน้าทำให้เราต้องเลี้ยวออกนอกทาง
ไกลไปอีก แต่หย่างไรก็ดี เมื่อเดินทางมาได้ราวสามชั่วโมง
เป็นเวลาราว 18.00 น. เราก็ดึงตำแหน่งที่เราจะจอดแพไว้ได้

ฉันโคกขึ้นฝั่ง ลงและขึ้นสั้โคกตามขบวนมา การเดินทาง
พักนั้นมีทำให้ความเร่งร้อนของฉันลดน้อยลงไ้โดย กลั้มตรง
กันข้ามเสียอีก ฉันออกความเห็นให้เผ่าแพของเราเสีย เพื่อ
คัดหนทางมิให้ย้อนกลับมาจากงนไ้ไปอีก แต่ลงไม่ยอมตาม
ความคิดนั้น ฉันก็คิดว่าเขาไม่รู้สึกกะเทือร้อนอะไรเสียเลย

“หย่างน้อยที่สุด” ฉันพูด “เราก็ควนเริ่มออกเดินทาง
เสียเดยวณ หย่าให้เสียเวลาเลย”

“ก็แล้ว” ลงพูด “แต่เราควนจะทำการตรวจตราดัก
ไ้หม่นเสียก่อน เพื่อให้แน่ใจว่า เราจะต้องเตรียมเฮขึ้นไ้
ไปด้วยหรือไม่”

ปากถาซึ่งมี ลักสนะเกือย เป็นวงกลมมน กว้างประมาณ
ห้าฟุต ถ้ามกเป็นโพรงเข้าไปในหิน และเกลี้ยงเกลาเพราะ

เคยถูกสิ่งซึ่งระเบิดพุ่งออกมาจากพาไฟไหลผ่านมาแต่ครั้งก่อน
นั้น เราเข้าไปในถ้ำนั้นได้โดยไม่ลำบากเลย

เราเดินไปตามพินทซึ่งรายเกยเสมอกันหมด เมื่อเดิน
ไปไ้ราวหกก้าว ก็มีก้อนหินสีดำออกช่องทางขวางหน้าเราอยู่

“บ้าจริง ๆ หินก้อนนี้มาเกาะกะหุ้ยไ้” ฉันร้องบ่นด้วย
ความเคือง เมื่อรู้สึกตัวว่าต้องหยุดชงักลงทันที เพราะอุปสรรค
อันเราไม่อาจผ่านพ้นไปได้

เราพยายามหาทางขวาก็แล้ว ทางซ้ายก็แล้ว ตรวจดูทั้ง
ข้างบนและข้างล่างจนทั่ว ก็ไม่พบช่องทางอะไรเลย แต่ฉันยังไม่
หมดความที่จะหาทางไปไ้ได้ ฉันยังไม่เชื่อแน่ว่าอุปสรรคจะ
ขัดขวางเราไว้ไ้จริง ๆ จึงก็ลงตรวจดูไ้ก้อนหินนั้น ไม่มี
ร่องรอยอะไรเลยสักแห่งเดียว ข้างบนนั้นเล่าก็เป็นสัลาแลง
ขวางหุ้ยเช่นเดียวกัน เราพากันทอดอาลัยในความหวังที่จะ
เดินทางผ่านต่อไป

ฉันซุกตัวลงนั่งกับพื้น ลุงของฉันเดินกลับไปกลับมายุ่งที่
ปากทางนั้น

“สักันสเลมมทำอะไรกันนี้?” ฉันพูดออกมาดัง ๆ

“อ้อ! เขาต้องหยุดชงักการเดินทาง เพราะก้อนหิน
นี้ขวางหน้าไว้หย่างนั้นหรือ?” ลุงกลับย้อนถาม

“เฮนไปไม่ได้” ฉันทพูดเรื่อย ๆ “หินก้อนที่แตกแยกมา
 ออกช่องทางไว้นี้ คงจะเคลื่อนมาหยุดที่นั่นโดยบังเอิญ ในขณะที่
 พูเขาไฟเกิดระเบิดขึ้น พายหลังจากสัณฐานเสม็ดไม้เดินทาง
 กลับแล้วเป็นเวลาหลายค่อหลายข้อมงคงแห่งนั้นคงเป็นช่องทาง
 ที่หินละลายไหลลงมา และแร่ธาตุที่พูเขาไฟพุ่งออกมาคงมา
 รวมกันหยุดที่นั่น ทั้งนี้เป็นอุบัติเหตุแห่งอุปสรรคซึ่งสัณฐานเสม็ดไม้ไม่ได้
 ประสพ และถ้าเราเอาหินก้อนนั้นออกไปไม่ได้ เราจะต้องไปสู่
 ไวกกลางพิภพไม่ได้”

“ถ้าเช่นนั้น” ลงพูด “เราเอาเครื่องมือมาเจาะและฟัน
 ทำทางไปเถิด เรามาช่วยกันเอาหินก้อนนั้นออกกันเถะ”

“มันคงแข็ง เกินกำลังที่จะเจาะ หรือ ฟันลงไปได้” ฉันท
 พกข

“แต่ — — —”

“ใช้ค้อนขึ้นเถะ เราฝังค้อนขึ้นเข้าที่นั่น แล้วระเบิดมัน
 เสียเลย”

“กินขึ้น! เออ จิงแหละ!” ลงของฉันทพูด “เราต้องการ
 ระเบิดหินก้อนเดียวเท่านั้น ฮันส์ ลงมือเถะ”

สหายชาวไอซ์แลนด์ของเรากลับไปที่พัก ไม่ช้าก็กลับ
 มาพร้อมมก้วยขวานเจาะ ซึ่งเขาใช้ขุดฝังค้อนขึ้น มันเป็นงานที่

ไม่สู้ร้ายนัก เขาคงขอให้เราโทษพอที่จะกินลำไส้ได้หาเสียปอนต์
กินระเบิดชนิดนี้แรงกว่ากินค้ำตังส์เท่า

ฉันกินเกินมาก ขณะที่ฉันกำลังทำงานอยู่ ฉันก็ช่วยลง
เตรียมสายชนวน ซึ่งทำด้วยดินปืนชั้นๆ มันไวในแถบผ้าที่
ควั่นเป็นเกลียวยาว

“เราคงทลไปไ้ละ” ฉันพูด

“เราคงทลไปไ้แน่นอน” ลงของฉันทวนคำ

พอเที่ยงคืน งานของเราใกล้เสร็จ กินลำไส้ฉันอยู่ใน
หลุมเรียบร้อยแล้ว สายชนวนล้ามมาตามพินอมงคั่นลงปาก
ถ้าข้างนอก ประกายไฟแวบเกี่ยวเท่านั้นก็เพียงพอที่จะทำให้
กินระเบิดอย่างแรงระเบิดขึ้นได้

“พรงัน!” สาตราจารย์พูดสั้นๆ

ฉันต้องคอยหยุดอีกถึงหกชั่วโมง

รุ่งขึ้น วันพฤหัสบดีที่ 27 สิงหาคม เป็นวันสำคัญวันหนึ่ง
ในการเดินทางใต้พิภพ เมื่อคิดถึงตอนนี้ ฉันอดไม่ได้ที่จะเ
เห็นระวีด้วยความหวาดหวั่น ทั้งแต่นั้นนั้นมาเราก็ไม่ต้องใช้
เหตุผลในการตัดสินใจ หรือความฉลาดไหวพริบของเราอีกเลย
เราต้องปล่อยให้ เหตุการณ์ดำเนินไปตามแต่มีชาติจะบันดาล
เรากลายเป็นเครื่องเล่นของโลกธาตุไปเสียแล้ว

พอเวลา 6.00 น. เราต่างก็รู้สึกตื่นเต้น ยืนถึงเวลา
ที่เราจะกระโดดเบียดสีตาแสงเพื่อเบิกทางเดินต่อไปแล้ว

ฉันขอรับเกียรติเป็นผู้ยกสายขนวนเอง เมื่อรู้แล้วฉันจะ
คล้องกลับมาลงแพพร้อมกับคนทั้งสอง แล้วเราจะพากันเดินไปให้
ห่างฝั่ง เพื่อเลี่ยงภัยอันเกิดจากการกระโดด ซึ่งอาจไม่บังเกิด
ผลแต่เพียงพายในฉาเท่านั้น

ตามการคำนวณของเรา สายขนวนจะลมหุ่ยราวสิบนาที
ก่อนที่กระดิ่งหลมกินด้าล ดังนั้นฉันจึงมีเวลาที่กระโดดลงมาลงแพ
ฉันเตรียมตัวเพื่อปิดบังหน้า แต่ก็ไม่สามาถระงับ
ความตื่นตกใจไว้ได้

เราได้รีบวิ่งกินอาหารกัน เมื่อเลิกแล้ว ลุงและผู้นำทาง
ก็ลงแพ ขณะนั้นฉันยังคงหุ่ยบนฝั่ง ฉันมีโคมรุทไฟไว้พร้อมแล้ว
ดวงหนึ่ง สำหรับยกสายขนวน

“ลงมือไคแล้วหลาน” ลุงของฉันพูด “แล้วรีบกลับมา
โดยเร็ว”

“มันใจเสียเด็ก” ฉันพูด “ฉันจะไม่เสียเวลาโดยไม่
จำเป็นตามทางเลย”

ฉันไปที่ปากด้า เบียดข้างโคมออก รับสายขนวนขึ้นมา
สาตราจารย์ลีเคนบรอกคถือโครโนมิเตอร์ไว้

“พร้อมแล้วหรือ?” เขาตะโกนถาม

“พร้อมแล้ว!”

“ถ้าเช่นนั้นรีบไฟไฟ!”

ฉันรีบเอาสายชนวนร้อยไฟ บังเกิดเสียงเปรี้ยะๆ กรั่นแล้ว
ฉันวิ่งอย่างเร็วที่สุดที่วิ่งได้ ตรงไปยังฝั่ง

“โคตลงมา” ลุงเร่ง “ถอยแพออกเร็ว”

ฉันส่ายอย่างแข็งแรง เอาข้อมือหนี้ออกทะเล แพอยู่ห่าง
จากฝั่งราวหกสิบฟุตแล้ว ขณะนั้นเป็นเวลาที่น่าหวาดเสียวมาก
ลำตราชารยเฝ้าของเข้มนที่โคโรโนมีเตอร์ตลอดเวลา

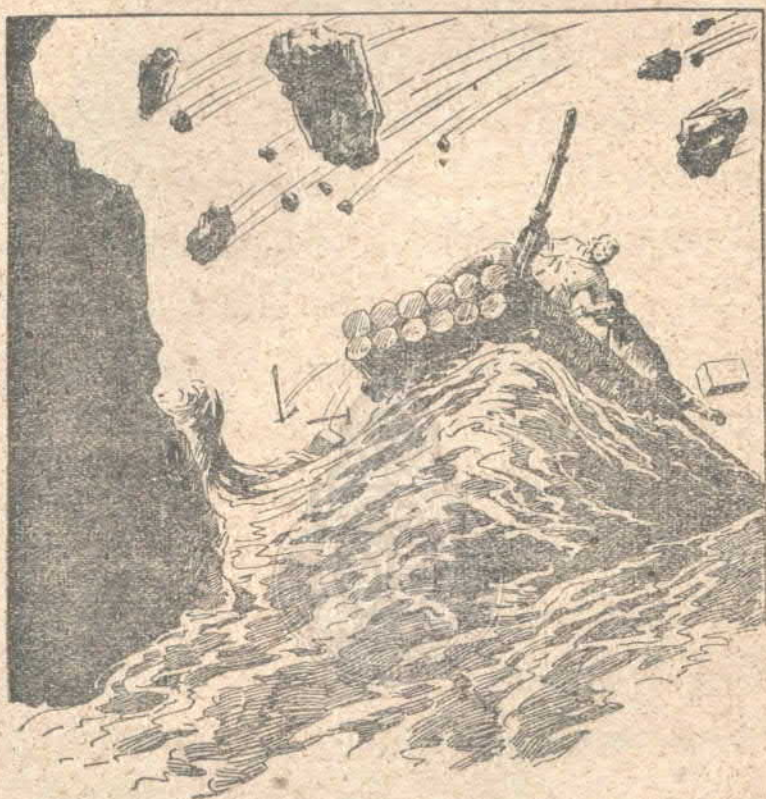
“อีก ห้า นาที” เขาพูด “สี่ นาที สาม”

ชีพจรของฉันเต้นสองครั้งในหนึ่งวินาที

“สอง หนึ่ง วินาสละ”

ขณะนั้นยังเกิดอะไรขึ้น? ฉันไม่คิดว่าฉันได้ยินเสียง
ระเบิด แต่ลักษณะหินเหล่านั้นได้เปลี่ยนแปลงไปทันที มัน
เบียดทางออกคล้ายกับแหวกม่าน ฉันมองเห็นหัวลูกกลงไปใต้ฝั่ง
ท้องทะเลนั้นขุ่นเกิดเป็นคลื่นกลมหม่นหนาแพลอยขึ้นสูง

เราทั้งสามคนล้มลงทันที ในเวลาไม่ถึงหนึ่งวินาที ทุกหน
ทุกแห่งก็มืดไปหมด ทันใดนั้นฉันรู้สึกว่ามีสิ่งหนักแพหุ่หายไป
เสียแล้ว ฉันคิดว่าแพนั้นตกตรงดิ่งลงไปแล้ว แต่มันก็ไม่ใช่

เช่นนั้น ฉันหยากจะถูกตีลง แต่เสียงคลื่นได้กลบเสียงของฉัน
เลียบหมด จนเขาไม่ได้ยิน

นอกจากความมืด เสียงกึกก้อง การสั่นสั่นเทือนและความ
รู้สึกพวยใน ฉันเข้าใจไปทันทีว่าได้เกิดอะไรขึ้น ช้างหลัง
กอนหินซึ่งเราเคยกันมีเหวหยุ การระเบิดทำให้เกิดแผ่นดิน

ไหวชน บัณฑิตปากเหวนั้นไต่เข้กออก และทะเลก็กลายเป็นลายน้ำ
ที่ไหลเชี่ยว พัดพาเราลี้ลงไปในเหวถั่ว

ฉันทมหวัง หนึ่งชั่วโมงก็แล้ว สองชั่วโมงก็แล้ว

เราก็ยังคงเข้กกันแน่นหย่นแพ ค้างรั้งมือกันไว้นั้นเพื่อกัน
มิให้กระเด็นตกไปจากแพ เราสู้สั่นสั่นเทือนหย่างแรงทกคราว
ที่แพชนเข้ากับข้างเหว แต่อาการเช่นนั้นมิไต่ปรากฏขึ้นบ่อยนัก
ฉันทัง ทก ทก เธอว่าเหวนคงกว้างใหญ่มาก ทางนี้เป็นทางที่
ลึกลับเลื่อมไต่เคยผ่านมาแล้วโดยไมต้องสงสัย แต่แทนที่เราจะ
ลงมาก้วยตนเอง เราลี้พาเอาบาทเลมมาก้วย เพราะความ
ประมาทของเรา

ความคิดเหล่านั้วนเวียนอยู่ในสมองของฉันทัง เป็นการยาก
ที่จะคิด ในขณะที่กำลังตก กิ่งลงมาก้วยน่า เวียนหัวเช่นนั้น เรา
ลี้เกดจากลมซึ่งปะทะหน้าเราไต่ไว้ว เราลี้กำลังไปเร็วยิ่งกว่า
รถไฟซึ่งแล่นเร็วที่สุดเลี้ยอก การที่พยายามจกไต่ในขณะที่
ย้อมไม่เป็นผล ตะเกียงไฟฟ้าของเรากั้แตกเลี้ยคังแต่เมื่อเกิด
การระเบิดนั้นแล้ว

ฉันทังประหลาดใจเป็นอย่าง เมื่อเห็นแสงสว่างปรากฏขึ้นที่
ข้างตัวฉันทัง แสงไฟรัยหุ้ที่กวงหน้าขั้ริม ๆ ของฉันทัง คนนำทาง
ผู้สามาถของเราไต่ทำการจกโคมเป็นผลล้าเห้ก ถึงแม้ว่า

เปลวไฟระวอบแวบ ๆ สดแสงว่าในไม้ซำจะสิ้นแสง แต่ก็ยังส่งแสงสกลไสยอยู่ในความมืดอันน่ากลัวนั้นไต่ข้าง

เหวณกว้างจึงทิ้งที่ฉันควาคคน แสงสลัว ๆ ไม่ทำให้เรา
 ใดเห็นผนังทั้งสองด้านในเวลาเดียวกันได้ ความกังขันของน้ำตก
 ซึ่งเรากำลังคิดลงมากวายนัน ยิ่งไปกว่าน้ำตกที่สำคัญ ๆ ใน
 ทวีปอเมริกาเสียอีก ขางความเมื่อแพะทะเข้ากับกะแสน้ำวน
 แผลก็หมุนไปรอบ ๆ เมื่อแผลซบเข้าใกล้ผนัง ฉันทักโคม
 ขึ้นส่องผนังหิน ก็สังเกตเห็นความเร็วไต่ ท่วงการแลเห็นรูเล็ก ๆ
 ของก้อนหินซึ่งเรียงรายอยู่นั้น ทัศนคติอันเป็นทิวแถวด้วยคยาว
 เราเข้าไปคิดอยู่ในตาข่ายที่กำลังหมุนกว้างอยู่ ฉันทะอึตรา
 เร็วไต่ประมาณเกาสิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง

ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าผ่านไปเรื่อย แต่สถานการณ์มิได้
 เปลี่ยนแปลง เว้นแต่ความยุ่งยากอย่างหนึ่งที่ไต่เกิดขึ้นพายุหลัง
 เมื่อไต่ พยายามจับสิ่ง ของที่ห้อยบนแพ ให้เข้าที่เร็วบริวย
 แล้ว ฉันทึ่งซาว่า ชาวของของเราสละหายไต่ไปเป็นส่วนใหญ่ใน
 การวเลิการระเบิดเมื่อคลื่นหนุนแพขึ้นสูง ฉันท้องการรู้แน่ว่า
 เครื่องอุปกรณของเราจะมีอะไรเหลืออยู่อีกบ้างหรือไม่ ฉันทึ่ง
 เอาโคมเดี่ยวส่องตรวจดู เครื่องมือวิทยาศาสตร์ของเราคงเหลือ
 เพียงเข็มทิศและโครโนมิเตอร์ บันไดและเชือกหยาบหมก คง

เหลือแต่ปลายเชือกที่พันหุ่ยรอบ ๆ เสาโยเท่านั้น ขวานเจาะ
ขวานฟัน และค้อน ไม่มีเหลือหุ่ยเลย ส่วนสเบียงเหลือหุ่ยพอ
กินกันวันเดียว!

ฉันตรวจดูทั่วแพก็ไม่พบอะไรอีก สเบียงของเรามันเน้อแห้ง
เพียงเล็กน้อย และขนมปังกรอบสองสามชิ้น

ฉันก็กระซอกให้ลุงชายว่า เรากำลังหุ่ยในสถานะภัยอันตราย
เพียงไร และเราจะต้องมีชีวิตไปได้อีกนานก็มากนักยอ แต่ครั้นแล้ว
ฉันก็ทนนิ่งเฉย เพื่อมิให้เขาเกิดอาการรำคาญขึ้นมาอีก

ขณะแสงโคมหัวลงแล้วก็ดับไป ใส่ใหม่จนหมดหมด
ความมืดกลับเข้าครอบงำอีก และเราก็ไม่มีหวังที่จะแก้ไขใ
้อกเลย เรายังมีไต้หยุ้อกซ่อนหนึ่ง แต่ก็จกไม่ติด ดังนั้นฉัน
จึงทำอย่างเง็ก ๆ คือหลับตาลงเฉย เพื่อไม่ให้เห็นความมืด

เวลาล่วงไปอีก ฉัน สังเกต สายลม ที่มาปะทะหน้า
จึงรู้ว่า อิศราเร็วของเราเพิ่มขนอีกสองเท่าตัว น้ำพุ้งก็
ยิ่งขึ้น ฉันคิดว่าเราไม่ไ้ไ้เลือนลอยไปเสียแล้ว เรากำลังตก
ตรงดิ่งไปที่เคียว ลงและอันสัฟากันจับแขนของฉันไว้นั่น

ทันใดนั้นฉันรู้สึกสั่นสั่นไปหมด แพไ้ปะทะเข้ากับ
ของสิ่งหนึ่งที่ไม่ใช่ของแข็ง แล้วหุ่ยก็กึกกั้นที่ ลำนำพุ

อันมหา พุง ชน มาทเพทำให้ฉันล้าลัก ฉันกำลังจะม่น้ำ
 ทายแล้ว !

แต่สายน้ำที่พุงมาทมนั้นเป็นหุ้ไม่ช้านัก ในระยะ
 เวลาสองสามวินาที ฉันก็รู้สึกลมหายใจอากาศบริสุทธิ์ที่ไต่เข้ามาที่
 ลงและชื้นส่ำบั้นฉันไวแน่นอน จนรู้สึกว่าการตกแคบแคบ และแพ
 ก็ยังคงเป็นพาหนะของเราทั้งสามหุ้ตามเดิม

พระเจ้าไฟระเบ็ค

ฉันคิดว่าขณะนี้เป็นเวลาราว 22.00 น. หลังจากที่ได้
รับความสั่นเทือนอย่างแรงมาแล้ว ประสาททั้งห้าของฉันเริ่ม
ทำหน้าที่ได้เป็นครั้งแรก คือ การได้ยินเสียง เสียงที่ดังสนั่น
หวั่นไหวกลบหลุมหลายชั่วโม่งนั้น ยักฉันได้เรียบร้อยแล้ว ในที่สุด
ฉันก็ได้ยินลงพดคล้ายเสียงกระซิบว่า

“เรากำลังลลยชัน”

“ลงว่าอะไรนะ?” ฉันร้องถาม

“ลงว่า เรากำลังลลยชัน! เรากำลังลลยชัน!”

ฉันยืนมือออกไปประณัง และรู้สึกว่าคุณเห็นบางคนเลือก
ไหลโซม เรากำลังลลยชันเร็วมาก

“จกได้เข้า! จกได้เข้า!” สำนครจารย์ตะโกน

ฉันได้จกได้จกได้ด้วยความยากเย็น ถึงแม้เปลวจะลุกกลับ
ลง เนื่องด้วยอาการเคลื่อนไหวของบนของเรา แต่ไฟก็ยัง
ส่องสว่างให้มองเห็นภาพทั้งสี่ได้

“เหมือนกับที่ลลยจกไว้นั่นเอง” สำนครจารย์พูด “เรา

กัวลึงหยู่ในปล่องแคบ ๆ ซึ่งกว้างไม่เกินขลุ่ยสี่ฟุต เมื่อน้ำทะเลไหลลงไปถึงก้นเหวแล้ว ก็ไหลขึ้นหากระตักของมัน และเราก็ลอยติดขึ้นไปด้วย ”

“ ขึ้นไปที่ไหน ? ”

“ ลุงก็ไม่รู้ แต่เราก็คงเตรียมตัวพร้อมไว้เสมอ เพื่อเหตุผลเงินซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ เราดำลึงลอยขึ้นในอัตราเร็วสิบสองฟุตต่อหนึ่งวินาที หรือราวแปดไมล์ครึ่งต่อหนึ่งชั่วโมง ดังนั้นเรามักกินอาหารเขาคำลึงไว้ก่อนเกิด ”

ฉันได้ยินเขาพูดเช่นนั้นก็มองดูเขารู้สึกเสียว ๆ

“ กินอาหารหรือ ? ” ฉันทวนคำ

“ แน่ชน ไม่ค่อยอดใจ ”

ศาสตราจารย์พูดกับฉันด้วยภาษาแบบมารัก ฉันสั่นหัว

“ อะไรกัน ” ลุงพูด “ สิบยี่กึ่งของเราหายหมดแล้วหรือ ? ”

“ มีเหลืออยู่เท่านั้นเอง เน้นเพียงชิ้นเดียวสำหรับเราสามคน ”

ลุงคลึงมองหน้าฉัน

“ ลุงยังคิดว่าเราจะรอดตายห้อยอีกหรือ ? ” ฉันถาม

ไม่มีใครตอบคำถามของฉันเลย

เวลาล่วงไปอีกหนึ่งชั่วโมง ฉันรู้สึกหิวกระวนกระวายเป็นพิเศษ คนอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน แต่ไม่มีใครลงมือกินอาหารที่เหลือหยันั้นเลย

เรายังคงลอยขึ้นด้วยความเร็วสูงเรื่อยไป อย่างรวดเร็วเร็วจนใจหาย เช่นเดียวกับนักบินที่ชนชั้นสูงก็ยิ่งเร็วเกินไป แต่นักบินเหล่านี้ เมื่อยชนชั้นสูงก็ยิ่งเผชิญกับความหนาวมากจน ล้วนเรากลับตรงข้าม เราต้องเผชิญกับความร้อนซึ่งเพิ่มขึ้นทุกขณะ

เวลาล่วงไปอีกหนึ่งชั่วโมง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร นอกจากอุณหภูมิซึ่งยังคงขึ้นสูงเรื่อย ๆ ในที่สุดลงก็พูดขึ้นก่อนว่า

“เราคงตกลงใจให้แน่นอนคราวนี้ละ”

“ตกลงใจอะไรกัน?” ฉันทวนถาม

“ตกลงใจกินอาหารเอาถ้าฉันไว้นะซี แล้วเราจะไต่เตรียมตัวไว้เผากับเหตุฉุกเฉินต่อไป”

“ถ้าเช่นนั้น เรามากินกันเถิด” ฉันกล่าวรับรองความเห็นของเขา

ลงแข่งขนมปังกรอบและเนื้อแห้งออกเป็นสามส่วนเท่า ๆ กัน แล้วแจกจ่ายกันกิน ลงของฉันกินอย่างระมัดระวังและดูเชียวเรียบร้อย ส่วนฉันนั้นถึงแม้ว่าหิว ก็กินอย่างไม่มีรส และกินด้วยความสนใจ ฉันรู้สึกส่วนแบ่งของเขาตามปกติที่หายง่าย ๆ

เขาก็นั่งสนอยเหมือนกับคนที่ไม่มีที่นอนถึงกาลพายุหนาวเลย
เลย เขาพบกะตักซึ่งยืนเฝ้ายามอยู่ครึ่งหนึ่ง และไปเฝ้ามาส่ง
ให้เรา คนทั้งสองคนขนาน

เราก็นอนอาหารครึ่งสุดท้ายของเราหมดแล้ว บัดนี้เป็นเวลา
5.00 น.

คนหนึ่งขึ้นลงอย่างเร็ว คนรู้สึกว่าจะถูกข่มขู่ใน
อากาศที่ร้อนปานกับไฟ เราพากันถอดเสื้อนอกและเสื้อก็ออก
การสวมเสื้อผ้านั้นทำให้ความอึดอัดที่กายค่อยขึ้นเฝ้าลงบ้าง แต่
ความทุกข์ใจยังคงมีอยู่

“นี่เรามีกำลังใกล้เคียงไฟที่ร้อนระอุเข้าไปทุกทีแล้ว
หรือ?” คนทั้งสองคนในขณะรู้สึกว่าจะมีความร้อนเพิ่มขึ้นอีก
เป็นทวีคูณ

“เปล่าเลย” ลงตอบ “เป็นไปได้ไหมที่จะออก”

“ถึงกระนั้น” คนพูด พยายามเอามือแตะผนังหิน “หินนี้
ร้อนราวกับถูกเผาไฟ”

ขณะที่คนพูดได้ลองเอามือแตะหน้าผาก แต่ต้องรีบหดกลับ
โดยเร็ว

“น้ำเดือด!” คนทั้งสองคนโกนคั้น

คราวนี้สาตราจารย์ลีเคนบรอกไม่คอย เป็นแค่สแดง
 อากาโรกรอเคื่องเท่านั้น ทันใดนั้นความหวาดกลัวก็เข้าครอบงำ
 ฉันทันทีปลุกใจตัวเองให้เป็นคนกล้าไม่ได้ ความร้อนที่เกิน
 จัสมินาเช่นนั้น และนาทีกาลลงเคียดหยัน มันบอกเหตุล่วงหน้า
 ว่าอะไร? ฉันทมองดูเข็มทิศ มันเป็นขั้วไปเสียแล้ว เป็นขั้วจริง ๆ
 เข็มแกว่งจากทิศนี้ไปทิศนั้นไม่หยุดนิ่ง ขั้วไปทั่วทิศ มันหมุนราว
 กับเป็นโรคเวียนหัว!

“ลุง! ลุง!” ฉันทร้องเรียก “เราเล็ดละคราวนี้”

“อะไรกัน?” เขาถามด้วยความใจเย็นอย่างประหลาด

“หลานเป็นอะไรไปหรือ?”

“ฉันทเป็นอะไรไปหรือ? คุณตามองเห็นหลานสิ” สังเกตดู
 ความร้อนแรงอย่าง ที่นั่งที่กาลลงเคียดหยัน ไขว่คว้าลอบขโมย
 กลุ่มเป็นหมอก คุณความประหลาดของเข็มทิศ ล้วนแต่เป็น
 สัญญาณแห่งแผ่นดินไหวเท่านั้น

ลุงสันติละซ่า ๆ

“แผ่นดินไหว?” เขาพูด

“ถูกแล้ว”

“หลานเขี่ย ลุงก็คิดว่าหลานผิดถนัด”

“ลุงไม่ได้สังเกตสัญญาณหลานบอกหรือ?”

“หลานว่าเป็นสัวณานของแผ่นดินไหวหรือ? ไม่ใช่เลย
ลุงเข้าใจว่า เป็นสัวณานที่ลึกกว่านั้นอีก”

“ลุงหมายความว่าอะไร?”

“การระเบิดขึ้นนี่!”

“การระเบิด!” ฉันทวนคำ “ถ้าเช่นนั้น เรามีเข้ามา
หยุดในปล่องภูเขาไฟที่กำลังคุหุญแล้วหรือ?”

“ลึกกว่าหย่างนั้นแหละ” สาครจารย์ ลีเกนบรอกคพล
วางยิ้ม “และมันเป็นสิ่งประหลัดที่สุดที่อาจเกิดขึ้นกับเราได้”

“สิ่งประหลัดที่สุด! ลุงของคุณเป็นบ้าไปแล้วหรือ? เขา
หมายความว่าอะไร? เขายิ้มหย่างไรเป็นทำไม?”

“อะไรกันนี่?” ฉันทะโกนขอกมา “เราตกลงในเขต
การระเบิดของภูเขาไฟ เพราะหอกัมไค้นำเราเข้าสู่วิถีทางแห่งหิน
ละลายอันร้อนแรง แห่งสเกิดหินไฟ แห่งธารน้ำเดือด แห่งแ
สาคทุกชนิดที่ภูเขาไฟพุ่งออกมา เราจะถูกพ่นขึ้นสู่ท้องฟ้าพร้อม
ด้วยเหล่านหินน้อยใหญ่ ท่ามกลางถ้ำถ้ำและหินละลาย
ที่ถูกพ่นพรวดออกมาราวกับท่าฝน ในท่ามกลางเปลวไฟที่ปลิวหมุน
ไปราวกับพายุ นี่แหละหรือ คือสิ่งประหลัดสุดที่อาจเกิดขึ้นกับ
เราได้!”

“ถูกแล้ว” สัตวราชารยรัชคำ เบ่งตาขึ้นเห็นชอบแว่น
มองกลิ่น “ไฟวามันเป็นทางเคียวที่เราจะมีโอกาสกลับคืนสู่
ผิวโลกได้”

ความ ศัตรูย่อยแปดพัน ประการวนเวียนอยู่ในสมอของของฉันทัน
ลงคิดถูก ถูกต้องจริง ๆ และไม่ว่าขณะนี้ ฉันไม่เคยเห็นเขา
เชื้อไฟหรือเนไฟยิ่งไปกว่าขณะนี้เลย เขาคอยเวลาคำนวณโอกาส
ทัพเขาไฟระเบิกขึ้นได้ไปพลาญหย่างไรเย็น

เรายังคงถูกหนนล่อยขึ้นเรื่อย ๆ คลอขกกัน เสียงต่าง ๆ
ทั้งยังขึ้นกว่าเดิม ฉันหายไ้ในทบไม่ออกและคิดว่า วาระสุดท้าย
ของฉันได้มาถึงแล้ว

เป็นทชายชั้วว่า เรากำลังถูกหนนล่อยขึ้นด้วยอาการ
เคลือนไหวแห่งการระเบิกของพเขาไฟ สิ่งทีหนนแพให้ล่อยขึ้น
มานัน คือ น้ำเดือด และพายไ้ น้ำเดือดก็คยหินละลายและ
กอนหินไหย่น้อย ซึ่งเมื่อพล้งขึ้นพ้นปากปล่องแล้ว ก็ระกรก
กระวายไปทั่วทิศ เรากำลังหุ้ในปล่องพเขาไฟหย่างไม่มีข้อ
สงสัยเลย แต่คราวนี้แทนทีจะเป็นปล่องพเขาไฟสเนเฟลลทกัย
แล้ว กลับเป็นปล่องพเขาไฟอีกแห่งหนึ่งซึ่งกำลังคุหุ้ ฉันถาม
ตัวเองว่จะเป็นพเขาไฟอะไร และเราจะถูกพ่นไปตกยังส่วนไหน
ของโลก แต่แรกนั้นเราหุ้ในส่วนเห็นอของโลกแน่นอนละ

ก่อนที่เขมทิสระเลียบก็ยังคงขยับอยู่ในตำแหน่งนั้นตลอดเวลา - และ
 เมื่อจากแหลมลึกกันสเลมมา เขาก็เดินทางขึ้นทางเหนือ
 เรื่อยไปคงหลายร้อยไมล์

ตลอดเวลาเขาเรายังขึ้นสู่เบื้องบนด้วย ความเร็วสูงกว่า
 เกม เราจึงใกล้ผิวโลกเข้าไป ความร้อนกลับเพิ่มขึ้น แทนที่
 จะลดน้อยลง ทางบนของควยอติพลของพระเจ้าไฟระเบ็ค

ทันใดนั้น ก็ปรากฏแสงสีทึบอันแฉะวาวพลุ่งไฟลงเข้ามา
 ในปล่อง ซึ่งกว้างออกไปทุกที ช่องทางอันลึกซึ้งนั้น เหมือน
 ปล่องไฟหิมะ มีไอน้ำพลุ่งขึ้นเป็นกลุ่มก้อน และเปลวไฟ
 แฉะเฉยฉานอยู่ทั้งข้างขวาและข้างซ้าย

“นั่น นั่น ช้ ลิง!” สันธองัน

“เปลวไฟกำมะถันนั่นเอง” เขาพูด “เป็นของอัมคา
 ในการระเบ็คของพระเจ้าไฟ”

“ถ้ามันเข้ามาใกล้เราล่ะ?”

“มันจะไม่มาใกล้เราเลย”

“แต่ถ้าเราตัวลึกลับหัวใจไม่ออกล่ะ?”

“เราจะไม่ล้าลึกคอก ปล่องนั้นกว้างออกทุกที และถ้าถึง
 คราวจำเป็น เราทั้งแปดเสียก็ไ้ แล้วเข้าไปแอบในโพรงหิน
 ที่โคทหนึ่ง”

“แล้วก็นำ น้ำขึ้นมาเรื่อย ๆ อีกละ?”

“ไม่มีน้ำอีกแล้ว อีกเซด มันคือน้ำละลายซึ่งไหลกันเรา
ขึ้นสู่ปากปล่องเท่านั้น”

ความจริงเป็นเช่นนั้น ของเหลวที่หนืดกันเราขึ้นมาแต่แรก
นั้นไม่มีแล้ว มีแร่ธาตุต่าง ๆ มาแทนที่ แร่ธาตุเหล่านั้น
ขึ้นมากและกำลังเกิดหยุ ความร้อนที่ขึ้นจนแทบทนไม่ไหว
เห็งขี้ไหลโซมตัว เพียงแต่ความเร็วของการลอยพุ่งขึ้นเท่านั้น
ก็แทบทำให้เราหายใจไม่ออกหยุแล้ว

อย่างไรก็ตาม สัตว์อารยธรรมาบรรค ก็มีได้ทั้งแพตาม
ที่โคคิดไว้ก่อน เขาทำลูกที่เหียว ไม่ท่อนที่เราเอามาต่อเป็นแพ
นั้น เป็นถ่านรองรับหยุมันคงของเรา ซึ่งเราจะหาไม่พบในที่
อื่นใดเลย

รุ่งขึ้นก่อน 8.00 น. มีเหตุการณ์ใหม่อย่างหนึ่งเกิดขึ้น
การลอยเลื่อนขึ้นสู่เบื้องบนนั้นโคหยุกของกลอง แพหยุคหนึ่งหยุกยที่

“อะไรกันนี่?” ฉันร้องถาม ตัวเขาไปเพราะการหยุค
ซังกในทันทีทันใด

“กหยุคนะซี” ลงตอบ

“การระเบิดของพหุเขาไฟสันสลุกลงแล้วหรือ?”

“ลงก็คว่ำยั้ง”

ฉันยืนขึ้นมองไปรอบๆ บางทีแพะไปคืบแง้หิ้นเข้า เลย
กันแรอากที่กำลึงคนขึ้นมาไว้ไคชั่วคราว ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว
เราต้องผลักแพให้หลุดออกจากแง้หิ้นโดยเร็ว

แต่การนั้นก็มิใช่เป็นดังนี้ หิ้นละลายและเสลหิ้นที่รวมกัน
เป็นลำคั้นแพจนมานัน ก็หยดลงหยู่เหมื่อนกัน

“นี่เขาไฟหฺยกระเบิดแล้วหรือ?” ฉันร้องถาม

“อ้อ!” ลงของฉันชานโดยมิไคเบ้ปาก “หลาน
กลัวว่าจะเป้นดังนั้นหรือ ทำใจให้มันไว้อีกครั้งเถิด การหยด
นั้นคงไม่เป้นหย่นานนัก ชันก็ลงไปที่หน้าทีแล้ว และ
ไม่ช้า เราก็จะลอยขึ้นสู่ปากปล่องอีก”

ขณะที่พวก เขายังคงร้องกไคร โนมิเคอร์หฺยถูกลอกเวลา
ในไม่ช้าแพก็ไหวตัว และลอยขึ้นสู่เบื้องบนโดยเร็ว แต่ก็เป็น
ไปชั่วเวลาสองนาที่เท่านั้น แล้วก็หฺยคอีก

“กั!” ลงพวกพลางกเวลา “อีกสิบนาที เราก็จะลอย
ขึ้นไปอีก”

“สิบนาทีหรือ?”

“ถูกแล้ว นี่เป้นพเขาไฟซึ่งมีอากาศระเบิดเป้นพัก ๆ
มันหฺยคให้เราพักหายใจเหมื่อนกับตัวมันเอง”

ลงของฉันทพดลกึ่ง ๆ ครั้นถึงเวลากำหนด เราก็ถูกค้น
 ลอยขึ้นด้วยความเร็วสูงสักซิก เราต้องพึ่งพาสงเภาเรแพไฟ
 แนน เพื่อมิให้กระเด็นตกออกไปนอกแฟโก้ ทันใดนั้นอาการคัน
 ก็ซังกาลงอีก

การเคลื่อนไหวทำนองนี้ เกิดขึ้นซ้ำซากอีกครั้งกึ่งหนึ่ง ฉันท
 บอกไม่ถูก รู้แต่เพียงว่า ทุกคราวที่เริ่มถูกค้นลอยขึ้นใหม่ ๆ
 นั้น มีกำลังแรงเพิ่มขึ้นทุกที และในระหว่างเวลาพัก เราก็
 เกือบหายใจไม่ออก เมื่อเราเคลื่อนที่ต่อไป อาการสั่นทำให้
 ฉันทหายใจไม่ออก การสั่นสั่นที่ไต่รับแล้วไต่รับอีก ทำให้
 ความรู้สึกของฉันทค่อย ๆ ลดน้อยลงเป็นลำดับจนหมดไป ถ้า
 หากฉันสัมผัสได้เหนียวตัวฉันทไว้ ฉันทคงเอาหัวทิ่มเข้ากับผนังหินเสีย
 หลายครั้งแล้ว

ฉันทจำเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงโมงต่อ ๆ มาได้ไม่กึ่งนัก
 ฉันทมีความคิดยุ่งเหยิงในเสียง ซึ่งทั้ง สั่นไม่ หยด หย่อน ใน
 อาการเคลื่อนไหวของกอนหินบาง และในอาการที่เพพหมนเวียน
 ทุกลกข้างบ้าง มันโคลงตัวหยุบนยอดคลื่นหินละลาย ท่ามกลาง
 ผงเงาซึ่งปลิวเป็นท่าฝน และเปลวไฟซึ่งดกไฟลงหยุโดยรอบ
 สิ่งสุดท้ายที่ฉันทแลเห็นก็คือ กววงหนาของขนส ซึ่งต้องแสงไฟ
 สว่างจ้า

สงครามโบสถ์

เมื่อฉันลืมตาขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ก็รู้สึกว่าจะแขนขาข้างหนึ่งของ
ฮันส์ ไชยอยู่รอบเอว และอีกข้างหนึ่งพองตุงของฉันไว้ ฉัน
ไม่ได้รีบขยับเขยื้อนตัวแรงขึ้นใด นอกจากกลอกเล็กน้อย และ
รู้สึกว่าตัวฉัน คืบคลานอยู่บนไหล่เขา ห่างจากหัวประมาณ
สองก้าว ถ้าขยับตัวแม้แต่เล็กน้อย ก็จะต้องตกลงสู่พื้นเท่านั้น
ฮันส์ ได้ช่วยให้ฉันรอดพ้นจากความตาย ในขณะที่ฉันกำลังลงมา
ความลึกลับแปลกประหลาดของเขา

“เราอยู่ที่ไหนกันนี้ ?” สงคราม คุณเหมือนเขาจะรู้สึก
ไม่เป็นที่พอใจเล็กน้อย ในการที่กลิ้งมาสู่ผิวโลก

คนนำทางของเราอีกโหล่ สันนิษฐานว่าฉันยังง่วง

“ในไอซ์แลนด์ ใช่ไหม ?” ฉันถาม

“ไม่ใช่” ฮันส์ตอบ

“อะไร ? ไม่ใช่หรือ ?” สงครามจารย์ร้องตะโกน

“ฮันส์หนีไปแล้วละ” ฉันพูดพลางลุกขึ้น

ฉันหวังว่า จะได้เห็นยอดเขาซึ่งปกคลุมไปด้วยหิมะ อันไม่
รู้จักสูญสิ้นในแถบเหนือของโลก ซึ่งส่องสว่างด้วยแสงอาทิตย์

อ่อน ๆ แต่ยักยักสภาพภูมิประเทศลึกลับทรงกันขำกับความคาดหมายไปหมด ดุจ ฮันส์ และกวีลันได้มานอนหลับบนดาวเขา ซึ่งร้อนรุ่มด้วยแสงอาทิตย์อันแรงกล้า ดันแทบไม่เชื่อนัยคำของกวีเอง แต่พิวทิงก์ก็เกรียมแกลกราวดิยาระสไปนั้น ไม่ทำให้สงสัยอีกต่อไป เราออกมาพ้นปล่องภูเขาไฟได้ทันอย่างทแยง จะไม่มีเครื่องแต่งกายเลย และดวงอาทิตย์ซึ่งเรามีไถ่ประสยเลย กลิ่นหอมระรวยของเกสรที่ปลั่งมาขึ้นก็กำลังแสดงแสงสว่างและความร้อนมายังเราเต็มที

สาครวาร์บ์เอ่ยขึ้นว่า

“นี่ไม่ใช่ภูเขาไฟในแถบเหนือ ซึ่งมีสีลาแดง และชอกปกคลุมด้วยหิมะ”

“ถ้าเช่นนั้น —”

“กซึ! อักเซด กู!”

เห็นทิวเขาขึ้นไปราวทิวรายฟุคเป็นหย่างมาก มีปากปล่องภูเขาไฟ ซึ่งมีเปลวไฟสูงเป็นลำคาล มีหินละลาย และเจ้าถ่านฟั่นออกมาทุก ๆ สิบห้า นาที สันนิษฐานว่า ภูเขาอันต้นสเทือนไปหมด นวดาถเขาเบื้องล่างก็กวาดลงไป มีแววากซึ่งเกิดจากอากาศระเอิกถองสมอยู่เป็นชั้น ๆ ยาวเหยียดลงไปราวเจ้ากรวย หรือ แป้งกรวยฟุค ซึ่งเขาเบื้องล่างนั้นมองไม่เห็น

เพราะทีวีไม่ขึ้นเสียหมด ในจำนวนต้นไม้เหล่านั้น ฉันพอสังเกต
ได้ว่ามีต้นมะเขือ ต้นยอผี และเถาอรุณ ซึ่งมีผลสีม่วงเป็น
พวงงาม

ภูมิประเทศทั้งนี้มิใช่ลักษณะในจินตนาการเห็นของโลก
โลกเลย

เมื่อมองเลยแนวไม้ฉันเขียวชอุ่มออกไป จะแลเห็นพื้นน้ำ
ในทะเลสาบหรือมหาสมุทร สดแสงให้รู้ว่า แผลงอันน่าชมชื่น
เป็นเกาะกว้างไม่กั้นไม่ฉีก ทางตะวันออกมีท่าเรือเล็กๆ มีเรือ
ชนิดที่มีรูปร่างแปลกกว่าที่เราเคยเห็น แล่นไปมาบนท้องน้ำสี
เขียวคราม ไกลออกไปเบื้องหน้าโน้น มีหมู่เกาะโผล่ขึ้น
เหนือน้ำเป็นจำนวนมากมาย วนกลับรอบเป็นจอมปลวกใหญ่ๆ
เรียงรายกันอยู่ ทางทิศตะวันตกเห็นหอคอยซึ่งก่อด้วยหินปูน
ฟ้า บางตอนก็เห็นภูเขาเขียวหยาบเกินชัฏ และบางตอนก็มี
ภูเขาไฟ ซึ่งบนยอดมักมีควันพุ่งขึ้นเรื่อย ๆ

ทางทิศเหนือปรากฏพื้นน้ำขาวเหี้ยมกลุกสาธิตา ใ้รับ
แสงอาทิตย์เป็นประกายระยิบระยับ เห็นยอดเกาะโด่งเวือ้ง
เห็นใบเรือที่พองลมอยู่ตรงโน้นข้างทรงนั้นข้าง

ภูมิภาพที่มีก้อนดินที่จะไ้เห็นเช่นนั้น ทำให้ความงาม
อันน่าพิศวงของมันเพิ่มขึ้นอีกหลายร้อยเท่า

“เราอยู่ที่ไหนหนอ? นี่เราอยู่ที่ไหน?” ฉันรำพึงกับ
ตนเองซ้ำๆ ซากๆ

อันที่หลับตาลงหย่างคนไม่มีกัณฐะอะไรเลย ลงมือลงเท้า
ไปข้างหน้า

“เขาลูกนี้จะซื่ออะไรก็ตาม” ลงพูดในที่สุด “มันค่อนข้าง
ระอบอุ้นเกินไป พูเขาไฟก็ยิ่งระเบิดใหญ่ และทุเรศมากทีเดียว
ในเมื่อเราหลุดออกมาจากพูเขาไฟไถ้แล้ว แต่กลับมากินก้อน
หินใหญ่ๆ ตกถูกหัวอีก เราลงไปข้างล่างกันเถะ จะได้สื่อก
ให้รู้แน่ว่า เราอยู่ที่ไหน นอกจากนั้นลูกก็ทั้งหัวและกระหายน้ำ
เหลือทนแล้ว”

แน่นอนทีเดียว ลงของฉันไม่เป็นคนที่ตกใจตกใจในสิ่งใ
วมากเกินไป สำหรับตัวของฉันนั้นลิ้มความทิวหมกสันแล้ว ฉัน
ฮากันงูยู่ในที่อีกหลายชั่วโมง แต่ฉันก็จำต้องปฏิบัติตามลง
ของฉัน

พูเขาไฟลุกชันมาก เราเก็บพลาค่อยๆ เมื่อไปเหยียบ
ถูกกองเถ้าถ่าน ในขณะที่พยายามเลี้ยวจากเหล่าธารหินละลาย
ซึ่งไหลตกเคียวลงมาเหมือนงูร้าย ฉันพุดาและเลื้อยคลาน
เวลาที่เราลงมา ความมืดเห็นของฉันทำให้ฉันพุ่งล้านเกินไป
จนยากที่จะนั่งเหยียบไว้ได้

“เราอยู่ใต้อาเชี่ยนแน่ๆ” ฉันทรงขึ้น “คงเป็นฝั่งทะเล
ของอินเดีย หรือหมู่เกาะมลายา หรือเกาะกลางสมุทร เราได้
เดินทางข้ามมาครั้งพิภพ และได้มาโผล่นะทีซึ่งตรงข้ามกับที่
เดิมแล้ว”

“ก็เข้มทีสว่าหย่างไรละ?” ลงถาม

“เข้มทีสนั่นหรือ?” ฉันทพยักขยความฉงน “ถ้าถอตาม
เข้มทีสละก็เป้นอันว่าเราเดินทางขึ้นทางเหนือเรื่อยไปทีเดียว”

“ถ้าเช่นนั้นเข้มทีสก็ดวงเราละซี”

“จึง นอกจากท่นะเป้นขัวโลกเหนือเท่านั้น”

“ขัวโลก ไม่ใช่หรือก แต่เป้น—”

ตกหุ้ยในถานะที่อธิบายไม่ไ้ ฉันทไม่รู้ว่าะพคหย่างไรถก
เมื่อเดินมาได้ราวสองขัวโมง เราก็ถึงหมู่บ้านซึ่งมีตน
ชอลิฟ กันทัยทิม และถาอุนั่นขึ้นสพรั่ง ราวกับว่าไม่มีไกร
เป้นเจ้าของ ยิ่งกว่านั้นเราผู้หุ้ยในสภาพที่คองการอาหารและ
เสื้อผ้า จึงไม่เลือกว่าเป็นอาหารชนิดใด ช่างขึ้นไอะไรเช่นนั้น
ในเมื่อไ้ปลิดคผลไม้ที่น่ากินเหล่านั้นใส่ปากเคี้ยว และได้กินอุน
สีม่วงพวงโต ๆ เข้าไปแล้ว ท่างออกไปไม่สู้ไกลนักก็มีบ่อน้ำ
บ่อหนึ่ง หุ้ยกลางลานหย้าพายไ้ร่มไม้ เราพากันล้างหน้าและ
ล้างมือด้วยควมชื่นบานหย่างเหลือคณ

ในขณะที่เรากำลังพักผ่อนอยู่ ก็เห็นเด็กคนหนึ่งโผล่ตัว
ออกมาระหว่างคันออลฟ์

“เฮ้!” ฉันพูด “นั่นถ้าจะเป็นพลเมืองคนหนึ่งของแผ่นดิน
บรมสุขชน”

เด็กคนนั้นเป็นเด็กยากจน ทำทางขีโรค และแต่งกาย
ซมกซมอม เมื่อเห็นเราเขาลุกใจ ขยับเพราะพวกเราเหลือแต่
กางเกง และไม่ไ้โกนหนวดโกนเครากันเลย เราจึงคงมี
รูปร่างไม่น่ากวน ถ้าฉันนี้ไม่เป็นคนที่เต็มไปด้วยพวกโจรผู้ร้าย
แล้ว เราก็น่าจะทำให้ราษฎรแถบนี้ตกใจมากอยู่

ขณะที่เด็กน้อยระเผลยหนี ฉันก็วิ่งตามไปอุ้มกลับมา
เด็กนั้นทั้งเถะและคน ร้องจนมากลอสทาง

สูงของฉันปล่อยโยนหว่างคrotchๆทำไ้ แล้วถามเป็น
ภาษาเยอรมันว่า

“เขาลูกนี้ชื่ออะไร พ่อหนูน้อย?”

เด็กคนนั้นไม่ตอบว่าอะไร

“ก็ละ” สูงของฉันพูด “ทีนี้คงไม่ใช่ในเยอรมัน”

ครั้นแล้วก็ถามเป็นภาษาอังกฤษอีกขึ้น

เด็กยังคงไม่ตอบอีก ฉันหงนไ้มาก

“เป็นไปเสียกระมัง?” ลุงพุกขึ้น แล้วตามเป็นภาสา
ฝรั่งเส็ดต่อไป

“ก็ถ้างเทียบท่ามเคย”

เราได้จากภูมิภาคนั้นไปถวายหิมะตลอดกาล มาสู่กินแกน
อันเขียวชอุ่มด้วยพันธุ์พริกสา และจากหมู่เมฆคหมอกอันมีแก้ว
แห่งภาคหนาว มาสู่ท้องฟ้าสีครามแห่งเกาะซิวซิล

เมื่อได้กินผลไม้และดื่มน้ำอย่างอุดมหนาชุ่มชื้นแล้ว เรา
ก็ออกเดินตรงไปยังท่าเรือของสตรอมโบลิ เราคิดว่าจะต้อง
ระมัดระวังในการที่จะบอกว่า เรามาสู่ที่นี่ได้อย่างไร ชาว
อิตาลีผู้เชื่อถือในไสยศาสตร์ คงจะคิดว่าเราเป็นยัศาจ ซึ่งโผล่
มาจากขุมมรกต ดังนั้นเราจึงทำตนดูเป็นคนเรอแตก เราได้เที่ยวคิ
น้อยไปก็ถึง แต่ปลอดภัยกว่า

ขณะที่เราเดินไปตามทาง ฉันได้ยิงลงบนพื้นฟ้าว่า “แต่
เข้มทีสเล่า เข้มทีสซิไปทางไหนอีน้า เราจะอธิบายแก้ไขให้
อย่างไรกัน?”

“ก็อย่าไปอธิบายมันซิ” ฉันพูดขัดด้วยความไม่พอใจ
“นั่นแหละเป็นทางทั้งายที่สุด”

“หือ! สาตราจารย์แห่งสถานศึกษาโยฮันเนอุมไม่สามารถ
ที่จะค้นพบเหตุผลแห่งสภาพภูมิภาของโลก! น่าละอายเหลือเกิน”

ขณะที่พวกนั้น ลงของฉันไม่โกโง่โง่เลย มีเข้มซัคทน์
หุยก์เฮว มีแว่นตาหุยก์นกกิงมก เขาจึงกลับเป็นสาตราจารย์
แห่งโลหะวิทยาที่ลงเลไรเสม่ออีกครั้งหนึ่ง

เมื่อเราออกจากกรุงซอลิฟมาได้ประมาณหนึ่งชั่วโมง ก็ถึง
ท่าเรือซานวิเซนโซ ที่นี่ฮันส์เรียกคำช่วยการของเขาที่ไว้รับใช้
เรามาตลอดเวลาลับสามสัปดาห์ ลงได้ทำให้เขาด้วยความ
เต็มใจยิ่ง.

บทที่ 20

ในที่สุด

บทนี้เป็นบทสุดท้ายของนิยาย ซึ่งแม้แต่ขั้นคาถานที่
ไม่เคยพิศวงในสิ่งใดเลย ก็ยังไม่ยอมปลงใจเชื่อ แต่มันก็
เตรียมพร้อมล่วงหน้าไว้แล้วที่จะแก้ไขสงสัยของคนทั้งปวง

พวกชาวประมงแห่งสครอมโบลีอันรับเรา ในสถานที่เรา
เป็นคนเรือแตกซึกเซมา เขาพากันให้อาหารและเสื้อผ้าแก่เรา
เมื่อไก่ออกอยู่ถึงสี่สิบแปดชั่วโมงแล้ว เราก็จึงเรือไปย่ำตุน้ำ
ไปยังท่าเรือเมืองเมสลินา ในวันที่ 31 สิงหาคม เมื่อเราไก่อ
พักผ่อนเสียสองสามวันก็พ้นจากความอึดไว้อย่าง

วันศุกร์ที่ 4 กันยายน เราโคยसानเรือวอดกูร์น ซึ่ง
เป็นเรือกลไฟของบริษัทฝรั่งเศส ต่อมาอีกสามวัน เราก็จึงยก
ที่मारแซยลี เรายังคงทักโกลกถึงอยู่สิ่งเดียวเท่านั้น คือ เซมทิส
ลูกพี่ของเรา เหตุผลซึ่งหาคำอธิบายประกอบไม่ได้นี้ ยังคง
เป็นสิ่งที่หนักใจสำหรับฉันมาก วันที่ 9 กันยายน ตอนบ่าย
เราก็จึงซัมบูก

ฉันจะไม่พยายามเล่า ถึงความ ประหลาดใจของ บ้ามารัก
หรือความปิติของกรอยเบนโคสเตอร์อีก

“ บกัณฑ์ท่านเป็นผู้กล้าหาญคนหนึ่งแล้ว ” กรอยเบนพูด

“ ท่านจะต้องไม่จากฉันไปอีก ”

ฉันมองเขา เขายิ้มทึ่งนาคา

ฉันขอให้ท่านคิดเขาเองเถิดว่า การกลัของศาสตราจารย์
ดิเคนบรอก จะทำให้ชาวเมืองซัมบอร์กตันเต้นกันหรือไม่ เนื่อง
กัวยการพุกหยุ่ง่างไม่ทริทรวงของบ้ามุรทำ ช่วการเคินทางไปสู
ไอกกลางพิภพของศาสตราจารย์ก็แพร่ไปทั่วโลอ ไม่มีใครเชื่อ
เรื่องนเลย ยิ่งเขาไอกลยถึงยานเช่นนกวยแล้ว เขาก็ยัง
พากันเชื่อเรื่องนั้นอยลงไปอีก

แต่ในการที่ฉันสัไทมาร่วมหญ่กัวยในการค้นคว้าน และ
ช่วครวขางหญ่กัวยที่มมาจากไอชแลนคก็มาประวบกัันเข้า ทำ
ให้มหาชนมีความเชื่อนทละนอย ๆ

ถึงนั้นถึงจึงกลายเป็นคนสำคัญ และฉัน ก็เป็นหลานของ
คนสำคัญที่มเกียรทพอกหญ่กัวยเหมอนกัน ซัมบอร์กมีงานฉลองเป็น
เกียรทียสให้แกเรา แล้วมีการชมมนมครั้งใหญ่ ลงของฉันได้
บรรยาย เรอรรว แห่งการ เคินทาง ทลวง มา แล้วให้ที ประ ชุม พัง

เขาเว้นตอนที่กำลังข้อเท็จจริงในเรื่องเซมก็สทอนเกี่ยวเท่านั้น

ในวันเดียวกันนั้น เขาได้นำเอกสารของลิกนุสเล่มนี้ไปมอบให้เก็บรักษาไว้ที่หอสมุดของเมืองซมบูร์ก และได้แสดงความรู้สึกในการที่เกิดเหตุการณ์อันรุนแรง ยิ่งกว่าความตั้งใจของเขา มาชักชวนมิให้เขาสามารถกำหนดคามวิตถทางของนักท่องเที่ยวชาวไอซ์แลนด์ไปสู่ใจกลางพิภพไค้ดลอค เขาเป็นผู้ที่ต่อมกั้ว และสงบเสงี่ยมในความสำคัญอันใหญ่หลวงของเขา ข้อเสียของเขาที่ยิ่งเลื่องลือนับถือกันมากจน

ด้วยเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่เขาได้รับครั้งนี้ ทำให้มีคนอิฉามากด้วยกัน และทรัพย์สินของเขาซึ่งโต้แย้งแผนการวิทยาศาสตร์ในปัญหาเรื่องไฟในใจกลางพิภพนั้น ก็ทำให้เขามีความเห็นแตกต่างกับนักวิทยาศาสตร์ทั่วโลก ข้างที่ด้วยวาจาข้าง ด้วยลายลักษณ์อักษรบ้าง

ในระหว่างที่มี การโต้ตอบความเห็นแตกต่างกันกับนักวิทยาศาสตร์คนอื่น ๆ อยู่นี้ ลูกของฉินได้รับความสะดวกอย่างฉันทเหลือ เพราะฉินได้จากซมบูร์กไปแล้ว ทั้งที่เราได้พยายามอันยาวนานเพื่อให้เขากลับมาอยู่ต่อไปอีก ฉินผู้นี้เป็นคนซึ่งเราเป็นต้น

ขอบคุณที่อุตสาหมาช่วย ถ้าเขาไม่ยอมให้เรารักคนที่คุณอย่างไร
เลยเสียก็แล้ว เขาคงจะจากเราไป เพราะเขาคิดถึงบ้านเดิมที่
และเมื่อเขาจะลากลับไปโรคภัยไข้เจ็บ เขาก็กลัวว่าร่างกายจะป่วย ๆ เพียงว่า
“ลาก่อน” เท่านั้นเอง

จิตใจของเราคงอยู่ในคน นำทางผู้ แกล้วกล้า คนนี้ยังนึก
ยืนยันซึ่งเขาช่วยชีวิตไว้ระลึบเขาเสียมิไ้เลย และฉันตั้งใจว่า
ถ้ายังมีชีวิตอยู่ ฉันจะคงไปเยี่ยมเขาให้ใกล้ชิดสนิทสนม

ในท้ายที่สุดนี้ ฉันคงจะกล่าวเพิ่มเติมว่า การเดินทาง
ไปสู่ใจกลางพิภพนี้เป็นเรื่อง ที่มหาชนทั่วโลกพากันเอาใจใส่
ยิ่งนัก เรื่องนี้ก็มีผู้นำลงพิมพ์และ แปลออกเป็นภาษาต่าง ๆ
แทบทุกภาษา หนังสือพิมพ์ที่ฉันอ่านกันก็ได้นำตอนสำคัญ
ไปลงพิมพ์ ซึ่งมีผู้นำกันมาดล่าวถึงถึงโต้แย้งบ้าง ก่อนและ
บ้าง สนับสนุนบ้าง ด้วยความมั่นใจเท่า ๆ กันของบัณฑิตที่เชื่อ
และไม่เชื่อ เวลาอันสูงของฉันรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่งในข้อเขียน
เกียรติคุณที่ไ้ไว้กับครั้งนี้ ซึ่งการปรกฏในชีวิตของเขาจะหา
เวลาเป็นสุขไ้ยากนัก

ในท่ามกลางชัยชนะนี้ ยังมีความถึงวันอยู่ อีกประการ
หนึ่ง ฉันกล้าพูดได้ที่เกี่ยวว่าเป็นเครื่องทรงมานใจแท้ ๆ ก็ยังมี

ถึงช่วงชิงคงแก้ไขไม่ได้ และถึงนั้น ก็คือ เข็มทิศนั้นเอง สำหรับ
นักวิทยาศาสตร์แล้ว สภาพภูมิภาที่อธิบายไม่ใกล้เคียงกับเครื่อง
ทรมานไย้หนัก

ก่อนมาวันหนึ่ง ขณะที่กำลังเลือกซื้อแว่นตาต่างๆ ในห้อง
ทำงานของลุง ฉันมองไปเห็นเข็มทิศอันนั้นเข้า จึงพิจารณา
มันวางแอบอยู่ทันทีที่นึกได้แล้ว และมันไม่มีความรู้สึกใน
ความวิตกกังวลที่มันเป็นคันเท้าเสียเลย

ทันใดนั้นเอง ฉันก็เกิดความรู้สึกประหลาดใจขึ้นอย่างใหญ่
หลวง ฉันสะดุ้งโหยงถึงขั้นต้อง

ถามกรรมการอย่างเขามาตามทันที

“อะไรกัน ?” เขาถาม

“เข็มทิศ !”

“ทำไม ?”

“เข็มมันชี้ไปทางใต้ ไม่ใช่เหนือหรอก”

“สถานที่อะไรนะ ?”

“เข็มทิศเปลี่ยนชี้ไปแล้ว”

“เปลี่ยนทิศทางไรกัน ?”

ลงมอญูเข้มทิสอนันน์ แล้วเขาไปเปรียบเทียบกับเข้มทิส
อนันน์ ๆ ครั้นแล้วก็กระโปกนเรื่อนสระเก็อน ทอนันเขาหา
เหตุผลไ้แล้ว

“ท่านเอง” เขาพูดเมื่อเขาใจเร่องตลอด “พายุหลัง
ที่เราถึงแหลมสัณฐเสม้แล้ว เข้มทิสบ้า ๆ นักรักสไ้
แทนที่จะช้ทิสเสนอนะช้”

“แน่นอน”

“ดังนั้นความผิดของเราก้เป็นอันรู้ช้กันละ แต่ทำไม
ช้เวเล่านถึงกลับกันไ้ล่ะ?”

“ง่ายนึ้ก้เดียว”

“อธิบายมาช้ ทาน”

“เมื่อเกิดพายุในทะเลเกินบรช้นัน ลูกไฟกลมทำให้
บันคาเหล็กบนแพเป็นแม่เหล็กไปหมด จึงทำให้เข้มทิสของเรา
เปลี่ยนช้ไป”

“อิง! อิง!” สาทราจารย์หัวเราะออกมาถึงล้น “ไฟฟ้า
เล่นตลอดกับเรานันเอง”

ตั้งแต่วันนั้นมาสูงก็เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีความสุขที่สุด
 สาครจารย์ ออกโต ดิเจนบรอก ได้รับแต่งตั้งให้เป็นสมาชิก
 ของบัณฑิตสภาวิทยาศาสตร์ สภามีสากล และสภาโลหะวิทยา
 ทั่วโลก ฉะนั้นและกรอยเบน ผู้เป็นลูกบุญธรรมของเขา ก็พลอย
 ยินดีและปลื้มไปทั่ว

๒๕๖
บันทึกท้ายเรื่อง

อธิบายคำ

ฮัมบูร์ก — เมืองท่า บนฝั่งแม่น้ำเอลเบ ในประเทศ
เยอรมัน

โยฮันเนอุม — ห้องสมุดและที่เก็บโบราณวัตถุสำหรับนคร ใน
ฮัมบูร์ก สร้างเมื่อปี ค.ศ. 1834

“โฮมส์คริงกลา” โดย “เทออร์เลตัน” — สันธอร์เร เทออร์เลตัน
หรือ สันธอร์เร ลเคอร์เลตัน (ค.ศ. 1178—ค.ศ.
1241) เป็นนักประวัติศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงชาว
ไอซ์แลนด์ ได้แต่งหนังสือไว้หลายเรื่อง เรื่อง
หนึ่งชื่อว่าโฮมส์คริงกลา (The circle of the
world) อันเป็นเรื่องทักกล่าวถึงประวัติของกษัตริ
ชาวนอร์ส ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงสงคราม
แห่งเร ในปี ค.ศ. 1177.

อักษรรูนิก — ทัวอักษรโบราณชนิดหนึ่ง ซึ่งชนชาติทิวกอน
ใช้เขียน แต่ได้เลิกใช้เมื่อ 1300 ปีมาแล้ว

ไอคิน — เทพยักษ์ในโบราณคดีของชาวนอร์ส

สเนเฟลล์ — พืชไฟที่ดับแล้วลูกหนึ่ง หยั่งทางทิศตะวันตก
เฉียงใต้ของเกาะไอซ์แลนด์

โคเปนเฮเกน — เมืองหลวงของประเทศเดนมาร์ก

ริกซ์ — เหรียญเงินใช้ในทวีปยุโรป สมัยศตวรรษที่ 16
ถึงศตวรรษที่ 19

มาโนมิเตอร์ — เครื่องวัดแรงดันของก๊าซหรือไอน้ำ

ฮันส์บีก — “ฮาร์ฮันส์” บีก เป็นภาษาเยอรมัน แปลว่า
ล่าอาณานิคม

โครโนมิเตอร์ — เครื่องวัดเวลา

โคเวชีอาโม? — เราอยู่ที่ไหน?

โคเมชี ชีอามา เควดา อีโซดา? — ท่านเรียกเกาะนี้ ว่าอะไร?

สตรอมโบลิ — เกาะหนึ่งในหมู่เกาะลิปารี อยู่ห่างจากเกาะ
ชิชีลีไปทางเหนือราว 30 ไมล์ มีภูเขาไฟ
ชื่อเดียวกัน สูง 3400 ฟุต ยังคงอยู่

ซานวิเซนโซ — เมืองท่าในเกาะสตรอมโบลิ

เมสลิना — เมืองท่าในเกาะชิชีลี

มาร์แซยต์ — เมืองท่าในประเทศฝรั่งเศสตอนใต้

ผู้แต่ง

ฌูลส์ เวิร์น เจ้าแห่งนิยายเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เกิดที่
 นังท์ส (ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของฝรั่งเศส บนลำนํ้าลัวร์)
 เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1828 ถึงแก่กรรมที่อาเมียงส์
 (ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของฝรั่งเศส บนลำนํ้าซอมม์)
 เมื่อวันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 1905 เมื่อหนุ่มเป็นนักสัตว
 ภูมิศาสตร์ในกรุงปารีส เขาเริ่มเป็นนักเขียนด้วยการแต่งบท
 ละคอนสุนัขนาทะเล และบทละคอนสุนัขปราคร์น แต่เป็นผู้ที่
 ใฝ่ใจมาดในวิชาธรรมชาติวิทยา ภูมิศาสตร์ และประวัติแห่งการ
 ลำหรวก จากการลึกล้ำในถึงวิชาดังกล่าวแล้ว เขาได้เขียน
 นิยายชนเรื่องหนึ่งชื่อ “ห้าสัปดาห์ในบอลลูน” (Five weeks in a
 Balloon) ลงพิมพ์เป็นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1862 ในหนังสือ
 รายคาบชื่อ “The Magazine of Instruction and Amusement”
 ซึ่ง บิแอร์ ฌูลส์ เฮทเชล นักประพันธ์และนักการเมืองชาวปารีส
 เป็นผู้พิมพ์โคสนา ต่อมาภายหลัง นิยายเรื่องนี้จึงพิมพ์ขึ้น
 เป็นเล่มในปี ค.ศ. 1863 เป็นการสแกงถึงเรื่องราวซึ่งนับว่า
 เป็นของใหม่ในวงการอ่านของมหาชน และนับว่าเป็นรากฐาน
 แห่งชื่อเสียงของเวิร์นในภูมิแห่งนิยายวิทยาศาสตร์และภูมิศาสตร์

ความล้มเหลวของหนังสือเล่มนี้ ได้ชักนำให้เวอร์นอทิส
 ค้นคว้าหาข้อความประพันธ์เรื่องอ่านเล่นประเภทนี้ขึ้นมา หนังสือ
 เล่มนี้เป็นเล่มแรกกันในชุดชั้นนี้ยาวกว่า 50 เล่ม ซึ่งได้แปล
 ออกเป็นภาษาต่างประเทศทุกภาษาในยุโรป เป็นเรื่อง
 สดแรงแสดงหลักแหลมที่น่าอัศจรรย์ เป็นการคาดการณ์
 ล่วงหน้าแห่งการค้นพบและการประดิษฐ์ต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นบ่อย ๆ
 ในภายหลัง เป็นการสั่งสอนอย่างประณีต และเป็นทั้งเครื่อง
 iring ใจมนต์ที่น่าพิศวงในเวลาเดียวกันด้วย นั่นคือลักษณะ
 ทั่วไปในนิยายของ รูดอล์ฟ เวอร์นอทิส

ความปรารถนาของเวอร์นอทิส ในทำนวนิยายสั้น ๆ และ
 กวีตลก มีอยู่ในบทประพันธ์ก่อนหนังสือซึ่งแตกต่างจากเรื่อง
 "Conversation-Lexikon" ของเมเยอร์ว่า "เวอร์นอทิสนำผู้อ่าน
 เรื่องของเขาท่องเที่ยวไปตามทางซึ่งแฉกอีกด้วยอันครวญ อัน
 ล้วนแต่มีจุดหมายสำคัญในเชิงวิทยาศาสตร์ บางประการแฝงอยู่
 ด้วยเสมอ — การเดินทางไปยังโลกพระจันทร์ และรอบโลก
 พระจันทร์ ไปใจกลางพิภพ และใต้ทะเล 7000 ไมล์ ไปเขต
 หนาวเหนือ และไปยังแดนที่มิใช่ พุเซาแอลป์ ผ่านทวงอาทิ
 และบริวาร ฯลฯ เวอร์นอทิสเป็นนักคิดในเชิงศิลปะแห่งการร้อยกรอง
 เรื่องราวอันเป็นที่เชิดชอได้หย่างชำนาญยิ่ง ด้วยนิยายแห่ง

ความคิดคำนึงอย่างสูง และด้วยความเพียรพยายามในการแจก
 จ่ายข้อเท็จจริงและปัญหาแห่งวิชาชีววิทยาให้แก่ประชาชน ไม่
 เฉพาะแต่ผู้ที่ได้รับการศึกษามาแล้วเท่านั้น ”

เรื่องนิยายของเวอริน ซึ่งมีชื่อที่ถูกต้อง คือ “ทำสุปาทิ
 ในยลน (ค.ศ. 1862) การเดินทางไปยังกลางพิภพ
 (ค.ศ. 1864) จากโลกมนุษย์ไปโลกพระจันทร์ (ค.ศ. 1865)
 การผจญภัยของกัปตันฮักเคอร์วีส (ค.ศ. 1867) ชาวอังกฤษคน
 ทั่วโลกเห็นอ (ค.ศ. 1870) เกาะลึกลับ (ค.ศ. 1870—1875)
 รอบโลกใน 80 วัน (ค.ศ. 1873) ไมเกิล สโตรกอฟฟ์
 (ค.ศ. 1876) เซกตอร์ เสือว่าเขค การเดินทางผ่าน
 ดวงอาทิตย์และบริวาร (ค.ศ. 1877) และการค้นพบโลกมนุษย์
 (ค.ศ. 1878)

พิมพ์ที่โรงเรียนช่างพิมพ์ วัดสังเวช
 นายเลี้ยววิชาพูน หุตะโกวิท ผู้พิมพ์ โคนนา

๗ ๕๙

(ก.ศ. 18)

